

Wilma Geldof

BITCH!

Life

Wilma Geldof

BITCH!

Life

Wilma Geldof

Bitch

UITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

LEES OOK VAN WILMA GELDOLF

Nathans val

Een laatste brief

Vlinder

Heej sgatje

www.uitgeverijholland.nl

www.wilmageldof.nl

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeversmaatschappij Holland - Haarlem, 2009

ISBN E-boek 9789025111519

NUR 284

DEEL EEN

I'm your hell, I'm your dream

I'm nothing in between

Alanis Morissette - I'm a bitch I'm a lover

1.

Verschrikkelijk melig waren we, Mohammed en ik. Uit verveling en omdat het te heet was om ook maar iets te doen, verzonnen we om de beurt flauwe spelletjes. Van Mo was het boeralfabet. Ik kwam niet verder dan be-blugh-beukennootjes, maar Mo kon het hele alfabet boeren.

‘Hoorde jij wat?’ vroeg ik toen het geluid van de deurbel door het huis galmde.

Vanuit de tuin konden wij niet zien wie er voor de deur stond.

‘N-ghugh-ee,’ zei Mo.

Mo is een vriend van mij sinds de brugklas. Omdat Floor en ik, net als Mo en zijn vriend, bleven kletsen, moesten we van plaats wisselen. Voor straf. Ik weet nog hoe chagrijnig ik daarvan werd. Ik had geen zin in dat vage gangstertypje en hij ook duidelijk niet in mij.

Hij zuchtte zachtjes toen ik naast hem ging zitten.

Ik zuchtte keihard.

‘Kaas,’ schold hij terwijl ik er echt niet uitzie als een kaaskop. Mo droeg altijd een petje en een capuchon tot over zijn fonkelende donkere ogen en had een grote bek. Maar hij was een kop kleiner dan ik en ik was niet bang voor hem.

‘Nee, dank je,’ zei ik.

Hij begon te giechelen. Heel irritant.

‘Meid!’ fluisterde ik. Meteen stopte hij en keek strak voor zich uit. Toen begon ik te giechelen. En toen lachte Mo mee. Mo is een eitje.

‘Ik hoorde geen b-gugh-el. Ech-blught-niet,’ boerde Mo. Hij trok zijn shirt uit, gooide dat vanuit de tuin op de tafel in de woonkamer en bekeek zelfvoldaan zijn blote bast in de spiegelende ruit. Ondertussen draaide ik mij om en checkte stiekem mijn mobieltje. Mo hoefde niet te weten dat ik nu alweer keek. Het blijft natuurlijk wel een jónge. Bovendien had hij de pest aan Frenk.

Niets. Shit. Frenkie! dacht ik. Sms me nog een keer! Please! De voordeurbel klonk opnieuw. Langer en dringender.

‘Hè,’ zei ik geïrriteerd. Vanuit de tuin viel niet te zien wie er voor de deur stond, maar het was vast niet voor mij. Ik had nog twee weken zomervakantie en de meeste vrienden waren nog weg. In ieder geval Frenkie. En Floor.

Met een vermoeide en overdreven bekakte stem (zó erg is ze ook weer niet) imiteerde ik mijn moeder: ‘Maya meisje, kan je nou niet éven opendoen?’

‘Sorry mam,’ deed Mo mij supersullig na. ‘Ik dacht dat het bij de burens was.’

We grinnikten terwijl we de bel voor de derde keer hoorden. Eindelijk kwam mam de trap afdenderen. ‘Maya meisje, kan jij nou niet even...’

Mo begon hikkend te lachen.

‘Ik wilde nét gaan. Echt!’ zei ik onschuldig.

We proestten het uit. Toen ging de kamerdeur open en kwamen er twee politieagenten onze huiskamer binnen. Een man en een vrouw in blauwe uniformen. Handboeien en pistool aan hun zwarte riemen.

‘Kunnen we hier gaan zitten, mevrouw Bergman?’ vroeg de vrouwelijke agent aan mijn moeder.

Mam knikte en de agenten namen plaats aan de eettafel. Zelf bleef ze in de deuropening staan. Alsof het haar huis niet was.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze. Met haar trendy hardloopkleren aan zag ze eruit alsof ze mijn grote zus was.

‘Gaat u even zitten, alstublieft,’ zei de man. ‘We hebben slecht nieuws.’

Ik stond te kijken tussen de open tuindeuren, in mijn roze korte broek.

‘Uw dochter?’ vroeg de agent aan mijn moeder, en aan mij: ‘Wil je er bij komen?’

Als een robot bewoog ik de kamer in. Mijn tong leek van leer. Slecht nieuws... Pap, dacht ik. Pap heeft een ongeluk gehad.

De agenten staken allebei een hand uit.

‘Joost Nijhuis,’ zei de man.

‘Elske Smit.’

Ik gaf een klamme hand. Ineens wist ik het zeker. Pap was dood. Hij was met de auto naar de stad. Hij had allang terug

kunnen zijn. Een tegenligger was met hoge snelheid op hem ingereden. Ik zag de geplette auto voor me. Niets over van de voorkant.

Op tafel lag Mo's shirt. Ik pakte het en klemde het tegen mijn borst.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg mam weer. Haar stem trilde.

‘Wij zijn gebeld door de politie in Frankrijk, van het district Finistère, over Nancy Anthonijsz,’ begon de mannelijke agent. ‘Nancy Anthonijsz is uw zus?’

Mijn moeder knikte een beetje ongeduldig.

Ha! Tante Nancy! dacht ik opgelucht. Het gaat om tante Nancy! Zeker bestolen op vakantie of zo. Echt iets voor haar. Ik ademde door en ontspande me.

Toen vertelden ze dat tante Nancy tijdens haar vakantie in Bretagne omgekomen was.

Mam keek de agenten met grote ogen aan.

‘Omgekomen?’ herhaalde ze.

‘Een ongeluk vlak bij Pointe du Raz.’

‘Pointe du...?’

‘Bretagne. Kent u Bretagne?’

‘Ja... nee.’

‘De kust daar is bezaaid met riffen en klippen. Je kunt er wandelen over de rotsen, maar bij ruig weer kan het gevaarlijk zijn als je het gebied niet kent. Er staan geen hekken. Uw zus is uitgegleden en...’

‘Wanneer?’ vroeg mijn moeder.

‘Gistermiddag.’

Mijn moeder werd lijkbleek. Met haar hand voor haar mond zat ze de beide agenten aan te kijken.

‘Is ze echt...?’

De agente knikte. ‘Ze is vrijwel direct overleden.’

‘En de kinderen?’ Mijn moeder fluisterde bijna.

‘Ja. De kinderen. Die zijn door de...’ De vrouwelijke agent zocht het woord. ‘... door de préfecture, dat is de Officier van Justitie, ondergebracht in een opvanggezin. De bedoeling is natuurlijk dat ze zo snel mogelijk naar Nederland komen.’

Mijn moeder staaarde verdwaasd voor zich uit.

‘Kunt u hen, in ieder geval voorlopig, opvangen?’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zei ze beduusd.

Toen kreeg ze allerlei papieren, adressen en telefoonnummers en tekende zonder iets te lezen.

Ik draaide me om naar de tuin en zag dat Mo betrokken was.

Op de fiets, met alleen zijn zwembroek aan.

2.

Toen de politie de deur uitging, parkeerde pap juist zijn glanzende auto voor het huis. Door het keukenraam zagen we dat hij de politieagenten aansprak. Even maar. Toen kwam hij op een drafje naar de voordeur.

Hij vloekte. Binnensmonds, maar toch. Een echte vloek. Dat had ik hem nog nooit horen doen.

‘Mijn god, dat kind,’ zei hij toen.

Het zijn er twee, dacht ik, maar ik zweeg.

Hij hield mam even vast. Toen hij haar losliet, biggelde er een trage traan over haar wang. Eentje maar. Maar daardoor voelde ik ook tranen prikken. Dat is een soort automatische reactie, geloof ik.

‘Ja, die arme Birgitte,’ zei ze. ‘En Charlie.’

‘Je eigen zus is dood, hoor,’ merkte ik op.

‘Ach, Maya meisje.’ Mijn moeder ging aan tafel zitten en richtte zich weer tot pap. ‘Ik kan het nog haast niet geloven! Ik had al zo lang nauwelijks contact meer met Nancy.’ Ze keek hem verbaasd aan. ‘Toch had ze mij bij de reisorganisatie opgegeven als contactpersoon. Raar hè?’

‘Die lieve Birgitje...’ zei ze tegen mij, ‘die heeft tot haar vijfde meer hier dan bij haar moeder gewoond. Dat arme kind heeft al zoveel meegemaakt.’

Die lieve Birgitte...?! ‘De bitch!’ mompelde ik zachtjes.
‘Wat zeg je?’ vroeg mijn moeder. Haar stem was scherp, maar ik wist dat ze me niet verstaan had.

‘O, niks.’

Ik noemde Birgitte niet zomaar voor de lol zo. Na haar vijfde had ik Birgitte niet meer zo vaak meegemaakt, maar het was bijna nooit leuk geweest.

‘En Charlie?’ vroeg mijn vader. ‘Hoe oud is Charlie nu?’

‘Zeven, geloof ik,’ antwoordde mijn moeder.

Ze waren even stil.

‘Je moet oma bellen,’ zei mijn vader toen.

Mijn moeder knikte maar deed niets.

We zaten een tijdje samen aan tafel. Mijn moeder tranen weggegend. Mijn vader haar hand strelend. Ik sms’te Floor, mijn hartsvriendin, en Mo. Ze reageerden allebei meteen. Heavy. Let je ff op me shirt? Was vet duur. Cu volgende week. Dag lievert. Dat was waar ook. Mo was een week naar zijn oudste broer.

Heej sgat. Wat erg! Wat zielig! schreef Floor.

Mam ging eindelijk met de telefoon naar boven om de familie in te lichten. Pap zuchtte een paar keer en verdween toen ook. Hij is een goezak. Hij onderhield het contact met de Franse maatschappelijk werkster die Birgitte en Charlie naar Nederland zou begeleiden. Morgenavond was de overdracht, zo werd dat genoemd. Pap zou hen van Schiphol

halen.

‘En dan?’ had ik gevraagd.

Mijn vader had zijn schouders opgehaald.

Opeens drong het tot me door. Alsof ik met een schok wakker werd. Misschien zouden ze bij ons blijven! Zou ik elke dag Birgitte zien rondhangen in mijn huis. Haar aan tafel zien zitten in mijn woonkamer. Haar zien rondlopen op mijn school. Haar horen lachen met mijn vriendin. Mijn hele leven zou veranderen.

Ik durfde niet te vragen of ze bij ons zouden komen wonen. Het ging nu niet om mij.

We aten die avond Chinees. Ik klierde een portie op twee borden voor mijn ouders en at zelf uit de bakjes. Het was de laatste keer dat we met z’n drieën in huis waren. Raar, maar het was knus. Bijna gezellig.

Mam zat de rest van de avond aan de telefoon.

‘Wij wisten niet eens dat ze op vakantie waren,’ hoorde ik haar zeggen. ‘Er kwam politie...’ Ze vertelde het hele verhaal opnieuw. En opnieuw. En opnieuw.

Ik trok me terug op mijn zolderkamer waar ik tv keek tot mijn ogen dichtvielen. Wat ik allemaal gezien heb weet ik niet meer, maar ik herinner me nog heel goed het weerbericht van Europa. Boven Bretagne, die naar links uitstekende punt van Frankrijk, was een vette zon. Het was 25 graden, zonnig en

onbewolkt in heel Bretagne.

Van 'ruig weer' was absoluut geen sprake.

3.

Ik had mijn mobiel onder m'n kussen gelegd voor het geval Frenkie van zich zou laten horen, en wilde net naar bed gaan toen mijn moeder mijn kamer binnenkwam. Ze zag er moe uit.

‘Gaat het?’ vroeg ze.

‘Waar gaan Charlie en Birgitte wonen?’ Ik moest het weten! Mam haalde haar schouders op en zei waar ik bang voor was. ‘Misschien hier.’

Het bleef even stil.

Toen keek ze mij recht aan. ‘Als dat het beste is. Ja, toch?’ ‘Ja, natuurlijk,’ zei ik snel, maar wat ik dacht was: Nee! NEE! Ze kwam naast me op bed zitten. Dat deed ze nooit. Ze zou vast uit gaan leggen waarom Birgitte en Charlie het beste bij ons konden blijven. En als ze dat verteld had, zou ze weer weg zijn.

Ik wilde het niet horen. Snel legde ik mijn hoofd op haar schouder, ging een beetje tegen haar aanhangen en vroeg: ‘Hoe was Nancy vroeger?’

‘Dat weet je best,’ zei ze.

‘Niet,’ zei ik. ‘Nou ja...’

Ik luisterde altijd graag naar mijn moeders verhalen over haar jongere zusje, over hoe vervelend en onhandelbaar Nancy als

puber was. Daarbij vergeleken deed ik het hartstikke goed.

‘Dat doet er nu niet meer toe,’ zei mijn moeder.

‘Ze blowde zich suf, liep weg en was opeens vijf maanden zwanger,’ probeerde ik.

Mijn moeder schudde langzaam haar hoofd.

‘Jawel toch?’

Mam gaf geen antwoord. Ik ging een stukje van haar af zitten en zag hoe ze voor zich uit tuurde.

‘Tja,’ zei ze uiteindelijk. ‘En ze moest en zou het kindje houden.’

Birgitte was een ongelukje. Ze maar gerust: een ongeluk!

‘Ze kon er helemaal niet voor zorgen. Daarom heeft Birgitte zo lang hier gewoond. Jullie waren net zusjes. Jullie...’

‘Ja, en toen?’ viel ik haar in de rede. Birgitte en ik als zusjes.

Brr.

‘Echt hoor, je leek ook zo op haar.’

‘Toen was ik vier!’

‘Ik weet best dat jullie daarna niet meer zo close waren. Toen Birgitte bijna vijf was, moest Nancy opeens weer zelf voor haar zorgen. We zagen haar bijna nooit meer, maar jullie waren wel aan elkaar gewaagd. Jullie...’

‘Ma-ham!’

Ze stond op. ‘Oké. Dan niet.’

Toen zei ze dat ze verwachtte dat ik wél lief zou zijn voor Birgitte. Ze leunde tegen mijn bureau. ‘Ze zal het niet

makkelijk hebben.'

'Natuurlijk,' zei ik beledigd. 'Ik ben geen klein kind meer. Dat hoef je heus niet uit te leggen.'

'Goed zo,' zei mijn moeder.

Mijn mobiel piepte. Ik opende het berichtje. Mijn ogen vlogen over de woorden. Het was níet van Floor!

'Trusten, mam!' riep ik opgetogen want het was mijn tweede sms'je van Frenkie! Da-hag! zwaaide ik. Ga nou maar weg! Pas toen ze de deur achter zich gesloten had, liet ik de woorden binnenkomen.

Hé chickie, ik ook van jou. Hier vet lekker. x

Ik ook van jou! De vlammen sloegen me uit. Alsof ik gezegd had dat ik van hem hield! Echt Frenkie. Hij was altijd verschrikkelijk grappig. Breed grijnzend liet ik mij achterover op bed vallen.

Wel tien keer achter elkaar las ik zijn woorden. Als snoepjes proefde ik ze. Ik drukte op 'antwoorden'. Nee, dacht ik toen. Het was beter om niet direct te antwoorden. Morgen of overmorgen zou ik reageren. Misschien zou ik hem zelfs wel bellen. Eerst sms'te ik Floor. Allerliefste FL! FR heeft me voor 2e x ge-sms't! :D :D

4.

Vierentwintig uur later vond de grootste verandering van mijn leven plaats.

Toen Birgitte daar zat, op de bank in onze woonkamer, wist ik meteen dat dit niet voor even zou zijn. Mijn moeder en ik keken naar haar. Ik vond haar ineens heel zielig. Ze was helemaal in zichzelf gekeerd. Ze hield haar armen om zich heen geslagen en schommelde met haar lichaam heen en weer. Haar lange donkere haren hingen als gordijntjes voor haar gezicht.

Mam ging naast haar zitten. Ze veegde een paar lokken uit Birgittes gezicht die meteen weer terugvielen.

‘Wil je wat drinken, lieverd?’

Ik probeerde om niet te staren, maar kon het niet laten. Ze was zo anders. Vaak vond ik Birgitte een beetje overdreven. Ze leek altijd op een podium te staan. Alsof ze toneel speelde voor een groot publiek. Altijd het middelpunt van de wereld. Altijd gek. Altijd vuurwerk.

Zoals ze nu was, kende ik haar niet. Haar neus was rood en haar ogen gezwollen van het huilen. Ze schudde haar hoofd, maar zei geen woord. Ze maakte nauwelijks contact. Toch leek ze de hele woonkamer in beslag te nemen. Ik durfde nauwelijks te ademen. Natuurlijk bleef ze bij ons, besepte ik.

Er was geen andere mogelijkheid.

Pap kwam de trap af gelopen. Hij had een slapende Charlie uit de auto naar boven gedragen, naar mijn zolderkamer. Ik had niet veel meer van Charlie opgevangen dan het donkere plukje haar dat uit de slaapzak stak waarin hij gewikkeld lag. Als pap hem maar in mijn bed gelegd had, dacht ik opeens. Oké, het was egoïstisch, maar ik vond het al erg genoeg dat Birgitte op mijn kamer aan mijn spullen kon zitten. Ik wilde haar niet ook nog eens in mijn bed.

Birgitte hief haar gezicht een klein stukje op toen pap binnenkwam. ‘Ik wil eigenlijk ook het liefst gaan slapen,’ fluisterde ze.

Mam schoot meteen overeind. ‘Tuurlijk, kind. Ik loop met je mee.’

Een klein uur later was het helemaal stil in huis. Ik lag op mijn rug op een kampeerbed in het werkkamertje van mijn vader en staarde in het donker naar het plafond. Er had zich een drama afgespeeld. Birgitte en Charlie hadden hun moeder verloren. Nancy’s lichaam lag in een koelcel in Frankrijk te wachten tot het vrijgegeven werd om naar Nederland vervoerd te worden.

En hier lagen wij met zijn vijven in huis en het enige dat ik hoorde waren auto’s die af en toe passeerden. Het leek alsof het allemaal niet echt waar was.

Ook Frenkie leek niet echt. Al maandenlang vond ik hem leuk

zonder dat er iets tussen ons gebeurde. Tot afgelopen week.
Twee berichtjes had hij gestuurd. Zomaar.
Het was te mooi om waar te zijn.

5.

‘Die arme meid heeft over de rotsen heen en weer gerend, geschreeuwd en gezwaaid,’ vertelde mijn vader de volgende ochtend. We zaten met z’n drieën te ontbijten. Birgitte en Charlie lagen nog in bed. Ze hadden slecht geslapen, zei mam die hen een paar keer gehoord had.

‘Ze heeft het onderweg allemaal verteld,’ ging pap verder. ‘Hoe Nancy daar onder aan de rotsen lag en... hier, lees maar.’

Hij schoof een Franse krant naar mij toe. *Accident mortel pour touriste hollandaise (33 ans) au Pointe du Raz*, luidde de kop.

‘Hoe kom je daaraan?’

‘Gaf die Franse maatschappelijk werkster aan me op Schiphol.’

‘Wat staat er verder?’

Pap pakte zijn leesbril. Hij murmelde en vertaalde: ‘De politie vermoedt... uh... après avoir interrogé les deux enfants... na de kinderen gehoord te hebben, dat ze... uh... zeg maar te veel risico genomen heeft. Bijzonder hier is dat nergens voor hekken gezorgd is, maar uh... il n’y a jamais... nooit eerder schijnt er een ongeluk gebeurd te zijn.’

Mam huiverde. ‘Hou nou maar op.’

‘Dat was het,’ zei pap.

Zuchtend pakte mam onze eigen zaterdagkrant.

Ik vond het moeilijk om me voor te stellen wat Birgitte en Charlie meegemaakt hadden. Het voelde zo... eenzaam of zo. Ik vind mijn ouders soms best stom, maar als ik ze opeens niet meer had? Birgitte en Charlie hadden alleen maar een moeder. En zelfs dat nu niet meer.

Ik strooide extra hagelslag op mijn boterham en drukte dat met mijn mes in het brood.

‘Ik wil er echt voor hen zijn,’ zei ik. Ik besloot het op dat moment. Ik meende het.

‘Fijn,’ zei pap. ‘Dat zullen ze nodig hebben.’

Mijn mobiel begon te piepen. Mam keek geërgerd op hoewel ze zelf de krant zat te lezen.

Het was een sms’je van Floor. Floor kende Birgitte alleen van de visites één keer per jaar, maar dat was genoeg voor haar om een grote Birgitte-fan te zijn. In Floors ogen was Birgitte een soort superster.

Dag snoes. Vertel nou! Blijft ze écht bij jullie wonen?? Da’s wel gaaf!

Gaaf?! dacht ik. Het zou waarschijnlijk wel gaan lukken. Ik wilde er m’n best voor doen. Maar gááf?!

Jij ben echt dom! tikte ik.

‘Ga je nou eten?’ zei mijn moeder.

‘Gaat Birgitte straks eigenlijk naar mijn school?’ vroeg ik.

Mijn moeder humde wat en was alweer verdiept in haar krant.
'Mam!'

'Naar jouw school? Ja. Dat zeg ik toch.'

Dat was inderdaad wél gaaf. Iedereen vond Birgitte altijd verschrikkelijk cool. Omdat ze hier niemand kende, zou ik haar de eerste dag wegwijs maken. Haar coolheid zou op mij afstralen. Omdat we allebei lang donker haar en donkere ogen hebben, vinden mensen ons vaak op elkaar lijken. Dat is onzin, maar nu kwam dat me wel goed uit.

Ik zou op school verder geen last van haar krijgen want ze zat een klas hoger. Dacht ik.

Birgitte bleef die eerste dagen helemaal in zichzelf gekeerd. Nancy was dood, maar haar lichaam bevond zich nog in Frankrijk. Dat was zo bevreemdend. De politie liet onderzoeken of er drugs of verdovende middelen in haar lichaam zaten. 'Voor de zekerheid doen ze onderzoek, om uit te sluiten dat het een misdrijf is,' legde pap uit.

Ik zag Birgitte af en toe in een schriftje schrijven, maar verder deed ze niets. Ze zat beneden op de bank of lag op zolder op bed. Stil. Verdrietig.

Ze was veranderd, meende ik. Dat was niet zo gek want alles was veranderd. Ze had ons nodig. Misschien zou ze zelfs een beetje dankbaar zijn dat wij haar en Charlie opvingen. En misschien... konden we eindelijk echt vriendinnen worden!

Als er iets was wat ik voor haar en Charlie kon doen, deed ik

dat. Ik bracht cola, chocola en Donald Ducks en legde schone handdoeken in de badkamer.

Tegen mij zei Birgitte geen woord. Als ik op haar (míjn!) kamer kwam, draaide ze me zwiĳgend haar rug toe.

Het voelde vervelend, maar ik bedacht dat ze gewoon haar verdriet niet wilde laten zien en dat begreep ik wel. Tot die keer dat ik een zware doos met spullen van haar of Charlie naar boven aan het sjouwen was.

‘Gaaf het?’ vroeg ik aarzelend.

‘Ga loezoe!’ zei ze scherp. Het waren haar eerste woorden tegen mij.

Gelukkig wist ik wat het betekende. Al woonde ik dan in een dorp en niet zoals zij haar hele leven gedaan had, in Amsterdam. ‘Wat jij wilt,’ zei ik zo onverschillig mogelijk en vertrok. Ze heeft het moeilijk, zei ik tegen mezelf.

6.

‘Hij is nog steeds helemaal in shock.’

Birgitte en Charlie waren nu vier dagen bij ons. Mijn moeder fluisterde hoewel we buiten achter het huis zaten waar Charlie ons onmogelijk kon horen.

‘De hele rit van Schiphol tot hier is er ook geen woord uit gekomen,’ zei pap. ‘Volgens mij hield hij zich slapend toen we thuiskwamen.’ Hij praatte eveneens zachtjes.

Er was zoveel verdriet in huis dat we ons alle drie klein leken te maken. We liepen zachtjes en spraken zachtjes.

Pap ging binnen naast Charlie op de bank zitten en probeerde hem een beetje aan te halen. Hij legde een arm om het spichtige jochie en drukte hem tegen zich aan. Het leek alsof hij een lantaarnpaal knuffelde. Dus hield hij maar weer op en kwam de tuin weer in.

Ik kende Charlie als een jongetje dat nooit veel zei. Hij rende en voetbalde altijd. Maar nu zat hij vrijwel onbeweeglijk aan tafel en staarde wezenloos voor zich uit. Van zijn gezicht viel niets af te lezen.

‘Goedemorgen!’ Birgittes stem klonk helder en opgewekt, laag en mooi donker zoals altijd. Rechtop en met een glimlach op haar gezicht wandelde ze door de openslaande deuren de tuin in en plofte neer in een tuinstoel. Het was

alsof ze een knop had omgedraaid. Ze was weer zoals ik haar kende. Haar haren gewassen en geföhnd. Lippenstift op. Ze droeg een erg lage spijkerbroek, een strak wit shirtje en een rode parelketting. Ze zag eruit als een opgepoetst appeltje. Ze kon zo de catwalk op. Ik geloof dat mijn ouders en ik even verbluft waren. Of misschien waren zij wel opgelucht. De gespannen stilte was in één klap door-broken.

Birgitte tikte een pakje sigaretten uit haar kontzak en stak een sigaret op.

‘Rook je?’ Mijn moeder klonk niet eens afkeurend, hoogstens verbaasd.

‘Niet binnen, hoor tante.’

‘Zeg toch gewoon Mieke.’

‘Goed, Mieke,’ zei Birgitte en giechelde een beetje.

Pap gaf Birgitte een knipoog. Ze gaf hem een knipoog terug. Dat moest mijn vader onbeleefd vinden. Dat wist ik zeker. Ik snapte niet waarom hij bleef glimlachen.

‘Lekker bedje heb je trouwens,’ zei ze tegen mij.

‘Maar volgende week,’ antwoordde ik, ‘komt je eigen bed hier en je...’

‘Volgens mij heeft ie extra slaap nodig,’ zei Birgitte terwijl ze naar haar broertje keek. ‘Wil je dat, Charlie?’ riep ze. ‘Wil je naar bed?’

Charlie reageerde niet.

‘Misschien is dat inderdaad wel goed,’ zei mam.

Birgitte gaf haar sigaret aan mij en liep het huis in. Ze wist heus wel dat ik niet rookte. Ik mocht haar sigaret uitmaken alsof ik haar bediende was. Wat een sul voelde ik me.

Meteen trok mijn moeder de sigaret uit mijn handen.

‘Haal even een asbak.’

Ook dat deed ik, supersul.

‘Kom Charlie,’ hoorden we Birgitte zeggen terwijl ze haar broertje bij zijn schouders omhoog trok. Hij liet zich willoos meevoeren. ‘Ga nog maar even slapen, hè?’ prevelde ze. ‘Ik blijf bij je tot je slaapt...’ Toen verdwenen ze naar boven. Er lag een vertederende glimlach om paps mond alsof hij naar een engel keek.

‘Ze is werkelijk heel lief voor hem,’ zei hij.

7.

Die middag bracht ik een bordje boterhammen voor Charlie naar boven. Op blote voeten liep ik de trap op. Het was warm weer. Het was echt niet zo dat ik sloop of zo.

Toen ik bijna boven was, hoorde ik Birgitte zachtjes praten. Ik glimlachte. Mijn vader had gelijk: het was fijn dat zij een beetje voor hem zorgde.

Toen hoorde ik wát ze zei.

‘Het was een óngeluk, Charlie,’ zei ze met nadruk. ‘Het was een ongeluk. Hoor je me? Een ongeluk.’ Ze ging maar door. Zachtjes. Bezwerend. Dwíngend.

‘Echt, Charlie. Ze is gevallen. Het was een óngeluk! Dat móet je geloven, want anders...’

Abrupt bleef ik staan. Ik voelde me een beetje misselijk worden.

Op mijn armen verscheen kippenvel. Ik had het ineens koud. Wat had dit te betekenen?! Was het géén ongeluk? Waarom moest ze Charlie daar anders van overtuigen?!

De wereld om me heen leek even te draaien. Snel greep ik de trapleuning vast. Toen keerde ik me geruisloos om en glipte naar het rommelkamertje.

Ik zette het bord op de grond, ging op mijn rug op het logeerbed liggen en staarde naar het plafond. Het duizelige

gevoel verdween langzaam en mijn hoofd werd weer helder, maar ik bleef Birgittes woorden horen. ‘Een óngeluk, een óngeluk, Charlie...’

Natuurlijk was het een ongeluk, sprak ik mezelf toe. Wat anders? Het was onmogelijk dat Birgitte... dat Birgitte... Ik durfde mijn gedachten niet eens af te maken. Birgitte had zichzelf bij elkaar geraapt en nu begon ze Charlie te bewerken? Stop! Daar wilde ik niet eens over denken!

Ik schudde mijn hoofd. Ik moest mijn gedachten op iets anders richten. Iets anders... Dat zei Birgitte ook tegen Charlie, dacht ik weer. ‘Je moet me geloven, want anders...?’ Bedreigde ze Charlie?

Maar het was onmogelijk dat het iets anders geweest was dan een ongeluk. Het kón niets anders zijn! Dat wist ik zeker. Of niet? Ik was gek geworden als ik iets anders ging denken. Ik moest stoppen!

Birgittes woorden lieten zich niet verjagen. Uiteindelijk besloot ik tot iets rigoureuus om ze uit mijn hoofd te krijgen. Frenkie! Ik ging Frenkie bellen!

Ik pakte mijn mobiel en begon de toetsjes in te drukken. Mijn hart begon te bonken, maar ik ging door. Wat kon er nu helemaal gebeuren?

‘Hé Frenk, met Maya. Hoe is het?’ Zó zou ik beginnen.

Ik duwde het toestel tegen mijn oor. Met ingehouden adem

luisterde ik naar de toontjes. Ik stelde me voor hoe in ZuidFrankrijk een mobiel afging en hoe een gebruinde jongenshand naar het toestel reikte. Eindelijk zou ik mijn Frenkie horen...

Nog voor het nummer gedraaid was, had ik de verbinding al verbroken. Ik durfde niet. Ik had geen idee wat ik zou moeten zeggen. Waarschijnlijk zou er niet eens geluid uit mijn mond komen.

Ik tikte een sms'je. He Frenkie! Hvj lieverd. xxx

Ik keek ernaar. Zou ik het doen? Eén beweging met mijn duim, één millimeter, en het was gebeurd. Ik deed het. Het bericht landde 1300 kilometer verderop.

‘Ha ha!’ Ik lachte hardop maar hield meteen geschrokken mijn adem in. Nee! Hoe had ik dat kunnen doen?

Zo, dacht ik, nu heb je iets om je echt druk over te maken.

8.

De begrafenis was raar.

Dat begon al met de woorden van mam.

We zaten op de voorste rij. Birgitte en Charlie tussen pap en mam in. Oma aan de andere kant van mam en ik weer daarnaast. Ik vond het zo erg voor oma. Ik kon haast niet naar haar kijken.

Het had een kleine week geduurd voor de politie Nancy's lichaam vrij gaf. Nu lag ze hier, in de witte kist vlak voor ons op een podium. Er lagen bloemstukken met rode rozen op. Ernaast stond een grote in zilver ingelijste foto van tante Nancy. De zaal was half vol.

Een oom tikte tegen de microfoon op de kathedr. Het werd doodstil.

Mijn oom kuchte, heette iedereen welkom en gaf het woord aan de eerste spreker. Mam. Mam had altijd een duidelijke mening over haar zusje gehad. Ik had nooit anders gehoord dan dat zij Nancy een egoïstische, onverantwoordelijke losbol vond. Nu sprak ze: 'Je hebt zo intens en vrij geleefd. Je ging je eigen weg en had lak aan wat anderen van je vonden.'

Misschien was het allebei wel waar, dacht ik.

Er werd muziek gedraaid. Af en toe werd er onderdrukt

gesnikt. Nog een paar mensen zeiden wat. Lazen gedichten voor. En daarna buiten, bij het graf, gooiden Birgitte en Charlie rode rozenblaadjes op de witte kist. Eigenlijk deed Charlie niets. Birgitte duwde blaadjes in zijn handen en hij liet ze los. Hij leek verdoofd, verlamd. Alsof hij zelf in een rots veranderd was.

Na een minuut stilte lieten we het graf achter en liepen we naar de aula. Mijn vader ('Peter,' zei Birgitte) ontfermde zich over Birgitte en Charlie. Er kwamen doorlopend mensen naar hen toe die hen condoleerden en omhelsden. Daarna liepen ze snel door naar mijn moeder of naar oma. Of naar de koffie en chocoladecake.

Birgitte hield die hele dag haar arm om Charlie geslagen. Iedereen vond het aangrijpend. Dat zag ik aan de gezichten. Het was raar. Ik zag hetzelfde als al die mensen, maar als enige zag ik iets anders. Birgitte hield grip op Charlie, ze zorgde ervoor dat hij zweeg. Of kon ik gewoon niets aardigs van haar zien? Was dat het?

Toen gebeurde er nog iets vreemds. Het werd rustiger rond Birgitte en Charlie, en pap ging zitten. Een man met lang warrig haar en een wild gekleurd overhemd kwam op dat moment op Birgitte af. Als laatste. Alsof hij gewacht had. Op slag veranderde Birgittes blik. Haar gezicht ging op slot en kreeg de bekende 'ik-heb-niks-met-jou-te-maken'-uitdrukking.

Voor de man één woord gezegd had, wendde Birgitte haar hoofd al af. Een beetje aarzelend bleef hij bij haar staan. Hij had een grote neus in een vriendelijk gezicht. Hij zei een paar woorden waarop Birgitte zich demonstratief een kwartslag naar Charlie draaide. De man maakte een hulpeloze indruk. Hij praatte door maar Birgitte gaf geen sjoerge. Ten slotte ging hij maar weg. Birgitte keerde zich weer om en keek de man na alsof ze zeker wilde weten dat hij werkelijk verdween. Zodra hij het zaaltje verlaten had, leek haar arm om Charlie zich te ontspannen. Daarna kruisten onze ogen elkaar. Birgittes blik was koud, ijskoud. Betrapt keek ik weg. Ik had geen idee van wat ik gezien had.

Toen we terug naar huis reden, vroeg mijn moeder aan Birgitte hoe het ongeluk gebeurd was.

‘We hadden ruzie en zij struikelde,’ zei Birgitte.

‘Waarover?’

‘Over een steen.’

‘Nee, waar ging de ruzie over?’ vroeg mam.

‘O,’ zei Birgitte. Ze keek door het raampje naar buiten en volgde de voorbij zoevende auto’s op de linkerbaan. ‘Dat weet ik niet eens meer.’

9.

De eerste regelzaken waren achter de rug. Mijn ouders en Birgitte hadden een hoop spullen uit het huis van Nancy gehaald. Een timmerman had mijn grote zolder gesplitst in twee kamertjes voor Birgitte en mij, en het rommelhok was omgebouwd tot een kamertje voor Charlie.

Ik lag achter het huis te zonnen terwijl ik naar mijn iPod luisterde en met mijn mobieltje speelde. Na mijn sms'je had ik niets meer van Frenkie gehoord. Hvj lieverd xxx Hoe had ik dat kunnen versturen!

Het was zondag. Morgen begon de school weer. Floor kwam vanavond pas terug van vakantie en daar baalde ik goed van. Zij was de enige met wie ik altijd kon praten. Over alles.

De poort zwiepte open. Mam en Birgitte holden de tuin in. Meteen sloot ik mijn ogen, liet mijn mobiel op mijn buik rusten en deed alsof ik in diepe slaap was terwijl ik het geluid van mijn iPod iets zachter zette.

'Ha Maya!' hoorde ik mam roepen.

'Sjonge! Wat heb jij een conditie, Mieke!' hijgde Birgitte.

Mieke... Ik gruwelde.

Alleen andere volwassenen noemden pap en mam bij hun voornaam. Het klonk zo stom.

Door mijn wimpers zag ik Birgitte hijgend voorover hangen.

Mam sloeg haar lachend op de schouder. ‘Kwestie van oefenen, Birgitte,’ zei ze en ging het huis in.

Birgitte liet zich op de stoel naast mij vallen. Ik knipperde met mijn ogen en geeuwde.

‘Aha!’ zei Birgitte toen ik mijn mobieltje in de zak van mijn spijkerrok liet glijden. Het klonk alsof ze me betrapte. Grijnzend keek ze me aan. ‘Hé, heb je een vriendje?’

‘Huh?’

Ze knikte in de richting van mijn rok. ‘Je lijkt namelijk een beetje vergroeid met dat ding.’

‘Sjonge! Je lijkt mijn moeder wel,’ flapte ik er geërgerd uit. Geen aardige opmerking tegen iemand die net haar moeder verloren had, bedacht ik geschrokken, maar Birgitte leek er niet mee te zitten.

‘Hé, vertel eens?’

‘Ikke niet,’ zei ik automatisch.

Haar ogen lichtten op. ‘Ah toe... Hoe heet ie?’

‘Er valt helemaal niks te vertellen,’ zei ik bits.

‘Doe niet zo flauw!’

Ik twijfelde. Kon ik haar een klein beetje vertellen over Frenkie? Nee, dacht ik, ze was er vast weer op uit om me te pesten. Ik bleef zwijgen.

Birgitte kneep haar ogen samen en keek me lang en onderzoekend aan. Super irritant.

‘Ik snap het al,’ zei ze na een tijdje. ‘Wachten en smachten tot

hij belt. Zit het zo?’

‘Waar bemoei je je mee,’ snauwde ik. ‘Rot op!’

‘Ik heb dus gelijk,’ lachte ze. ‘Anders zou je niet zo boos worden!’

‘Hou je kop!’

Ze kwam een stukje overeind, begon verschrikkelijk te giechelen en fluisterde: ‘Hebben jullie al getongd?’ Ze hield haar handen tegen haar buik gedrukt zo erg moest ze lachen.

Ik sprong overeind en vloog het huis in.

‘Nee dus! Ha ha!’ hoorde ik haar achter mijn rug. Nu schaterde ze het uit.

Wat een trut was het toch! Het was heel erg zielig dat haar moeder dood was, maar daarom was ze niet opeens een aardig persoon geworden. Ontzettend jammer, dacht ik grimmig, dat Birgitte niet wist wie haar vader was, dan had ze mooi naar hem toe gekund! Verschrikkelijk dom dat tante Nancy dat zelf ook niet wist. Hoe kon je zoiets nou niet weten?

Meteen stuiterden de gedachten over Birgitte en het ongeluk van haar moeder keihard terug in mijn hoofd. Ik moest met Floor praten!

Op mijn kamer, mijn nieuwe kleine rotkamertje, sms’te ik haar. The bitch is back. Helemaal. Laat je ouders doorrijden! Please? Moet je zien! Vanaaf!

Floor was de enige tegen wie ik alles kon zeggen.

10.

Floor sprong de volgende ochtend zo ongeveer boven op me. Haar blonde haren kriebelden vertrouwd in mijn gezicht. ‘Ik heb je zoooooo gemist!’ riep ze.

‘Ik jou nog veel erger. Je hebt het leuk gehad, hè?’

‘Super! Je moet m’n foto’s straks zien. Ik kon je niet bellen gisteren. We waren vannacht pas terug en ik had geen beltegoed meer. Balen. Hé, komt Birgitte echt in ons jaar?’ Floor ratelde opgetogen.

‘Ja. Ik móet met je over haar praten, maar dat kan nu niet,’ zei ik. ‘Hé uh Floor... even snel, over Frenkie. Waarom zou Frenkie mij nou niet bellen of sms’en? Is ie z’n mobiel verloren? Heeft ie er spijt van? Wat denk jij?’ Terwijl ik Floor aankeek, voelde ik de smekende, wanhopige blik op mijn gezicht, maar zij leek daar niets van te zien.

‘Je sms’t gisteren dat ze in ons jaar komt. Is dat waar?’

‘Ja, zeg ik toch! Shit! De avond vóór school begint, hoor ik dat ze is blijven zitten. Dat is echt zo níet leuk! Maar wat moet ik nou met Frenkie?!’

‘Misschien komt ze wel bij ons in de klas.’

‘Nee hoor. Ze heeft een ander profiel.’

‘Jammer.’

‘Floor! Hou op! Het is al erg genoeg dat ze m’n hele huis in

beslag neemt.’

‘Het kan toch ook leuk zijn?’

Ik hoorde stappen op de trap.

‘Laat maar,’ zei ik.

‘Hoi.’ Birgitte verscheen in de keuken en liet een lieve aarzelende lach op haar gezicht zien. O ja, zo kon ze ook zijn. Floor straalde. ‘Hoi Birgit.’

‘Birgitte’, corrigeerde ik, maar Floor deed alsof ze me niet hoorde.

‘Hartstikke leuk dat je bij ons op school komt, Birgit!’ Toen begon ze te hakkelen. ‘Ook al is het... uh... uh...’

Birgitte sloeg haar armen over elkaar en wachtte rustig af wat Floor ervan zou maken. Ze was niet van plan het haar gemakkelijker te maken. Ik zag Floor rood worden.

‘Floor bedoelt da...’

‘Hou je kop,’ zei Birgitte tegen mij.

‘Nou ja, ik vind het gewoon heel erg voor je wat er gebeurd is,’ zei Floor dapper.

Birgitte keek Floor recht aan. Floor keek niet weg. Toen glimlachte Birgitte. ‘Dank je,’ zei ze hees.

Floor had de test doorstaan, zag ik. Zij wel. Het stak.

‘Zullen we gaan?’ vroeg ik.

Even later fietste ik achter Birgitte en Floor naar school.

Floor taterde erop los. ‘Ik was ook in Frankrijk. Zo’n gave camping. Vind je het vervelend naar een nieuwe school? Zelfde shit? Haha.’ Birgitte en Floor kletsten en lachten.

Alsof zij beste vriendinnen waren.

Was dit hoe het voortaan zou zijn?

Zwaar fietste ik achter hen aan terwijl ik probeerde te kijken als een meisje dat het niet belangrijk vond of ze alleen reed of naast haar vriendin. Een meisje dat niet jaloers was. Floor keek achterom. ‘Kom, Maaitje!’ Ik deed alsof ik haar niet hoorde. Toen trapte ze op haar rem en Birgitte óók, zodat ik naast hen kwam te fietsen.

‘Je gaat niet ongezellig achter ons fietsen, hoor!’ zei Birgitte lief. Maar als er mensen voorbij moesten, was het fietspad te smal en op de een of andere manier was ik dan steeds degene die weer achter hen reed.

Wat geeft dat nou, probeerde ik te denken.

Toen we de school inliepen, wees ik Birgitte op het projectiescherm. ‘Op het scherm staan de klassenindelingen,’ legde ik haar uit, maar Birgitte had andere interesses. Ze zette haar handen in haar zij en keek zelfverzekerd rond. Kom maar op, straalde ze uit. Terwijl Floor en ik onze nekken bijna verrekten, bekeek zij een groep jongens die schreeuwend de hal binnenvielen. Ik draaide mijn hoofd naar het lawaai. ‘Hé Mo!’

‘Hé Maaitje! Lekker stuk!’ riep Mo. Meteen daarna viel zijn

blik op Birgitte.

‘Je zit bij ons in de klas, Bir!’ riep Floor.

Op slag was ik Mo vergeten. ‘Niet!’ siste ik. ‘Dat is niet waar!’

‘Kijk maar,’ zei Floor.

Hoe kon dat? We hadden verschillende profielen! Of had ze dat voor de lol gezegd? Om mijn reactie te zien?

Floor trok me mee. ‘Kom op,’ zei ze zacht. ‘Zó erg is ze niet.’ ‘Dat weet jij niet!’ zei ik snibbig.

Floor draaide haar hoofd. ‘Ga je mee, Birgit? Follow the leader!’

Birgitte had haar aandacht bij een volgende groep jongens. Ze was niet bezig met mij of met klassenindelingen. Ik was gewoon veel te achterdochtig.

‘Birgit!’ riep Floor.

Birgitte keek om. Ze lachte, liep op ons af en gaf ons allebei een arm. Met z’n drieën liepen we door de gang, maar ik was er niet echt bij. Ik staarde naar de grond. Ik voelde mensen tegen mij botsen en stootte zelf tegen de dikke rugzakken van brugklassers. In de verte hoorde ik Birgitte en Floor vrolijk kletsen terwijl ik gek werd van mezelf. Ik voelde mij duizelig van mijn gedachten. Birgitte op mijn school. In mijn jaar. In mijn klas.

Opeens kneep Birgitte in mijn arm. Toen ik haar aankeek, lachte ze voluit naar me. Ik deed een

poging tot een lachje terug. Ik zuchtte. Toen liet ik mijn gedachten wegdrijven. Er was toch niets aan te doen. Ik hief mijn gezicht omhoog, ademde door.

Ik hoorde Floor lachen. Zag Nadia en Eugenie in de verte. En opeens...

11.

Opeens was het leuk! Er werd naar ons gekeken en dat kwam beslist niet door Floor of mij. Hoe Birgitte liep, hoe ze keek, hoe ze lachte - op de een of andere manier kon niemand om haar heen. En door Birgitte werden wij ook gezien. Jongens uit de vijfde zagen ons. De meiden uit ons jaar zagen ons. Kindjes uit de brugklas. Iedereen zag ons. Ik genoot ervan. Met Floor praten zat er vandaag toch niet in. Ik kon kwaad blijven mokken of genieten. Dan liever dat laatste! Misschien zag ik alles wat Birgitte deed door een zwarte bril. Dan moest ik die maar eens even afzetten. Alleen Frenkie... waar was Frenkie? Als hij mij nu eens kon zien. Hij zou me vast cool vinden...

We liepen naar de achterste rij in het lokaal. Er waren nog maar twee stoelen vrij, maar Nadia en Eugenie stonden op.

‘Willen jullie hier, met z’n drieën?’

‘Hé bedankt!’ zei Birgitte.

Verboon, onze mentor, kwam binnen en sloot de deur.

‘Goedemorgen!’ riep hij.

Toen bleek nog iemand naar binnen te moeten.

‘Nee hè!’ fluisterde ik onhoorbaar. Óók in mijn klas?!

‘Fijn dat je nog komt, Frenk. Zo te zien heb je er weer zin in,’ zei Verboon cynisch. Verboon was niet echt onaardig, hoewel

hij zichzelf - zoals de meeste leerkrachten - altijd erg grappig vond.

‘Moet dat dan?’ vroeg Frenk. Met zijn bekende macholoopte maakte hij zijn entree. Zijn donkerblonde stekeltjeshaar in de gel, kettinkje om zijn nek, schouders breed bewegend.

Floor zat links van mij en aan mijn andere kant - voorbij het gangpad - zat Birgitte. Alleen. Frenkie slenterde naar achteren en liet zich zo ver mogelijk onderuit zakken. Op de enige vrije stoel. Naast Birgitte.

‘Jullie zijn de restantjes,’ vertelde Verboon grijnzend. ‘Van elk profiel waren leerlingen over, maar te weinig om weer aparte klassen van te vormen en daarom zijn jullie bij elkaar in één klas gezet.’

Verboon grinnikte.

‘Ha ha, wat leuk,’ zei Birgitte zacht.

‘Alleen Engels en Nederlands hebben jullie als klas in deze samenstelling.’

‘Fijn,’ zei Frenkie luid.

Ik moest me bedwingen om niet non-stop naar hem te staren. Hij zag er goed uit, weinig bruiner, maar dezelfde arrogante kop als altijd. Ik werd er zenuwachtig en verlegen van.

‘Er is een nieuwe leerling die ik graag speciaal welkom wil heten,’ ging Verboon verder. ‘Brigitte Anthonijsz. Het nichtje van Maya. Zij is onverwacht bij Maya komen wonen. Ik ga er vanuit dat jullie allemaal je best zullen doen om haar zich

thuis te laten voelen.’

Er was niemand in de klas die Birgitte nog niet gezien had, maar opnieuw draaiden onze klasgenoten zich om. Ze vonden Birgitte interessant, dat zag ik duidelijk. En in haar kielzog was ik ook een stuk interessanter. Dit was mijn nichtje!

Birgitte genoot van de aandacht. Ze lachte haar liefste lach en zwaaide. Zogenaamd toevallig draaide ik mijn gezicht opzij. Yes! Ook Frenkie keek naar ons!

‘t Is trouwens niet Brieziete, maar Bír. Net als in beer, meneer.’

Er werd een beetje gelachen.

‘Jij bent de oudste?’ Verboon richtte zijn blik op mij, maar Birgitte reageerde alweer.

‘Tsss,’ zei ze met gespeelde verontwaardiging. Toen lachte ze innemend. ‘Nee meneer, ik ben de oudste en wijste, by far.’

Frenkie gniffelde even en begon toen zijn nagels schoon te maken met het dopje van een balpen. Hij had niet in de gaten hoe ik op hem lette. Birgitte wel. Vragend bewoog ze haar wenkbrauwen omhoog waarop ik snel weer voor me keek en deed alsof ik naar Verboon luisterde.

Toen we de les uitliepen, pakte Birgitte mijn bovenarm beet en fluisterde veelbetekenend in mijn oor: ‘O...! Zit het zó?’

Ze draaide haar hoofd naar achteren en riep zangerig door het lokaal: ‘Dag Frenkiepenkie!’

Frenk keek op. Hij grijnsde verrast naar ons en knipoogde.

Het was moeilijk te zien voor wie die knipoog bedoeld was.
Ach, jawel. Voor mij natuurlijk.
Natuurlijk!

12.

In de pauze liepen Floor en ik met Birgitte naar het bankje aan de zijkant van het schoolplein. Dat bankje was van Floor en mij. Daar zaten wij altijd, met z'n tweeën of met Nadia en Eugenie. Nu hing er een enorme groep meiden om ons heen.

‘Waarom woon je bij Maya?’ vroeg iemand.

‘M’n vader is lang geleden overleden en mijn moeder is deze vakantie verongelukt,’ vertelde ze. ‘Ja, dat was dikke shit. En dus moest ik uit Amsterdam weg. Weg van mijn oude school, weg van mijn vriendinnen. Nu woon ik bij Maya. Hè Maai?’

De meiden keken naar mij. Is dat echt gebeurd? zag ik ze denken. Ik knikte hoewel dat van die vader natuurlijk niet waar was. Iedereen leek onder de indruk.

Birgitte stak een sigaret op. ‘Ga ik het verder niet over hebben, hoor. Hé, hoe zijn de jongens uit onze klas? Die lange blonde, hoe heet ie? En de rest?’

‘Wil je ze allemaal doornemen?’ vroeg Yasmin.

‘Stuk voor stuk,’ lachte Birgitte.

‘Zijn we snel klaar,’ zei Eugenie. ‘We hebben alleen maar kleuters en kabouters in de klas.’

‘Frenkie is anders...’ begon Floor terwijl ze mij ongemerkt schopte.

Er werd instemmend gereageerd en gelachen.

‘Ja, hij is anders,’ riep Yasmin veelbetekend. ‘Hij is een viezerik!’

Iedereen lachte.

‘Ha ha,’ lachte ik. Ik had geen idee wat Yasmin bedoelde. Ik keek naar Floor. Zij wist het ook niet, dacht ik.

‘Da’s een leuke gozer!’ Floor wees naar een jongen met vet lang haar uit een hogere klas.

‘Nee! Floor!’ riepen Birgitte en ik tegelijk. We lachten en gruwden.

Ik had het gevoel dat ik ineens heel veel vriendinnen had. Ik voelde me opgetogen. High. Alsof ik de hele wereld aankon. Misschien brak er een nieuwe periode aan. Birgitte was niet makkelijk, maar ze was ook leuk. Ik had het goed gedaan. Ik had me ingezet voor haar en nu ging het eindelijk lukken samen. Het voelde als een verdiende overwinning.

Natuurlijk was het jammer dat er die dag niets tussen Frenkie en mij gebeurde, maar dat kwam nog wel. Ik was de hele dag niet alleen geweest. Wat kon hij doen? Hij had mij gezien en naar mij geknipoogd.

Birgitte was de koningin van het derde jaar en Floor en ik deelden in haar roem.

Ik was prinses.

Voor een dag.

Een halve dag.

13.

Die avond drong definitief tot me door dat de dood van tante Nancy niet zomaar een ongeluk geweest kon zijn. Pap had de vakantiefoto's uit Nancy's toestel af laten drukken. Na het eten haalde hij die uit zijn tas. Birgitte en ik gingen aan weerskanten van hem zitten. Birgitte kroop dicht tegen pap aan. Mam was weg, tennissen.

'Ik heb ze al gezien,' zei Charlie die aan de eettafel zat te tekenen. 'Ik hoef ze niet weer te zien.'

'Is goed, jochie,' zei pap.

Charlie bleef tekenen, maar ondertussen leek hij oplettend naar ons drieën te luisteren.

Het waren leuke kiekjes vol blauwe luchten. Op het strand, in zee, voor de tent. Birgitte lachend en als een model poserend. Charlie ijsjes etend en voetballend. Er was geen foto waar hij zonder zijn voetbal op stond. Ook Nancy lachte vrolijk. Er waren een paar foto's van een barbecue. Birgitte bekeek die nog geen seconde.

'Laat eens zien?' vroeg ik. Ik had een glimp opgevangen van een man die me bekend voorkwam.

'Waarom?'

'Even kijken. Wie was die man?'

'Da's niemand,' zei Birgitte en ze stopte de foto onder op het

stapeltje.

‘Niemand?’ vroeg ik.

‘Johan, de nieuwe vriend van m’n moeder,’ zei Birgitte geïrriteerd.

Charlie begon hoorbaar harder te krassen. ‘Meneer Niemand,’ zei hij. ‘Meneer Niemand.’

‘Was hij ook op de camping?’

Birgitte keek me aan. Ze had ineens een kille blik. ‘Boeien.’

‘Ja natuurlijk,’ antwoordde ik zelf. ‘Hij stond op de foto.’

‘Kan jou dat schelen!’ viel Birgitte uit.

‘Jullie hadden een mooie plek,’ zei pap.

Dankbaar veranderde Birgitte van onderwerp. ‘O ja, Peet!’ zei ze enthousiast. ‘Vlak aan zee. Je liep er zo heen en...’

Ik luisterde niet naar wat ze verder kletste. In een enkele seconde kon ze veranderen van kil naar warm en lief. Dat was toch raar?! Waarom vond mijn vader dat niet raar?

Hij luisterde naar haar met een toegeeflijke grijns op zijn gezicht. Hij was allang blij dat ze weer lief deed. Mijn vader was helemaal geen goedzak, bedacht ik opeens. Of misschien was hij dat wel, maar alleen omdat ie gemakzuchtig was. Of bang voor conflicten. Hij was slap.

Ongewild dacht ik terug aan Birgittes eerdere woorden. ‘Het was een óngeluk, Charlie!’

Hoewel ik er niet meer over na had willen denken, besepte ik ineens dat ik er al lang van overtuigd was dat het geen

ongeluk geweest kon zijn. Ik had mijn verdenkingen weg willen stoppen - het was fijner om het leuk te hebben met Birgitte - maar er was gewoon teveel dat niet klopte. Wat was er gebeurd?

Ik keek mee naar de laatste foto's. Die toonden een gelukkig gezinnetje. Maar was dat niet altijd zo? Als je ruzie had, nam je geen foto's.

‘Was het een leuke vakantie?’ vroeg pap.

Het was even stil. Ik hoorde Charlie weer hard krassen op zijn tekening.

‘Jawel,’ zei Birgitte voorzichtig. ‘Maar we hadden ook best veel ruzie. Mamma en ik.’

Zie je wel, dacht ik.

Pap vroeg niet door. Natuurlijk niet. Ik besepte op dat moment dat ik hem nooit iets zou kunnen zeggen over mijn verdenking van Birgitte.

Toen ik naar boven liep, wist ik het ineens. Die Johan. Die had ik eerder gezien. Op de begrafenis! Een lange man met een grote neus en een vriendelijk gezicht.

Nancy's nieuwe vriend met wie Birgitte zelfs op de begrafenis geen woord wilde wisselen! Kon hij iets te maken hebben met het ongeluk?

14.

Het was maar een dun wandje dat Birgitte en mij scheidde. Bij bijna alles wat ze deed, kon ik haar horen. Ze had haar iPod aan en zong een popliedje mee. Ze liep heen en weer in haar kamer. Rommelde in haar kledingkast.

Het huis was te vol. Overal hoorde of zag ik Birgitte.

Ik ging aan mijn bureau zitten, deed de computer aan en opende een nieuw document. Voor ik begon te tikken, draaide ik mijn beeldscherm een kwartslag. Voor de zekerheid. Birgitte kwam nooit zomaar mijn kamer in, maar als ze dat deed, zou ze niet op het beeldscherm kunnen kijken.

Ik tikte:

Verdenking: Tante Nancy is niet uitgeden. Ze is geduwd. Het is geen ongeluk geweest, maar MOORD.

Bewijzen:

1. De politie zei: 'Als het regent, kunnen sommige rotsige kusten van Bretagne gevaarlijk zijn. Er staan geen hekken. Je kan uitglijden.' Maar het was zonnig en 25 graden!
2. Birgitte deed haar uiterste best Charlie ervan te overtuigen dat het een ongeluk geweest was. Waarom moest zij Charlie daarvan overtuigen? Ze probeert hem te hersenspoelen.
3. In de krant stond dat de politie vermoedde dat ze te veel

risico genomen heeft. De politie was er dus niet 100 procent zeker van dat het een ongeluk was! (Ze hebben daarom onderzoek gedaan. Er zijn geen drugs of verdovende middelen in Nancy's lichaam aangetroffen. Ja, duh?)

4. Er is aan die kust nog nooit een ongeluk gebeurd!

5. Birgitte was in de war toen ze bij ons kwam, maar na een paar dagen was ze al weer normaal en maakte ze zich op. Ze heeft helemaal geen verdriet.

6a. Charlie praatte in het begin niet. Hij mocht van Birgitte niet zeggen wat er gebeurd was, daarom zei hij niets.

Óf:

6b. Charlie was zo geschokt door wat hij gezien had dat hij niets meer kón zeggen.

7. Birgitte hield Charlie op de begrafenis constant in bedwang.

8. Birgitte en haar moeder hadden ruzie op de dag van het ongeluk.

9. Nancy had een nieuwe vriend, Johan, die ook in Bretagne was. Waar was hij tijdens het ongeluk? Waarom wil Birgitte niet met hem praten?

10. Ze is slecht. Ze palmt mijn ouders in en Floor. Ze doet zich lief voor terwijl ze in het echt heel anders is. Ze heeft twee gezichten.

Geschokt staarde ik naar mijn lijstje. Het was veel langer

geworden dan ik gedacht had. Ik las het na. Punt 1 en 2 waren feiten. De rest waren misschien alleen indrukken... maar het waren er wel erg veel! Bovendien waren die eerste twee punten toch al genoeg om Birgitte te verdenken?

Voor de politie zou alleen het allereerste een feit zijn, bedacht ik. Birgitte zou ontkennen dat zij Charlie ergens van had willen overtuigen en dan was het haar woord tegen het mijne. Ze zouden Charlie moeten ondervragen... Dat deden ze toch niet.

Twee meter van mij vandaan hoorde ik haar neuriën. Ik schudde mijn hoofd. Dit was geen detectiveverhaaltje. Geen 'whodunit'. Het was Birgitte. Maar waarom? En waar was ze nog meer toe in staat?

Pap en mam keken de andere kant op, elke keer als iets er op wees dat het geen ongeluk geweest was. Pap was gemakzuchtig, wilde de lieve vrede bewaren. Mam wilde goedmaken wat Birgitte tekort was gekomen in haar leven. Allebei wilden ze niet zien dat er iets vreselijks aan de hand was.

Wat moest ik nu? Dat was duidelijk. Ik tikte:

Plan:

Charlie aan het praten krijgen!

Ik beveiligde het document met een wachtwoord en sloot Word af.

Ik had behoefte aan iets anders, iets luchtigs, en daarom startte ik MSN op. Ploink. Meteen een berichtje.

BIRR zegt: Hee Maaitje! Haha.

Nee! Ik sloot het venstertje meteen, maar daar was ze al weer.

BIRR zegt: Hoi hoi zusje, r u there? ;)

Zúsje?! Niet op ingaan.

Maar ik moest wel iets zeggen, anders bleef ze doorgaan.

M@ya forever zegt: Hoi.

BIRR zegt: Ben je kortaf?

M@ya forever zegt: Sorry, even met iets anders bezig.

BIRR zegt: Iets? Of iemand? A boy? :P

Zonder te kijken wie nog meer online was, sloot ik MSN weer af. Naast mij hoorde ik Birgitte giechelen.

15.

‘Is het leuk op je nieuwe school?’

Ik zat alleen met Charlie te ontbijten. Birgitte was nog boven. Mam was al naar haar werk en pap was in de keuken.

Stomme vraag, dacht ik. Ik voelde me net mijn moeder.

‘Ja hoor,’ zei Charlie zonder op te kijken.

Hoe kon ik erover beginnen? ‘Hé, wat is er nu echt gebeurd in Frankrijk?’ Nee, Charlie zou waarschijnlijk weer dagen niet praten. Ik moest voorzichtig zijn.

Ik haalde diep adem en wonder boven wonder lukte het me om redelijk gewoon te klinken. ‘Hé, Charlie, als ze aan je vragen... dat zullen ze vast wel eens vragen... hoe je mamma gestorven is, wat zeg je dan?’

Charlie’s ogen schoten van zijn boterham naar mij en weer terug. Zag ik schrik in zijn ogen? Een flits die meteen weer uitdoofde? Of verbeeldde ik me dat maar?

Vlak antwoordde hij: ‘Ze is verongelukt.’ Zijn gezicht was onbeweeglijk. Zijn antwoord klonk monotoon en ingestudeerd.

Op dat moment, tegelijk, kwamen Birgitte en pap de kamer binnen. Birgitte van boven. Pap uit de keuken. Ze hadden me gehoord.

‘Val hem toch niet zo lastig!’ snauwde Birgitte. Ze pakte een

boterham en smeed die op haar bord.

‘Daar bedoelt Maya niets kwaads mee, Birgitte,’ zei pap sussend. ‘Hè Maya?’

‘Nee,’ zei ik onschuldiger dan ik me voelde.

Pap schonk melk in voor Charlie en verdween weer naar de keuken.

Birgitte trok haar wenkbrauwen even omhoog. Toen keek ze me recht aan, ik durfde niet weg te kijken, en ijsig en langzaam zei ze: ‘Dat vraag ik me dus af, of je er niets kwaads mee bedoelt.’

Ik zweeg. Mijn ademhaling versnelde. Tegelijk dacht ik koppig: Als je niets te verbergen had, zou je dat niet zeggen! Charlie stootte zijn glas melk van tafel. Pap holde de kamer in met een vaatdoek en Birgitte keek boos naar mij.

‘Zie je nu wat je doet?’ zei ze woest.

Pap keek geschrokken.

‘Sorry Peet!’ riep Birgitte. Ze vloog overeind, omhelsde hem en begroef haar gezicht in zijn schouder. ‘Sorry Maya,’ zei ze en dat sloeg nergens op. Ze keek me niet eens aan. Die woorden waren alleen bedoeld voor mijn vader.

Birgitte liet mijn vader weer los. Hij aaide haar even over haar haren en zei: ‘Nou, kom op, meiden. Zo is het weer goed, hè?’

Hij leek opgelucht en tevreden over hoe hij deze ruzie opgelost had. Terwijl hij geen idee had waar het over ging.

Terwijl hij niet eens wilde weten waar het over ging. Ook hoe Birgitte naar mij keek, zag hij niet. Ik bevroor bijna onder haar blik. Het was oorlog en de vijand voerde een loopgravenoorlog in mijn huis.

Even later fietste ik achter Birgitte en Floor naar school.

‘Fietsen jullie maar voorop!’ zei ik. ‘Het fietspad is te smal.’

‘Wil jij niet naast Floor fietsen, Maaitje?’ vroeg Birgitte poeslief.

‘Ga nou maar,’ zei ik nors.

Ik moest met Floor praten. Het moest. Het moest. Het moest! Maar niet nu met Birgitte erbij. En niet als we vijf minuten samen waren tussen twee lessen door. Niet in een gang vol schreeuwende brugklassers die elkaar met hun tassen sloegen en schopten.

In de pauze zaten we weer met een hele ploeg op ons bankje aan de zijkant van het plein. Alles leek hetzelfde als gisteren, maar alles was anders. Ik was alleen, zonder mijn vriendin.

Ze is slecht, Floor! dacht ik keihard. Er was geen ongeluk in Frankrijk. Het was iets anders en Birgitte had ermee te maken.

Maar Floor was onbereikbaar voor mij.

16.

‘Ik ga nog even naar Floor!’ riep ik die avond na het eten de huiskamer in. Ik was al buiten toen mijn moeder me op een drafje achterna holde.

‘Waarom neem je Birgitte niet mee?’ vroeg ze op gedempte toon.

‘Waarom zou ik?’

‘Ze moet zich hier thuis gaan voelen,’ zei mam. ‘Jij bent altijd zo lief, waarom doe je nu zo moeilijk?’

‘Het kan even niet. En Floor is mijn vriendin,’ zei ik.

‘Ja natuurlijk. Dat blijft ze toch ook?’

‘Een andere keer, mam! Het kán nu gewoon niet!’

Ik wilde er niet over discussiëren. Ik liep door naar de schuur en pakte mijn fiets.

‘Maya!’ hoorde ik mijn moeder toen ik de tuindeur al achter me dichttrok.

Sorry mam, zei ik in mezelf. Ik ben nog geen moment alleen geweest met Floor. Ik móet met haar praten. Zonder Birgitte. En het moet nú! Vóór Birgitte haar helemaal ingepalmd heeft.

Ik sjeesde door de zwoele zomeravond. Alsof elke seconde telde. Mijn hoofd klapte bijna uit elkaar. Binnen vijf minuten was ik er. Door de achterdeur holde ik naar binnen waar ik

tegen de nog niet opgeborgen kampeerspullen in de woonkamer botste. Even later plofte ik hijgend neer in Floors leunstoel.

Floor lag op bed een stripboek te lezen.

‘Ha die Maai.’ Ze klapte haar stripboek dicht en ging op haar zij liggen. ‘Waarom heb je Bir niet meegenomen?’

‘Bir?!’

‘Bir! Birgitte!’

‘Ja, ik weet wie je bedoelt!’ viel ik uit. Meteen probeerde ik mijn irritatie te onderdrukken. ‘Ik moet je wat vertellen...’ Als wij zeiden dat we wat moesten vertellen, kwam er meestal iets over een jongen. Floor was dus een en al aandacht. Ze draaide zich op haar buik, plantte haar handen onder haar hoofd en zei: ‘Ja, Frenk hè? Doet ie nou of hij je niet kent?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Je moet gewoon op hem afstappen, hoor.’

‘Ga ik morgen doen,’ blufte ik. ‘Maare... over Birgitte, hè...’

‘Ja?’ Floor klonk gretig. Te gretig. ‘Ik vind haar zo leuk,’ zei ze.

‘Dat merk ik.’ Ik probeerde niet boos te klinken. ‘Maar ik moet je iets vertellen wat niet leuk is,’ waarschuwde ik.

‘Wil je luisteren?’

‘Oké.’

‘Echt luisteren en niet meteen zeggen dat ik gek ben?’

‘Oké!’

Ik vertelde wat ik Birgitte tegen Charlie had horen zeggen. Toen ik uitgesproken was, glimlachte Floor.

‘Ah,’ zei ze. ‘Wat lief.’

De moed zonk me in de schoenen.

‘Begrijp je het dan niet?’ riep ik uit. ‘Het was géén ongeluk!

Ze probeert Charlie te hersenspoelen!’

Floor keek me ongelovig aan. ‘Wat bedoel je: geen ongeluk?’

‘Geen ongeluk. Opzet dus.’

Floors ogen werden groot. ‘En dat betekent...? Wat wil je nu zeggen?’

Onwillig haalde ik mijn schouders op.

‘Bedoel je dat Birgitte haar moeder...?’

‘Dat weet ik natuurlijk niet.’

Floor keek me strak aan. ‘Jawel! Dát is wat jij denkt! Je meent het nog ook! Je bent gek!’ Haar ongeloof ging over in een honende lach. ‘Doe normaal, Maya! Jij hebt altijd al een probleem met haar gehad.’

‘Oké, dat is zo,’ gaf ik toe. ‘Maar daar gaat het nu niet om.

Echt niet!’

‘O nee?’

‘Nee, er is meer...’ Ik vertelde dat het zonnig weer geweest was terwijl de politie verteld had dat er ongelukken konden gebeuren als de rotsen nat waren van de regen of als het stórmde.

‘Misschien is ze uitgegleden over een ijsje. Of gewoon gestruikeld.’

‘Ja hoor, geloof je het zelf?!’

‘Ja! Ik struikel zo vaak!’ riep Floor. Ze ging rechtop zitten
‘Maar geloof jij jezelf?! Hoor eens goed wat je zegt! Hou toch op!’

Ik beet op mijn lip. Dit ging fout. Zo fout dat ik voorvoelde dat ik het hier misschien nooit meer met Floor over zou kunnen hebben. Dit kon mijn enige kans zijn. Daarom ging ik door. Ik moest wel.

‘Ze heeft ook helemaal geen verdriet,’ zei ik, maar het klonk mat. Het voelde al te veel als een kansloze missie.

‘Wat weet jij daar nou van, Maya,’ zei Floor wrevelig. ‘Ik denk dat zij anders omgaat met verdriet dan jij.’

‘Ik zie er echt niets van. De eerste paar dagen wel, maar daarna... niks.’

‘Misschien ligt ze wel hele nachten te huilen. Ze heeft niemand meer! Alleen haar broertje. Zit ze in een vreemd dorp, op een vreemde school...’

‘Ik wil de waarheid weten,’ zei ik. Het klonk zwak.

‘Die weet je,’ zei Floor gedecideerd. ‘Je zoekt alleen een excuus om Birgitte te haten.’

Ik zakte onderuit en draaide me van Floor af. Moest ik nog vertellen dat er een man op de begrafenis was met wie Birgitte niets te maken wilde hebben? En dat die man ook in

Bretagne geweest was? Ach welnee. Het had geen enkele zin. Floor zou alleen maar nog bozer worden.

Ik beet op mijn lip en zweeg. Kon Floor gelijk hebben? Het wás ook verschrikkelijk wat Birgitte meegemaakt had. Was er iets met míj aan de hand dat ik zo dacht? Ik wilde graag geloven dat het aan mij lag. Dat zou alles een stuk makkelijker maken. Maar er was gewoon te veel dat niet klopte.

Een zwaar gevoel overviel me. Als Floor me niet geloofde, zou niemand mij geloven.

‘Ik heb er best veel over gepraat met mijn ouders tijdens de vakantie,’ zei Floor. Ze klonk afstandelijk. ‘En weet je? Ik heb respect voor haar. Niks zielig in een hoekje. Ik vind haar sterk!’

Floor kwam overeind, deed haar computer aan en ging met haar rug naar me toe achter haar pc zitten. ‘Ik vind het walgelijk dat je zo denkt,’ zei ze.

‘Misschien heb je gelijk,’ zei ik lusteloos.

Floor reageerde niet. Ze opende MSN en negeerde me volkomen.

Ik pakte haar stripboek van de grond en deed alsof ik er in las. Toen ze na een half uur nog steeds geen woord tegen me gezegd had maar wel tegen het beeldscherm zat te grinniken, knalde ik haar kamerdeur achter me dicht en vertrok naar huis.

17.

Thuis zaten pap, mam en Birgitte op de bank tv te kijken. Birgitte hing tussen mijn ouders in. Haar hoofd op mijn vaders schouder, haar voeten op mijn moeders schoot. Pap had zijn arm losjes om Birgitte heen geslagen. Mams handen rustten op haar enkels.

‘Hoi en doe,’ groette ik. Ik liep door naar de hal en wilde naar boven gaan, maar mam moest me zo nodig achterna komen.

‘Maya!’

Ze sloot de woonkamerdeur behoedzaam achter zich, pakte mijn bovenarm hardhandig beet en trok me naar zich toe.

‘Waarom doe je zo?’ siste ze.

‘Wat?’ Ik probeerde mijn arm los te trekken, maar ze hield me te stevig vast. Mijn moeder heeft me nooit geslagen, maar ze kan knijpen! ‘Wát doe ik?’

‘Ik verwacht dat jij je nichtje een beetje helpt! Hoe denk je dat zij zich voelt?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik zie weinig verdriet,’ zei ik. Mam zuchtte en liet me los. Een beetje meewarig schudde ze haar hoofd. ‘Ze stopt het weg,’ zei ze.

Volgens mij was dat onzin. Ze hoefde niets weg te stoppen. Het wás er gewoon niet. Maar dat kon ik beter niet zeggen.

‘O,’ zei ik dus terwijl ik over mijn bovenarm wreef.

‘Kom er gezellig bij zitten. Trek je niet zo terug.’

Ik kreunde.

‘Maya!’ zei mijn moeder.

Zuchtend volgde ik haar de kamer in.

‘Wil je ook cola, Maaitje?’ riep Birgitte vanuit de keuken. O, dacht ik, gaan we zo doen?

‘Hm! Lekker, Bir!’ riep ik terug.

Ze kwam de kamer in met twee glazen cola. Toen ze zich ervan verzekerd had dat de blik van mijn ouders op de tv gericht was, keek ze me uitdagend aan, tuitte haar lippen en gaf mij pesterige kusjes in de lucht.

‘Dank je, schat,’ zei ik toen ik de cola aannam.

‘Doe je nu cynisch?’ vroeg Birgitte op een onschuldig toontje. Ze klonk alsof ze dat heel naar vond.

‘Nee, natuurlijk niet!’ Ik probeerde net zo onschuldig te klinken, maar het lukte niet. Birgitte was beter in dit spel.

Mijn moeder keek ontstemd op. ‘Maya Bergman!’ zei ze waarschuwend. Birgittes mondhoeken kropen omhoog, maar natuurlijk zagen mijn ouders dat niet.

‘Puberteit,’ zei pap kalmerend tegen mijn moeder. Dat was altijd zijn verklaring als hij mij moeilijk vond doen. Laatdunkend keek ik naar hem.

Birgitte kroop weer lekker tegen hem aan.

Die avond stonden we, per ongeluk, tegelijk onze tanden te poetsen in de badkamer. Toen we klaar waren, leunde Birgitte tegen de wastafel, keek me recht aan en vroeg: ‘Wat vind je nou eigenlijk van mij?’

‘Uhh...’ Ik kreeg het ineens verschrikkelijk warm. Die plotselinge oprechte vraag overviel me en verwarde me. ‘Ik weet niet...’ hikkelde ik.

‘Pfff.’ Birgitte zuchtte en schudde haar hoofd. ‘Jij kan nooit gewoon zeggen wat je vindt, hè?’

Haar blik was minachtend.

‘Wat ik heb meegemaakt, kan je zielig vinden, maar ik ben dezelfde gebleven.’

‘Jammer,’ zei ik en meteen daarop haastte ik me naar mijn kamer.

Toen ik in bed lag, vroeg ik me voor de zoveelste keer af wie Birgitte was. De echte Birgitte. Ze kon lief doen en grappig, ze was altijd zorgzaam voor Charlie en lief tegen mijn ouders, maar ze was ook een bitch, bepalend, manipulerend en gemeen. Was dat alles bij elkaar wie Birgitte was? Of waren het maskers? Hoe was ze écht?

Kon ik haar dat vragen? Nee, ze zou me vierkant uitlachen.

18.

Floor bleef de volgende ochtend tegen de schuur geleund op ons wachten. Ze kwam niet binnen zoals ze altijd deed en ze begroette mij koel.

‘Hebben jullie ruzie?’ vroeg Birgitte op een toon alsof ze dat vervelend zou vinden - wat heus niet zo was.

‘Nee, hoezo?’ zei ik snel.

‘Toch niet door mij?’

‘Zo belangrijk ben je ook weer niet,’ katte ik.

‘Trek je niks van haar aan, hoor.’ Floor wenkte Birgitte en daarna fietste ik achter hen aan naar school. Ze probeerden niet om mij naast hen te laten rijden en ik deed geen poging om naast hen te komen.

Floor en ik hadden wel vaker ruzie, maar dit keer voelde het anders. Voor het eerst was er een derde in het spel.

Gelukkig werd Birgitte meteen op het plein al meegenomen door een ploeg meiden met wie ze wiskunde had en moesten Floor en ik een andere kant op. Zwijgend liepen we de school in.

‘Zullen we het bijleggen?’ vroeg ik haar.

Floor gaf niet meteen antwoord.

‘Vergeet wat ik gisteren gezegd heb,’ voegde ik er daarom aan toe. ‘Je hebt natuurlijk gewoon gelijk!’ loog ik.

Floor sloeg haar arm om mijn nek in een soort vriendschappelijke wurggreep. ‘Tuurlijk tutje!’ riep ze.

Opgelucht lachten we. Ik voelde me meteen een stuk lichter. Floor en ik - best friends forever - dat was niet te breken. Floor liet haar arm ontspannen op mijn schouders rusten. Toen zei ze: ‘Maar ik wil ook vriendin zijn met Bir.’ Ik zuchtte hard.

Kermend klemde Floor haar arm opnieuw om mijn nek. ‘Oeh! Sjonge!’ riep ze. ‘Begin je meteen weer?’

‘Waarom moet je dan per se vriendin zijn met haar?’

Ze haalde haar arm van mijn schouder vandaan. ‘Ik ben niet met jou getrouwd, Maya Bergman.’

‘Nee. Doe normaal. Maar waarom met háár?!’

‘Omdat ze gewoon heel leuk is,’ zei Floor boos. Daarna zei ze niets meer. De hele les zat ze over haar schrift gebogen te pennen alsof geschiedenis zo boeiend was. De enige geschiedenis die ik wilde kennen, was de geschiedenis van Birgitte. Van wat er gebeurd was in Frankrijk.

In de pauze moest ik eerst naar de wc en daarna zag ik Floor en Birgitte al samen op het bankje. Floor wachtte niet meer op mij. Voor ik bij hen was, had zich een hele groep meiden uit onze klas om Birgitte verzameld. Net als gisteren en eergisteren. Er zaten wel acht meiden op het bankje. Een paar op de rugleuning en bij elkaar op schoot. Floor zag me, maar ze deed niet eens alsóf ze plaats voor me wilde maken. Ik

voegde me bij de drie meiden die het evenmin gelukt was om een plekje op het bankje te bemachtigen. Als een soort publiek hing ik erbij. Wat een afgang.

‘Hé Maaitje!’ riep Birgitte. ‘Is daar dat vriendje van je?’

Birgitte wees, maar ik keek niet eens om.

‘Ik héb geen...’

‘Ja, dat is Mo,’ onderbrak Floor me.

‘O, Mo...’ zei ik.

Birgitte keek me weer even aan met die samengeknepen oogjes. Toen lachte ze. ‘’t Was altijd zo’n kleuter, die Marokkaan van je, maar ’t is een lekker ding geworden!’

Iedereen lachte.

‘Hij is Nederlander,’ zei ik geërgerd.

‘O la la! Excusez moi!’ Birgitte riep het zo luid en grappig dat alle meiden in de lach schoten.

‘Denk jij alleen maar aan jongens?’ vroeg ik korzelig.

‘Nee hoor.’ Birgitte lachte. ‘Ook aan jongens.’

Weer brulde de hele ploeg.

‘Heb jij eigenlijk een vriend?’ vroeg Birgitte aan Floor.

‘Nee,’ zei Floor. ‘Ik word niet zo snel verliefd.’

‘En jij?’ Nadia vroeg het aan Birgitte.

‘Ik blijf liever single,’ zei ze wijs. ‘De aandacht van jongens vind ik wel grappig, maar verkering hoeft voor mij niet. Ik vind mijn vriendinnen veel belangrijker. En jij, Maaitje?’

Ik wilde dat ze me gewoon Maya noemde. ‘Maaitje’ was ik

voor Floor, voor Mo, niet voor haar. Uit haar mond klonk het pesterig.

‘Wat?’

‘Hoe zit het bij jou?’

‘Ik heb geen vriend. Dat weet je al.’

‘Maar iemand die je leuk vindt?’

‘Nee.’

‘Nou...’ begon Floor.

‘Hou je kop,’ zei ik.

‘O sorry,’ deed Floor beledigd.

De hoofden van de meiden gingen als bij een pingpongwedstrijd heen en weer.

Alsof ik er niet bij was, zei Birgitte tegen haar publiek:

‘Maya doet daar zo debielerig over!’

Bitch! dacht ik. Ik klemde mijn kaken op elkaar en zweeg. De hele groep keek weer naar mij. Omdat ik niets zei, keken ze terug naar Birgitte die met haar ogen rolde. Een paar meisjes lachten. Die lachten nog als Birgitte een scheet liet, dacht ik. Gelukkig begon Sanne over Mirjam. ‘Die jas! Moet je zien!’ Een luid gegil volgde. Vaag volgde ik het gekakel. Het was een ondoordringbare kluwen geluid waar af en toe hoge verstaanbare kreetjes uitvielen. Ik was blij dat ze een ander onderwerp gevonden hadden. ‘Oh no!’ riep Birgitte. ‘Dat geloof je toch niet! Denkt ze dat ze hip is in de bedsprei van haar oma?’

Ik draaide me half weg van de groep alsof ik niet echt bij hen hoorde. Met mijn ogen zocht ik Frenkie. Bij de ingang van de school ontdekte ik hem. Hij zag mij niet.

19.

Het gebeurde aan het begin van de laatste les die dag. Bij Engels van Verboon. Het was snikheet in school. Frenkie sjokte de klas binnen, liet zijn tas op de grond vallen en ging onderuitgezakt op de stoel naast Birgitte zitten. Hij grijnsde even naar haar.

In de klas was het nog een geklets en geschreeuw. Ik zat ver naar voren over mijn tafel gebogen alsof ik met Floor en Birgitte wilde praten, maar in werkelijkheid om ongemerkt naar Frenk te kunnen loeren. Hij at een appel en krabbelde wat in zijn agenda.

Juist toen Verboon de klas binnenkwam, en het geschreeuw verflauwde tot geroezemoes, richtte Frenk zijn gezicht op. Hij keek mij aan en zijn ogen twinkelden. Mijn wangen begonnen te gloeien. Hij was zo leuk. Ik lachte een beetje naar hem. Dat ging vanzelf. Mijn mondhoeken kropen automatisch omhoog. Zou er nu iets gebeuren? Ging hij eindelijk iets aardigs tegen mij zeggen? Ja, alsjeblieft, alsjeblieft, dacht ik. Met Birgitte en Floor erbij? Desnoods. Als hij mij maar zag. Ik zocht naar houvast in zijn ogen, maar vond het niet.

Frenk keek me aan en zei toen: ‘Ga eens iets naar achteren?’ Verboon vroeg om stilte.

Wat? Niet begrijpend staarde ik Frenk aan.

‘Ga eens naar achteren,’ herhaalde hij luidkeels. ‘Mia, Pia, of hoe heet je...?’

Birgitte proestte. Floor sloeg een hand voor haar mond.

Vuurrood voelde ik mij worden terwijl ik als een robot traag naar achteren bewoog. Op het moment dat mijn rug mijn stoelleuning raakte, scheerde Frenk zijn klokhuis rakelings langs mij heen, door het open raam naar buiten.

Birgitte schaterde. En daarna lachte de hele klas.

20.

Mijn kwaadheid gaf me kracht. Na de les was Frenk als eerste het lokaal uit. Zo laat als hij binnenkwam, zo snel was hij weg. Haastig volgde ik hem de gang op.

‘Wacht eens,’ zei ik van een afstandje.

Hij liep gewoon door.

‘Hé!’ riep ik. Ik rende achter hem aan en pakte hem bij zijn bovenarm beet.

Langzaam draaide Frenkie zich om. Hij moest wel. ‘Wazzup?’ ‘Waarom stuur je mij eerst van die sms’jes en doe je nu alsof je me niet kent?’ viel ik uit. Ik veegde het zweet van mijn voorhoofd.

‘O uh, foutje,’ zei Frenkie. ‘Boeien.’ Hij leek opnieuw door te willen lopen. Snel ging ik voor hem staan. Als hij nu maar niet wéér door wilde lopen. Nee, hij leek het op te geven. In de verte zag ik Floor en Birgitte en nog een paar meiden. Loop door! dacht ik. Nee hoor, ze moesten per se blijven kijken.

Een groep brugpiepers dromde langs ons. Frenk en ik wachtten tot ze de bocht om waren en hun geschreeuw verstomde.

‘Luister jongen,’ zei ik een stuk zelfverzekerder dan ik me inmiddels voelde. ‘Ik wil gewoon een antwoord!’

‘Oké mop, sorry,’ reageerde Frenkie. Hij staarde naar een punt ergens achter mij. ‘Ik had me gewoon vergist met dat eerste sms’je. Toen antwoordde jij, dat was jij toch?’ Hij keek me kort aan. ‘Dat vond ik wel lollik. Heb ik er nog een gestuurd. Geintje.’

‘Lachen zeg,’ zei ik.

Frenk haalde zijn schouders op. ‘Ik vind jou ook wel leuk. Dus het was allemaal niet zo erg, dacht ik.’

‘Je weet niet eens hoe ik heet, Henk! Hufter!’

Frenkie moest lachen en keek naar me. Ik geloof dat hij me op dat moment eigenlijk pas zag. Terwijl ik hem nog steeds een klootzak vond, voelde ik me tegelijk alweer smelten.

Hij legde zijn hand op mijn schouder en liet hem daar rusten. ‘Hé,’ zei hij. ‘Om het goed te maken: volgende week zaterdag geef ik een feestje. Heb je zin om te komen?’

Boos dacht ik: ik laat me niet zo makkelijk paaen jongen, maar door mijn shirt heen voelde ik de warmte en kracht van zijn hand. Het maakte me slap.

Ik keek hem aan. Ik kon zijn ogen niet peilen. Zo dicht als nu was ik nog nooit bij hem geweest. Mijn keel werd droog.

‘Goed,’ zei ik. Het klonk schor. Wist ik nou niet méér te zeggen?

‘Cool!’ zei Frenkie lachend. Hij kneep even in mijn schouder en boog zich toen naar voren. Een seconde zag ik zijn gezicht van heel dichtbij, zijn smalle bovenlip met de dunne haartjes

daarboven, zijn nogal bleke huid. Toen zoende hij me nat op mijn mond. Ik voelde zijn tong tussen mijn lippen glijden. Hij ging mijn mond in. Roerde erin. En ik deed niets. En het volgende ogenblik was hij ervandoor. Na een paar stappen keek hij achterom, zag hoe onnozel ik daar nog stond. ‘Rozenstraat 13!’ riep hij grijnzend. ‘See you, mop!’

Toen was hij weg. De hoek om.

Ik was bevroren. Aan het eind van de gang stonden Floor en Birgitte. Ik zag hen nauwelijks, tot ze joelend op me af kwamen.

‘Hé Maaitje, wat gebeurde er nou?’ riep Floor.

‘Sletje!’ riep Birgitte. ‘Je liet je zomaar bekken! Iedereen kon het zien!’

Ik knipperde met mijn ogen. Ik opende mijn mond en er kwam gewoon geluid uit.

‘Doe normaal!’ zei ik. Ik ging met mijn hand langs mijn mond.

‘Ja, veeg maar snel afl!’ zei Birgitte lachend. Ze legde haar arm om mijn schouders. Ik wilde die arm niet. Weg! dacht ik. Weg met die arm! Maar ik deed niets. Ik kon het niet maken om haar arm weg te slaan, dacht ik, al was dat wat ik het liefste wilde.

‘Komt het goed met Frenkie?’ vroeg Floor.

‘Nooit,’ zei ik. ‘Het is een hufter.’

Floor lachte. ‘Mo zei het altijd al. Hé, gaan jullie met mij

mee naar huis?’

‘Goed,’ zei Birgitte.

‘Nee,’ zei ik direct. ‘Ander keertje.’

‘Máya...’ probeerde Floor mij over te halen. ‘Toe...’

Ik wilde alleen zijn. Maar misschien was ik nog wel overstag gegaan als niet ook Birgitte op zo’n zelfde toontje had gezegd: ‘Toe...?’

Ze keek lief. Ze keek echt lief. Loeder, dacht ik.

‘Sorry. Gewoon nú even niet,’ zei ik. ‘Echt.’

‘Oké dan. We msn’en wel.’ Floor gaf me een kus op mijn wang. Als Birgitte me óók ging kussen, ging ik gillen. Maar dat deed ze niet.

‘Er zit nog wat spuug daar,’ zei ze alleen, met een knikje naar mijn gezicht.

21.

Tegen zessen kwam Birgitte thuis.

‘Die arme meid, wat heeft zij het moeilijk. Ach, ach, ach,’ mimedede ik hoofdschuddend in de richting van het raam, met mijn rug naar mijn vader gekeerd.

Birgitte bleef staan en drukte haar neus plat tegen het venster. ‘Wat zeg je?’ riep ze. Ze zag eruit als een geplette struisvogel.

‘Doe normaal!’ Ik draaide me van haar weg.

Pap lachte en wenkte. ‘Gekke griet, kom binnen!’

‘Hoi Miapia. Hoi Peet,’ zei ze. ‘Ik was met een vriendin mee.’

‘Ja?’ vroeg pap. ‘Heb je al vriendinnen gemaakt?’

Nee, afgepakt, dacht ik.

‘Gaan jullie aan tafel? Roepen jullie Charlie even?’ riep mam vanuit de keuken.

Ik had geen trek. Steeds opnieuw was Frenkie in mijn hoofd. Ik voelde me overvallen door hem. Dit wilde je toch? zei een stemmetje. Maar dat was niet waar. Niet zó! Het was maar een zoen, zei het stemmetje. Nee, dacht ik, het was niet ‘maar een zoen’. Hij had me belaagd.

‘Wat eet je weinig, Maai,’ zei Birgitte liefjes. ‘Hoe komt dat?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Heb je gesnoept?’

‘Hou je kop,’ zei ik.

‘Máya,’ zei pap. Ik zag mijn moeder en Birgitte een blik uitwisselen. Wat was dat nou weer?

‘’t Is lekker. Mamma was niet zo’n keukenprinses,’ zei Birgitte.

‘Nee,’ zei mijn moeder en herstelde zich. ‘Nee?’

‘Nancy was meer van de afhaal. Ze...’

Zonder te luisteren keek ik naar mijn nichtje. Ze deed zo verschrikkelijk lief tegen Charlie en tegen mijn ouders. ‘Wat fijn dat je dat uit jezelf doet, kind,’ hoorde ik mijn moeder bijna dagelijks zeggen. En dan dacht ik erachter aan: ‘Zo anders dan Maya. Die doet alleen wat als je het haar tien keer vraagt.’ Birgitte lachte om hun flauwste grapjes en als mijn vader hoestte - wat geen hoesten was maar blaffen whihoehaha, waar de meeste mensen een meter van achteruit deinsden - keek zij hem minzaam aan en zei: ‘Proost, Peter.’

Mijn ouders hadden opeens een ideale dochter in huis.

Het zoontje was anders. Heel anders. Charlie bleef verdoofd, verlamd. Hij sprak wel, maar niet veel meer dan het hoognodige. Ik had met hem te doen.

‘He Charlie,’ zei ik toen het even stil was. ‘Zou je niet weer op voetballen willen?’

‘Nee!’ Het kwam er zo abrupt uit dat ik meteen ‘O sorry’ zei.

‘Wil je iets anders, Charlie?’ vroeg Birgitte. ‘Schaatsen of

atletiek of judo of...’

‘Schaatsen,’ zei Charlie.

‘Waarom wil je niet meer voetballen?’ vroeg mam verbaasd. Charlie begon boos te kijken.

‘Schaatsen, dus,’ zei Birgitte. ‘Uh... als het mag natuurlijk!’

Vragend keek ze mijn ouders aan.

‘Tuurlijk,’ zei pap. ‘We zullen eens zoeken of er iets in de buurt is.’

‘Dat is fijn hè, Charlie?’ Birgitte aaide haar broertje over zijn hoofd. Mijn ouders hadden een glimlach als gesmolten boter op hun gezicht alsof Birgitte het liefste meisje op aarde was. Ik werd er misselijk van.

Na het eten, toen Charlie boven aan een luidruchtig computerspelletje bezig was, opperde mam voorzichtig: ‘Misschien moeten we hulp voor hem zoeken.’

Meteen schudde Birgitte haar hoofd. ‘Hij heeft gewoon tijd nodig. Echt, Miek.’

Buiten werd het zo donker dat het bijna nacht leek.

Nee, dacht ik helder, natuurlijk wilde Birgitte niet dat Charlie met een hulpverlener zou praten.

‘Denk je?’ vroeg mijn moeder twijfelend.

‘Ja. Hij is toch al niet meer zoals in het begin?’

Het onweer barstte los. Een bliksemschicht deed de donkere lucht oplichten.

‘Dat is waar,’ zei mijn moeder. Dat ging wel erg makkelijk!

‘Maar als het hem nu zou helpen?’ vroeg ik daarom.

‘Het kan altijd nog,’ zei Birgitte.

Mam knikte. ‘Sjonge, wat een noodweer.’

Mijn ouders namen Birgittes mening zo serieus. Het was net alsof ze dachten dat Birgitte jaren ouder was dan ik.

‘Maar als hij zich daardoor sneller weer beter zou voelen?’ ging ik daarom door.

Pap schudde zijn hoofd. ‘Het kan ook heel belastend voor hem zijn.’

‘Ja,’ zei Birgitte. ‘Dat denk ik ook. Hij is nog maar zeven.’

Dat was aanwijzing nummer 11. Charlie wist te veel en mocht niet praten.

22.

‘Hé Maai!’

Met tegenzin begaf ik me door de openslaande deuren naar het plein. Mo duwde een paar van zijn vriendjes opzij om door de menigte bij mij te komen. Blij keek ik op. Ik wilde graag de pauze met hem doorbrengen. Al was het alleen maar om me een keer niet aan te hoeven sluiten bij ‘het bankje van Beer’ zoals het nu genoemd werd.

‘Kom eens!’ Mo trok me een paar meter opzij naar een rustiger stukje op het plein. Ik leunde tegen de stenen muur. Mo hield zijn gezicht vlakbij het mijne. Hij keek verschrikkelijk serieus.

‘Zeg dat het niet waar is!’ siste hij.

‘Goed. Het is niet waar.’ Ik moest lachen. ‘Waar heb je het over?’

Mo lachte niet. Zijn ogen fonkelden. ‘Heb jij hier staan bekken met Frenkie?’ vroeg hij. ‘Op school?’

‘Wat!?’

‘Dat hoorde ik.’

‘Je bent gek! Van wie?’

Hij aarzelde even. ‘Van Nadia,’ zei hij toen.

‘En dat geloof jij?’ Ik gaf hem een stomp tegen zijn borstkas. Ik had zin om hem keihard in zijn gezicht te rammen.

‘Dus het is niet waar?’

‘Nee! Natuurlijk niet! Weet je wat er gebeurde? Hij begon mij te zoenen. Opeens! Ik heb niks gedaan!’

Mo’s ogen leken bijna zwart.

‘Dan geef je hem een schop in z’n ballen. Ja toch?’

‘Daar ging het te snel voor, man!’

‘Dus als ik jou wil bekken...’ Met getuitede lippen kwam hij op me af.

Ik gaf hem een harde zet naar achteren. ‘Doe normaal!’

‘Zie je wel!’

‘Wat?’

‘Je geeft mij ook een duw. Waarom die loser dan niet?’

Ongelovig staarde ik hem aan. Tranen van boosheid sprongen in mijn ogen.

Ik moest weg. Weg van Mo. Weg van zijn beschuldigingen. Ik wilde janken. In de meisjestoiletten.

Ik had me al omgedraaid en twee stappen gezet, maar Mo pakte mijn pols beet. ‘Maaitje,’ zei hij lief. ‘Maaitje.’

Ik liet mij terugtrekken, maar bleef de andere kant opkijken. Ik verwachtte heus wel dat hij ‘sorry’ zou zeggen, maar dat moest ik eerst horen voor ik hem weer aan zou kijken.

‘Niet boos zijn,’ zei hij zacht. En toen zei hij, even lief en zacht: ‘Maar je moet gewoon niet zo sletterig doen.’

Het duurde een seconde voor zijn woorden mijn hersenen bereikten en nog een seconde voor er geluid over mijn lippen

kwam en ik de woede vrij liet.

Ik rukte mij los. 'Zak!' beet ik hem toe en toen gaf ik Mo zo'n keiharde duw dat hij zijn evenwicht verloor. Hij viel in een groepje jaargenoten. Andere groepjes keken om. Terwijl ik er vandoor ging, hoorde ik een koor van hoge meidenstemmen.

'Ook nog agressief.'

'Lekker dan. Haha.'

'Wie?'

'Het nichtje van Beer.'

'O, dat sletje!'

'Hahaha!'

Ik geloof niet dat er nog één derdeklasser te vinden was die niet op de hoogte was van mijn zogenaamd sletterige gedrag. Om mij heen hoorde ik lacherig gesis van meiden: 'Sletje! Sletje!' De jongens waren nog erger. Ze tuitten hun lippen of streken met hun tong langs hun lippen. En Frenkie... die liep gewoon even macho rond als altijd! Ik haatte hem.

En ik haatte Birgitte die de oorzaak van alles was.

'Jij hebt mij een slet genoemd en nu noemt iedereen mij zo,' beet ik haar toe toen we samen naar het lokaal Engels liepen. Ze haalde haar schouders op. 'De halve school heeft het gezien hoor, maar jij had waarschijnlijk je ogen dicht.'

Ik ontplofte bijna.

‘Hé relax!’ riep Birgitte. ‘Als jij het lekker vond, waarom zou je je dan schamen? Wat kan jou het schelen?’

Terwijl ze dat zei, keek Floor de andere kant op. En daarom haatte ik haar ook.

En Mo.

En mezelf.

Waarom had ik Frenkie niet van me afgeduwd?

In de grote pauze treuzelde ik eindeloos in de toiletten en daarna in de kantine waar ik iedereen voor liet dringen, voordat ik naar het bankje buiten ging.

Birgitte stal mijn leven. Idioot misschien, maar zo voelde het.

Ze zat een week bij mij op school. Binnen een week was ik ‘het nichtje van Beer’ en was ik een sletje.

Binnen een week was er gebeurd waar ik al die tijd bang voor was geweest.

23.

‘Dit weekend gaan wij samen wat leuks doen,’ zei mam tegen mij.

Birgitte was bij haar vriendin Laura in Amsterdam logeren. ‘Oh!’ had ze overdreven gelukzalig verzucht. ‘Al mijn vrienden weer zien! Ze zijn zoveel cooler dan die boeren hier!’

Alsof wij op het platteland woonden, wat niet zo was. Het was alleen geen Amsterdam.

Mam vond het goed voor Birgitte om haar oude contacten te onderhouden. En ik geloof dat ze ook dacht dat ik wat extra aandacht nodig had.

‘Birgitte zei ook al dat het voor jou niet makkelijk was,’ begon mijn moeder toen Birgitte de deur uit was.

‘Zei ze dat? Zei ze dat!’ Ik begon te gillen. ‘Zit je met haar over mĳ te praten?!’

‘Helemaal niet. Zo is het niet.’

‘Dat doe je toch niet!’

‘Overdrijf niet zo. ’t Is voor jou niet makkelijk. Dat begrijp ik best. En dat begrijpt Birgitte ook. Altijd enig kind geweest en nu moet je de aandacht delen.’

Ik kreunde. ‘Daar gaat het niet om. Je snapt er geen bal van!’ Ik zag weer voor me hoe mam en Birgitte van de week

gearmd giebelend thuiskwamen. Ze moesten in de stad naar de rechtbank om de voogdij te regelen. Daarna waren ze uit eten geweest want mam had er iets speciaals van willen maken. Mam bleef maar doorgaan met goed willen maken wat die arme Birgitte tekort gekomen was. Hadden ze toen over mij zitten kletsen? Ik werd er misselijk van hoe Birgitte met mijn ouders omging.

‘Wat is voor jou dan het moeilijkst, lieverd?’ Mam ging er eens echt voor zitten.

Moest ik haar mijn lijst laten zien? Mijn elf verdenkingen? Doe normaal, Maya, zei ik in mezelf. Ze zal het niet eens willen lezen. Ze zal verschrikkelijk teleurgesteld zijn, in j u. Ze stuurt je naar de dokter, als je dat doet. Ik zuchtte en haalde mijn schouders op.

‘Probeer het dan, kind.’

Misschien kon ik wel iets zeggen. ‘Ze heeft twee gezichten. Ze is niet te vertrouwen. Ze drukt me opzij. Iedereen is helemaal weg van haar. Floor ook. Ze is knapper dan ik, maar dat is het niet...’

‘Vind je haar knapper?’ Mam leek oprecht verbaasd. ‘Jullie zijn allebei hartstikke knap, maar Birgitte heeft meer zelfvertrouwen.’

Ze dacht even na. ‘Jij bent een observerend type en Birgitte zet zichzelf meer in het middelpunt,’ zei ze toen.

‘O.’

Daar ging het allemaal niet om. Ze luisterde niet naar me. Niet echt. Mam stond op. 'Wil je ook thee?'

'Lijkt Birgitte erg op Nancy?' vroeg ik.

'O nee,' zei ze. 'Birgitte is veel zachtaardiger. Nancy kon leuk doen, maar ze was een manipulerend krengetje.'

'Birgitte ook, hoor.'

'Ach,' zei mijn moeder terwijl ze naar de keuken liep. 'Zal best. Maar thuis gaat het goed en op school gaat het goed. Ik heb haar mentor van de week gebeld. Nee, ze is heel anders dan Nancy vroeger.'

's Middags zou ik met mam naar de film. Pap deed de boodschappen en Charlie speelde bij een buurjongetje. Juist toen we wilden vertrekken, holde Charlie met een kwaaie kop naar binnen en even later belde de buurvrouw dat Charlie haar zoontje en zijn vriendje nogal geschopt had. Ik wist niet dat hij zo opvliegend kon zijn. Mam ook niet. Ze keek zorgelijk en wilde thuisblijven. Ik vond het best. Ik had toch weinig zin in de romantische film die zij voor me uitgezocht had. Ik speelde een paar potjes memorie met Charlie die hij won.

'Ik had je willen laten winnen!' zei ik verbaasd.

Charlie keek of ik het meende en begon toen hard te lachen.

'Niet nodig!' riep hij vrolijk.

Ik deed mijn best, maar hij won elke keer. Mam keek tevreden. Charlie leek opgewekt.

Nu zijn bewaakster er niet was, had ik gehoopt Charlie aan de praat te kunnen krijgen over Bretagne, maar ik durfde niet. Niet toen hij boos was en niet nu hij net wat vrolijker leek. Zodra we stopten, begon ik over Frenkie te piekeren. Ik voelde zijn tong als een gladde aal, hoorde een meisjeskoor ‘Hé sletje! Hé sletje!’ zingen en zag zijn grijns. Het liefst had ik hem nooit meer willen zien. Nooit! Toch had ik in mijn agenda bij de dertiende ‘FF’ gezet. Feest Frenkie.

24.

Toen ik die avond voor mijn slaapkamerdeur stond, aarzelde ik plotseling. Ik haalde mijn hand van de deurklink van mijn kamer en ging bij Birgitte naar binnen. Ze was toch in Amsterdam. Op haar bed zittend bekeek ik de ruimte. Natuurlijk kende ik die, maar alleen vanuit de deuropening. Nooit eerder had ik hier gezeten.

Straks, besefte ik, zou Birgitte Floor mee naar huis nemen en ik zou hen horen als ik op mijn kamer zat.

Er was altijd 'school' en 'thuis' en 'mijn vrienden' geweest. Drie werelden die min of meer van elkaar gescheiden waren. Nu was er één constante in al die drie werelden. Birgitte. Zij was in mijn hele leven doorgedrongen. Zelfs op MSN zat zij ertussen.

Ik voelde me een indringer op haar kamer, maar ik ging niet weg. Ik was een indringer bij een indringer. Ik bekeek de posters aan de muur. De ansichtkaartjes. De schaal met kleurige kettingen en ringen. Ze was gek op sieraden.

Ik trok de bovenste la van haar ladekastje open. Het eerste wat ik zag was het rode schriftje waarin ik haar had zien schrijven, de eerste dagen dat ze bij ons was. Met ingehouden adem pakte ik het. Zou ik? Nee, dat moest ik niet doen. Overvallen door schuldgevoel legde ik het weer terug.

Ik liep naar mijn eigen kamer en ging op bed liggen. Ik zou het haar nooit vergeven als ze in mijn spullen snuffelde. Dit kon ik niet maken! Maar... als ik hierdoor hét bewijs zou kunnen vinden? Een bekentenis? Ik kon bij niemand aankomen met mijn verdenkingen. Al had ik twintig aanwijzingen, het maakte niets uit!

Ik móest in het schrift kijken! Elke rechercheur zou dat doen! Ik sloop terug naar Birgittes kamer. Pakte het schriftje en ging ermee op haar bed zitten. Mijn ogen joegen over de regels. Ze schreef over jongens. Over school. Over haar vriendin. Al die stukken las ik niet echt. Dat ging me niet aan. Ik wilde eerlijk alleen lezen over haar thuis. Over haar en tante Nancy.

Maar daar schreef ze dus niets over. Bijna niets.

22 juni - Nancy wil mijn vriendin zijn. Nou, van vriendinnen kan je af! Haha. Niet dat ik dat wil, hoewel...? Maar waarom kan ze niet gewoon een moeder zijn?

Op de een na laatste pagina waren twee regels doorgekrast, maar met een beetje moeite kon ik het toch nog lezen.

12 augustus. Dat was in Bretagne, op de dag van het ongeluk!
12 augustus - Ik haat haar! Ik haat haar echt. Ik heb geen zin er nu over te schrijven. Dat stomme mens!

Daaronder schreef ze weer verder over andere dingen.

Ik wil lol maken. Vanavond ga ik feesten. Jules is zoooo leuk. Hij komt uit België. Hij ziet er heel cool uit... Ik zal

hem beschrijven: ...

Na 12 augustus had ze bijna niets meer geschreven.

17 augustus - Charlie en ik zijn bij oom Peter en tante Mieke. Mamma is dood. Nu ik dit schrijf, moet ik al weer huilen. Ik heb nog nooit zoveel gehuild als de afgelopen dagen. Het is zo afschuwelijk. Dit had nooit mogen gebeuren. Ik kan er niet over schrijven. Ik kan er niet eens over denken. Ik wil niet meer huilen. Er verandert toch niets door.

20 augustus - Ik heb Maya eindelijk zo ver gekregen dat ze ophoudt met dat gediensstige gedoe. Volgende week ga ik hier naar school. Ik wil niet dat iemand me zielig vindt. Ik wil dat iedereen gewoon doet.

Dat was het laatste dat ze geschreven had. Ze had zich er dus aan gestoord dat ik haar wilde helpen in het begin. Trut! Had ze dat niet op een andere manier duidelijk kunnen maken?

Ik schudde mijn hoofd. Daar ging het nu niet om. Twee dagen vóór haar moeders dood had ze geschreven dat ze haar haatte.

Dat was aanwijzing nummer twaalf.

Maar nog altijd had ik geen bewijs.

Toen zag ik haar mobieltje op de vloer liggen. Afblijven, dacht ik. Afblijven! Afblijven! Ik bukte me en raapte het op. Enkel even checken of ie aanstaat, zei ik in mezelf. Hij stond aan. Shit. Oké, dacht ik toen, alleen kijken of er iets in staat dat een bewijs kan opleveren. Ik scrolde door het menu.

Gemiste oproepen: Floor, Floor, Eugenie, Nadia, Johan.
Floor! Twee keer Floor! Gekwetst scrolde ik door naar de inbox. Ongeopende berichten van: Johan. Floor. Eugenie. Ik opende Floors bericht. Hé sweety! Veel plezier in Damsko! Xxx-jes

Ik slikte en beet op mijn lip. Het was een super onschuldig berichtje, maar het was alsof ik Floor helemaal kwijt was. Niet gaan janken, zei ik tegen mezelf, dan had je het niet moeten lezen. Eigen schuld. Je zou niks lezen waar je niks mee te maken had.

Ik opende Johans bericht. Daar ging het me immers om. Lieve Birgitte, ik wil graag weten hoe het met jou en Charlie gaat. Een keer wat drinken samen? Ik kan naar je toe komen. In de stad waar je vlakbij woont is een aardig grand café. Zeg maar wanneer. Liefs, Johan.

Zeg maar wanneer. Johan zou me kunnen vertellen wat er echt gebeurd was in Bretagne. Het Grand Café dat hij bedoelde, moest De Engel zijn. Dat kende ik wel. Ik drukte op antwoorden.

Morgen, 2 uur in Engel is best.

Ik verstuurde het bericht. Wat zou Johan me vertellen? Dat Birgitte inderdaad schuldig was aan de dood van haar moeder? En wilde hij haar beschermen? Maar waarom zou hij dat doen als Birgitte zijn vriendin iets had aangedaan? Of..., bedacht ik opeens, had Jóhan het soms gedaan en wilde

Birgitte niet met hem praten uit ángst?!

Ik bedacht dat Birgitte nooit zo enthousiast zou hebben gereageerd. Meteen een afspraak voor morgen! Birgitte zou helemaal geen afspraak maken.

Het mobieltje trilde. Johan antwoordde: Hartstikke fijn. Tot morgen.

Wat was Johan voor iemand? Met wie had ik een afspraak gemaakt? Ik had geen idee!

Als een crimineel die zijn sporen uitwist, verwijderde ik de twee berichten van Johan en de mijne, legde het mobieltje terug op de vloer waar het gelegen had en verliet Birgittes kamer.

Trillerig ging ik op bed liggen. Mijn hart bonkte en bleef maar bonken. Als Birgitte hier achterkwam... Mijn keel schroefde dicht. Dat mocht nooit gebeuren! Never! Ze zou me wat aandoen!

Ik moest me alleen al aan de afspraak met Johan houden om hem duidelijk te maken dat hij dit nooit tegen Birgitte mocht zeggen...

Ik kreunde. Wat had ik nu weer gedaan?

Nooit, nooit meer zal ik aan je spullen komen, Birgitte, beloofde ik.

25.

Al op de hoek van de straat zag ik hem. Ik herkende hem aan het lange warrige haar. Hij droeg een glimmend leren jasje en sprong juist uit zijn auto. Auto... Een Four Wheel drive. Zo'n P.C. Hooftractor waarmee je in de jungle hoort te rijden.

Langzaam liep ik achter hem aan. Voor de deur van het café bleef hij even staan om zichzelf in de spiegelende ruit te bekijken. Hij nam een laatste trekje van zijn sigaret en schoot die met twee vingers de straat op.

Ik hield mezelf voor dat vandaag eindelijk de waarheid boven tafel zou kunnen komen. Daarom was het alle zenuwen waard, maar ik wenste dat ik dit samen met Floor had kunnen doen.

Wat zouden we gelachen hebben! 'Kijk dan, Floor! Jakkes!'

Johan maakte een vinger nat en streek daarmee zijn wenkbrauwen spuugglad. Misschien was hij ook zenuwachtig. Zou het? Zo'n grote kerel?

Hij opende de deur en ging naar binnen. Als een spion volgde ik hem. Bij de ingang deed ik alsof ik naar een poster met de aankondiging van een popband keek terwijl ik hem vanuit mijn ooghoeken in de gaten hield. Het was niet druk. Zoekend ging zijn blik rond. Toen nam hij plaats aan een tafeltje in een hoek. Een rustig plekje. Hij gebaarde naar de jongen die bediende en bestelde iets.

Alsof hij er niet zeker van was dat Birgitte werkelijk zou komen, bleef hij de ruimte rondloeren. Alsof ze zich, eenmaal binnen, nog zou kunnen bedenken. Zijn ogen bleven even op mij rusten. Herkende hij mij? Ik deed twee stappen vooruit. ‘Kom op, Maai. Eropaf. Nú!’

Ik liep naar hem toe. Passeerde hem. In de toiletruimte haalde ik tien keer diep adem, hield mijn handen en gezicht onder de koude kraan en keek in de spiegel naar een wit weggetrokken angsthaas. Met een schok drong tot me door dat als ik hier te lang bleef, hij Birgitte zou bellen. Misschien was hij dat al aan het doen!

Gehaast verliet ik de ruimte. Ja hoor, Johan tuurde op zijn mobiel en zijn duim ging over de toetsen. Met een paar stappen stond ik voor zijn tafel. Botste tegen zijn tafel. Koffie kolkte over de rand van zijn kopje en maakte een voetbad.

Verstoord keek hij op en ging toen weer verder op zijn mobiel.

Ik stak mijn hand naar hem uit boven de tafel. ‘Ik ben Maya. Nichtje van Birgitte.’

Johans gezicht bewoog omhoog. Verbaasd keek hij mij aan. Hij legde zijn mobiel op tafel en strekte zijn arm om mijn hand te schudden. Niet lang. Mijn hand was nog nat. Ik moest een idiote indruk maken.

‘Hallo.’ Hij keek achter mij langs. ‘Ben je samen met

Birgitte?’

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Uh... mag ik zitten?’

Tegelijk zwaaide hij naar de kelner en schoof hij de stoel naast zich naar achteren. Ik was liever tegenover hem gaan zitten, maar nu hij mij deze stoel aanbood, leek dat me onbeleefd.

‘Wat wil je drinken?’ Johan had een beetje een krakerige stem. Ik vond hem niet knap. Hij paste helemaal niet bij tante Nancy, dacht ik.

‘Een cola graag,’ zei ik tegen de jongen.

‘Is er iets met Birgit?’ vroeg Johan aan mij.

‘Nee, ik heb deze afspraak gemaakt.’

‘Wat zeg je? Waarom?’

Ja, waarom in godsnaam.

‘Birgitte woont bij mij in huis. Ze... wilde niet komen.’

‘Ze wilde niet komen? Ik had het kunnen weten! En toen dacht jij: dan ga ik wel?’

Ik hield mijn mond en staarde naar het tafelblad.

‘Jij bent dus haar nichtje? O ja,’ antwoordde hij zichzelf. ‘Ik heb je op de begrafenis gezien. Ik herinner het me weer. Je lijkt op Birgitte.’

Ik keek hem kort aan. ‘Het is niet makkelijk met haar in huis.’ Johan lachte en hoestte. ‘Nee, dat zal best. Maar wat moet je van mij?’

‘Er zit me iets dwars. Het was mooi weer toen Nancy

verongelukte,' zei ik.

'Ja,' beaamde Johan. 'Het was mooi weer. Het is vandaag ook mooi weer.'

'Soms vraag ik me af wat er werkelijk gebeurd is in Frankrijk,' fluisterde ik. 'Was het wel een ongeluk?'

'Luister, meid.' Johan leek aanstalten te maken om op te staan. 'Ik ga met jou niet praten over zaken die je niet aangaan.' Hij klonk ontstemd.

Ik zweeg. Het kwam me goed uit dat de jongen van De Engel juist voor ons tafeltje stond om een cola voor mij neer te zetten, want ik had geen idee wat ik moest zeggen.

Opeens leek Johan zich te bedenken. Hij zakte terug op zijn stoel. 'Hoe gaat het eigenlijk met Birgitte en Charlie?' 'Wel goed, geloof ik.'

'Ik zou ze erg graag weer eens willen zien. Weten hoe het met ze gaat. Zeg...' Hij legde een klamme hand om mijn pols. Ik verstrakte, maar dat leek hij niet te merken. 'Kan jij Birgitte niet overhalen om met mij te praten?'

'Ik denk het niet,' zei ik zacht.

Hij verstevigde de greep om mijn pols. 'Kom op, ze was m'n stiefdochter!'

'We hebben niet zo'n goed contact, maar natuurlijk wil ik het wel proberen,' loog ik.

'Dankjewel, meid!' Eindelijk liet hij mij los. 'Ik kende ze nog niet zo lang, maar toch...' Hij haalde zijn schouders op. 'Ze

betekenen veel voor me, die kids.’

Hij gebaarde naar de jongen dat hij wilde afrekenen.

‘Ik heb nog iets voor ze. Ik zal het aan jou meegeven.’

Terwijl Johan afrekende, dronk ik snel mijn glas leeg.

‘Ga je mee?’

We liepen naar zijn auto. Ik stond naast hem toen hij de achterklep opende. Er lag dik touw in de bak.

Johan bukte zich en zei: ‘Kijk. Kijk dan!’

Ik keek naar zijn gebogen rug in het leren jasje. Nu moest ik ook voorover buigen en iets bekijken. Hij kon me zo zijn auto induwen. Deur dicht en wegrijden. Hij bekeek het maar. Stokstijf bleef ik staan.

Johan kwam overeind met een vierkant plat pak in zijn handen. Voorzichtig, bijna teder, hield hij het vast. Het glimmende rode pakpapier had hij zojuist losgemaakt.

Hij deed een stapje naar mij toe, keek me glimlachend aan en zei: ‘Tadaaa!’ Toen trok hij de verpakking weg.

Drie lachende gezichten, Nancy, Birgitte en Charlie, dicht bij elkaar. Een fijne zonovergoten vakantiedag in Bretagne. ‘Heb ik gemaakt in Bretagne,’ zei Johan. ‘Fraai hè? Een plaatje, die vrouwen.’

Hij wilde me alleen maar deze liefdevolle foto laten zien. Een gevoel van schaamte overviel me.

Zwijgend keken we.

‘Het is een prachtige foto,’ zei ik gemeend.

Johan knikte. Toen legde hij de foto behoedzaam terug en wikkelde hem in een deken.

‘Ik heb bij mij thuis ook nog spulletjes van Nancy,’ zei hij.

‘Hé, waarom rijd je niet even mee? Kom op, stap in. Zo ver is het niet.’

26.

Even later zat ik naast Johan in zijn P.C. Hooftractor. Op weg naar Amsterdam.

‘Weet je wel hoe vervuilend en gevaarlijk zo’n aso-bak is?’

Mijn handen waren warm en klam.

Johan lachte smalend terwijl hij recht voor zich bleef kijken.

‘O ja,’ zei hij. ‘Da’s waar ook. Jij was dat perfecte nichtje.’

‘Huh?’

‘Dat zei Nancy wel eens tegen Birgitte. Dat jij zoveel makkelijker en liever was.’

Zei tante Nancy dat? Ik voelde hoe ik begon te blozen. Wat afschuwelijk!

‘Ha ha! Ze zei een keer dat ze beter jón mee had kunnen nemen!’

‘Ha, ha,’ zei ik. ‘Wat ontzettend grappig.’

‘Vroeger, weet je wel. Toen ze Birgitte bij jullie ophaalde.’

‘Ja, ik snap je wel,’ zei ik kattig. Ik wilde dat hij zijn kop hield.

Hij lachte weer. ‘Jij bent de jongste, toch? Maar waarschijnlijk de verstandigste.’

Ik voelde me gloeien van schaamte. Het viel me mee dat Birgitte niet een nog grotere hekel aan me had.

‘t Is een heerlijke wagen, hoor. Je hebt veel meer overzicht,’

zei Johan.

‘Hij is gevaarlijk voor ándere weggebruikers.’

‘Je bent echt net zo’n bijdehandje als Birgitte. Weet je iets van collapsable stuurkolommen en van rondom schijfremmen en dubbele rembekrachtiging?’

Natuurlijk had ik daar geen idee van.

‘En deze vette P.C. Hooftractor heeft dat zeker allemaal?’

Ik probeerde zo minachtend mogelijk te klinken.

Johan keek even vaag opzij. ‘Alleen mensen die ’m niet kunnen betalen noemen ’m zo. Wat voor auto heeft je vader?’

Wist ik veel. Een grijze.

‘Sjonge!’ riep ik uit. ‘Wat heeft dat er mee te maken!’

Daarna zwegen we een hele tijd.

Het was wel een uur rijden naar Amsterdam. Ik, de verstandigste? Ik zat bij een kerel in de auto die ik niet kende en die mijn tante Nancy vermoord kon hebben. Misschien waren Birgitte en Charlie doodsbang voor hem. Waren ze blij dat hij niet meer in hun buurt was. Hielden ze hun mond omdat ze hun moeder toch niet meer terugkregen.

En niemand wist dat ik hier bij hem in z’n wagen zat.

Tegen mam had ik gezegd dat ik naar Floor ging. Ik was hartstikke gek.

Ik was ingestapt uit schaamte omdat ik zo slecht gedacht had over hem. En uit beleefdheid. Ik was ingestapt omdat ik een enorme sukkel was.

Maya ging de held uithangen. Mijn ademhaling versnelde. ‘Wat voor spullen heb je eigenlijk van Nancy?’ vroeg ik toen we Amsterdam naderden.

Johan nam een afslag. Hij keek in de forse buitenspiegel.

‘Wat sieraden,’ zei hij. ‘Paar cd’s. Een boek. Persoonlijke dingen.’

‘Moet ik dat aan Birgitte geven?’ vroeg ik onwillig.

‘Ja, waarom niet?’

Opeens drong tot me door dat ik hem wel verteld had dat ik deze afspraak gemaakt had, maar dat hij niet begrepen had dat Birgitte er niets vanaf wist. Dat ging ik hem ook mooi niet aan zijn neus hangen.

‘Je kunt het toch gewoon in Nancy’s woning leggen?’

‘Ik heb geen sleutel.’

‘Of het opsturen?’

‘Alles met de post bij haar dumpen? Het huis is al bijna ont-ruimd! Straks is het opgezegd.’ Johan vloekte hartgrondig.

‘Wat zit je nou moeilijk te doen, meid!’

‘Sorry,’ zei ik geschrokken van zijn gevloek. ‘Het is goed. Ik geef het haar.’

Ik zou de spullen aan mam geven. Ik zou haar zeggen dat ik Johan toevallig was tegengekomen. En dan kon mam het aan Birgitte geven. Ja, dacht ik, zo moest het maar.

Johan reed vijf rondjes voor hij zijn auto kwijt kon. Toen hij

begon te schelden, lachte ik.

‘Dat is het voordeel van wonen in een provinciestadje,’ zei ik op een tuttig toontje. Ik klonk helemaal als het irritant perfecte nichtje.

Even later ging ik hem achterna de trap op van een jaren dertig woning. Johan woonde op de tweede verdieping. Hij haalde de sleutel uit zijn broekzak. Ik stond achter hem en bedacht dat ik nu nog weg kon rennen. Waarom deed ik dat niet? Johan opende de deur en ik volgde hem naar binnen.

‘Wacht maar even.’ Hij liet me achter in de woonkamer. Een moderne ruimte met gladde vloeren en weinig meubels. Ik leunde tegen de glazen tafel terwijl ik Johan in een andere kamer hoorde rommelen.

‘Ik heb hier een mooie sjaal van Nancy!’ riep hij. ‘Ze zou het vast fijn gevonden hebben als jij die krijgt. Ze mocht je graag.’

Ik hield mijn adem in. Ja hoor. Zo meteen liet ik Johan nog een sjaal om mijn nek knopen! ‘Een beetje strakker, meid.’ Ik leek wel gek!

Hij kon van alles met me doen. Niemand wist dat ik in Amsterdam was. Straks werd ik vermist. Over een paar weken werd ik dood en verkracht gevonden.

Ik moest hier weg! Direct! Zo zachtjes mogelijk sloop ik naar de gang. Ik moest mijn voeten goed optillen anders piepten mijn sportschoenen op de linoleumvloer. De deur van

de kamer waar Johan zich bevond stond open. Ik schuifelde er voorbij. Hij stond met zijn rug naar mij toe voor een kast.

‘Birgitte houdt wel van bling bling, hè?’ riep hij luid.

Ik beet op mijn lip. Blijf daar! dacht ik. Nog een paar stappen.

Dan was ik bij zijn deur.

‘Jij minder, zeker?’ riep hij.

Ik legde mijn hand op de klink. De metalen klik leek te echoën door de ruimte. Ik hoorde Johans voetstappen.

Toen gooide ik de deur achter me dicht en stoof de twee trappen af. De voordeur weigerde. Koortsachtig rammelde ik eraan.

‘Gaat ie weer niet?’ Een Chinees meisje kwam de trap af. ‘Je moet tegelijk tegen de deur duwen en aan het slot trekken.

Laat mij maar.’

Ik deed een stap naar achteren.

‘Maya?’ Johan schreeuwde in het trapportaal.

Het meisje opende de deur. Ik vloog langs haar heen de straat op. Ik bleef rennen. Tot ik eindelijk de hoek om was. In de verte naderde een tram. Opnieuw begon ik te hollen. ‘Centraal Station’ las ik. Gelukkig. Naar het station, dan de trein en dan de bus.

Hijgend zat ik in de tram en zag de straat zich van me verwijderen. Het was net vier uur. Ik had het gevoel dat ik veel langer en verder van huis was. Voor etenstijd kon ik thuis zijn. Dat was mooi.

‘Was het leuk bij Floor?’ zou mam of pap vragen.

‘Ja hoor.’

Dat hoefde geen nieuwe problemen op te leveren, bedacht ik tevreden. Mijn ademhaling werd rustiger. Ik veegde mijn voorhoofd af en keek naar buiten.

O nee! Ik had Johan niet gevraagd tegen Birgitte te zwijgen over deze afspraak! Opnieuw zat mijn adem in mijn keel. Hij hoefde niet te weten dat Birgitte er niet van op de hoogte was, had ik gedacht. Maar dat was zo ontzettend stom! Straks kwam Birgitte er via hem achter! Dat moest ik voorkomen! Hij zou vast heel snel contact zoeken met Birgitte. Ik moest hem een sms’je sturen. Dat betekende dat ik nóg een keer stiekem Birgittes mobiel zou moeten pakken om zijn nummer te zoeken.

Ik zuchtte. Moedeloos liet ik mijn hoofd tegen het vieze tramraampje rusten. Ik wilde me er helemaal niet meer mee bezighouden. Waarom werd alles zo ingewikkeld?

Vlak voor de tram de grote bocht naar het Centraal Station maakte, zag ik mezelf op het zebrapad. Lang donker haar, mijn zilveren jackje. De tram stopte bij de laatste halte en ik zette mijn handen tegen het glas om het meisje dat zo op mij leek beter te kunnen zien. Ze was druk aan het kletsen. Ze draaide zich uitbundig gebarend naar haar vriendin en toen zag ik het. Het was Birgitte. In mijn nieuwe jack. Ze liep te

lachen met een meisje met lang rood haar. Dat moest Laura zijn. Aan haar andere kant liep een jongen. Die keek naar haar en lachte. Birgitte praatte met Laura, maar die jongen hoorde duidelijk bij hen. Ik keek naar hem. Ik kende hem. Ik kende hem goed. Maar het duurde een hele tijd voor mijn hersenen door wilden geven wat mijn ogen al veel langer zagen. Daar liep Frenkie!

27.

Birgitte kwam laat thuis. Pap haalde haar van het station. Ik lag op bed te lezen en hoorde hen vrolijk babbelend binnenkomen. Daarna voegde mams stem zich erbij. Het klonk alsof ze wilden laten horen hoe geweldig leuk ze het samen hadden. Pap en mam en Birgitte die hun ideale dochter speelde. Ik gooide mijn boek op de grond en stopte mijn hoofd onder het kussen.

De volgende dag op school sprongen twee meiden op mijn rug. ‘Hé Bir!’ joelden ze.

Ik duwde ze van me af.

‘O, jij bent het,’ zei Yasmin. ‘Is Bir er niet?’

‘Weet ik veel!’

Ik hoorde hoe Yasmin me nadeed terwijl ze lachend wegliep. Birgitte had op maandag het eerste uur vrij. Pas in de pauze zag ik haar. In tranen.

Ze zat op haar bankje, voorovergebogen, haar haren voor haar gezicht. Aan de bewegingen van haar schouders zag ik dat ze hilde. Net goed, dacht ik. Bitch.

Opeens kwam de herinnering terug aan de eerste avond dat ze uit Bretagne bij ons gekomen was. Ze leek precies als toen. Floor zat naast haar en hield een hand op haar schouder.

Behalve Floor zaten er nog zes meiden. Toch leek Birgitte helemaal alleen.

Voor het eerst realiseerde ik me dat ze schuldig kon zijn aan de dood van haar moeder én verdriet kon voelen. En een bitch kon zijn.

Van een afstandje stond ik er ongemakkelijk naar te kijken. Het was mijn nichtje, maar ik kon niets doen.

Toen de bel luidde, liep ik achter het groepje meiden aan als de laatste volgeling in een rouwstoet. Birgitte ging het toilet in. Op een afstandje bleef ik wachten. Korte tijd later kwam ze naar buiten met een gezicht waar niets meer van af te lezen viel. Een aantal meiden liep verder met haar mee. Ik moest naar een ander lokaal en zag haar die dag niet meer.

‘Wat was er met je?’ vroeg ik thuis. Oké, het was een stomme vraag, maar elke vraag was stom. Ook mijn stem klonk raar onvast.

‘Niks,’ zei Birgitte.

‘Ik zag je...’ begon ik.

Birgitte gooide haar tas op de grond. ‘Ja, wat dénk je dat er was!’ viel ze fel uit.

Mijn moeder stak haar hoofd om de deur. Geen van beiden hadden we haar thuis horen komen.

‘Wat is er?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Ik had een slechte dag en Maya begreep niet waarom,’ antwoordde Birgitte vlak.

Mijn moeder keek me aan. Waarom ben je zo lomp, zag ik haar denken.

Met een ruk keerde ik mij om en ging naar boven.

Hoe langer Birgitte bij ons was, hoe minder ik wist wie zij was. Het moest misgaan. Het kon niet zo door blijven gaan. Dat wist ik, maar ik had het niet meer in de hand.

28.

‘Vanavond is Frenkies feest, hè?’ zei Floor. We werkten in de mediatheek aan een geschiedenisopdracht. We hadden geen ruzie, Floor en ik, maar zoals vroeger was het niet meer. Ook al was Birgitte er niet bij.

‘Ja,’ zei ik. Vanavond was Frenkies feest, maar natuurlijk ging ik er niet naar toe! Frenkie was een klootzak. Als ik hem tegenkwam, lachte hij naar me of gaf me een knipoog alsof we samen een geheimpje deelden. Dan liet ik een schamper lachje zien en keek de andere kant op. Hij was een klootzak. Maar wel een klootzak die ik niet uit mijn hoofd kreeg.

‘Frenkie heeft Birgitte uitgenodigd,’ zei Floor, ‘en zij heeft gevraagd of ik met haar meega.’

‘Leuk, moet je doen.’

‘Maai, doe nou niet zo,’ zei Floor. ‘Waarom kan ik nou niet met jullie allebei vriendin zijn? Ik wil niet hoeven kiezen. Waarom ga je niet mee?’

‘Hé ja, gezellig!’

‘Mahaai!’

Ik zweeg.

Wie was Willem van Oranje? las ik op mijn opdrachtblad. Willem van Oranje was een sukkel, tikte ik. Floor grinnikte. Waarom zou ik meegaan? typte ik.

‘Ik weet niet,’ antwoordde Floor. ‘Om je niet te laten kennen? Omdat een feest gewoon leuk kan zijn?’

‘Straks word ik weer voor slet uitgemaakt,’ zei ik. ‘Lekker.’ ‘Iedereen is dat allang weer vergeten! Niemand zegt dat toch meer? Ga mee. Laat zien dat je je niets van Frenkie aantrekt!’ Ik knikte langzaam. Daar moest ik over nadenken.

Of eigenlijk hoefde ik niet na te denken. Ik wilde gaan al wist ik niet waarom.

Die middag, toen ik bijna thuis was, kwam Mo eraan gesjeesd. Hij boerde in mijn nek.

‘Kleuter,’ zei ik.

‘Ik boerde “Bir”! Da’s vet moeilijk, man!’

‘Lang op geoeffend zeker?’

Grijnzend veegde hij zijn bezwete voorhoofd af. Het was buitengewoon warm voor de tijd van het jaar.

‘Hé Maai,’ zei hij. ‘Mag ik even binnenkomen?’

‘Ik heet Maya.’

‘Maya, mag ik binnenkomen?’

‘Nee.’

‘Ah toe...?’ Hij hield zijn hoofd schuin waardoor hij op een schattig puppyhondje leek.

Ik haalde mijn schouders op, zei: ‘Je doet maar’ en ging hem voor het huis in.

Boven - ik was al in mijn kamer - opende Mo Birgittes deur

om door een kier even naar binnen te kunnen gluren.

‘Slaapt ze hier?’ vroeg hij.

‘Wie?’

‘Bir?’

Ik gaf geen antwoord.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Mo zelf en sloot de deur.

Ik zette een cd’tje op en ging met mijn rug tegen de koude verwarming aan zitten wachten tot Mo zou zeggen dat het hem speet. Hij was op mijn bed geploft en deinde een beetje mee met de muziek.

‘Klein kamertje, joh,’ lachte hij. ‘Net zoiets als het mijne.’ Ik zei niets.

‘Hee uh,’ zei hij eindelijk. ‘Zullen we het bijleggen?’

Misschien had ik het niet moeten zeggen.’

‘Misschien?’

‘Oké. Ik had het niet moeten zeggen.’

‘Lekker makkelijk. Hoe ben je tot dit opmerkelijke inzicht gekomen, Mohammed?’

Hij zuchtte. ‘Frenk is gewoon een player. Dat weet jij nu ook. Hij heeft je overvallen, denk ik.’

‘Dénk je dat?’

Mo pakte een kussen van mijn bed en smeed het tegen mijn hoofd. ‘Hou op!’ Hij liet zich voorover op de grond vallen.

‘Of moet ik op m’n knieën?’

‘Ja! Boeten moet je! Eigenlijk zou ik je moeten slaan!’ Ik

lachte opgelucht naar hem, blij dat het weer goed was.

‘Sinds Birgitte hier woont, heb ik met de hele wereld ruzie. Niemand houdt meer van mij.’ Het laatste was grappig bedoeld, maar het klonk zo zielig dat ik er bijna van kon huilen.

‘Ach, arme Maaitje,’ zei Mo. ‘Ik zal toch altijd van je blijven houden?’

Ik stak mijn tong naar hem uit.

Hij zuchtte. ‘Je moet me helpen, Maai...’

‘Zeg het maar, schat.’

Mo pakte zijn tas en haalde er heel voorzichtig een wit papieren zak uit. Een zoete lucht steeg op. Lekker! Ik stak mijn hand uit.

‘Nee, wacht!’ Voorzichtig opende hij de zak. ‘Het zijn harchakoekjes. Heeft mijn moeder gebakken. Zogenaamd voor een zieke docent.’

Mo lachte. Ik ook. Lief dat hij het zo goed wilde maken.

‘Wil je ze aan Beertje geven?’

Ik staarde hem aan. Sprakeloos.

Mo keek omlaag. Ik zag alleen zijn lange gekrulde wimpers en zijn verlegen lach. ‘Ik geloof dat ik verliefd ben.’

Ruw trok ik de koekjes uit zijn handen. ‘Ja hoor. Geef maar hier.’

‘Voorzichtig!’ riep Mo. ‘Ik wil niet dat ze breken.’

Ik wierp een blik in de zak. Het waren hartjes. Ook dat nog.

‘Halal?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk!’ zei Mo. Mijn cynisme ontging hem.

‘Maar Birgitte is niet halal, jongen. Zij is haram.’

Hij lachte schaapachtig.

Ineens kon ik er niet meer tegen. Ik legde de zak koekjes op mijn bureau. ‘Ik moet nog huiswerk maken, Mo.’

‘Op vrijdag?’

‘Ja, en andere dingen doen,’ zei ik korzelig.

‘O.’ Mo stond op. ‘Geef je ze aan haar?’

Ik knikte.

‘Ze houdt toch wel van koek, hè?’

‘Jaha.’ Ik stond op en begon demonstratief mijn schoolrugzak uit te pakken.

‘Oké. Dag lieve Maaitje!’

Zodra hij de deur uit was, liet ik mijn schoolrugzak uit mijn handen vallen. Ik liep naar de deur en luisterde hoe hij fluitend de trap af sprong. Beneden hoorde ik een sleutel in de buitendeur.

‘Hé Mowie!’ zong Birgitte.

Een antwoord hoorde ik niet. Ik pakte de zak koekjes, liep naar het zolderraam en keek hoe Mo met een rood hoofd aan zijn fietsslot klungelde. Ik haalde een koekje uit de zak en at het voor het raam staand op. Het duurde even voor Mo zijn fiets los had. Toen stapte hij op en reed slingerend de straat uit. Mechanisch kauwend at ik één voor één alle koekjes op.

Daarna frommelde ik de lege zak tot een prop en gooide die het raam uit.

29.

Ik ging naar het feest. Ik zou lol maken. Dansen. Voor één avond wilde ik alles vergeten. Mijn verdenkingen, Johan, Birgitte en haar mobiel. Die zondagavond had ik Johan natuurlijk meteen een sms'je moeten sturen, maar ik had me er niet meer mee bezig willen houden. Daarna lukte het niet meer om Birgittes mobiel te pakken te krijgen.

Nu zou ik alles vergeten. Ik zou het waanzinnig naar m'n zin hebben. In ieder geval zou het lijken alsof ik het verschrikkelijk naar mijn zin had. Ik had geen Frenkie nodig. Geen Mo. Geen Floor. Dat zou iedereen zien.

Ik danste goed. Ik wilde ervoor zorgen dat ik in Frenkies buurt danste zodat hij niet om me heen kon. Af en toe zou ik even naar hem glimlachen. Na verloop van tijd kwam hij op me af, dat kon niet missen. Ik zou lachen en tegenover hem gaan dansen. En als hij me dan wilde zoenen - want natuurlijk zou hij dat uiteindelijk weer willen - als hij me dan wilde zoenen en op me afkwam met die natte lippen, zou ik mijn gezicht langzaam naar hem toebuigen, ik zou hem diep in zijn ogen kijken en... hem een keiharde trap in zijn ballen geven. Ik zou die zoenscène op school overspelen, maar anders laten eindigen. Hij zou de sukkel zijn.

‘Maya! Kom je ook?’ riep Floor.

Ik reageerde niet omdat ik haar al een half uur op Birgittes kamer hoorde. Ze had met Birgitte afgesproken en nu mocht ik erbij. No way. Ik wachtte wel tot we vertrokken. Dat betekende dat ik mezelf op moest maken. Jammer, want Floor is daar veel beter in.

Het was nog nauwelijks koeler dan overdag. De hitte lag als een deken over het dorp. Ik trok een minirok aan en een hemdje. Sexy, maar niet te. Niet sletterig.

‘Maya, is dat niet wat... uh... koud?’ hoorde ik mijn moeder al vragen. Daarom ging ik het huis uit met mijn nieuwe zilverkleurige jack eroverheen.

Birgitte en Floor stonden al buiten bij hun fietsen.

‘Hou je dat aan?’ vroeg Birgitte aan mij terwijl ze me van boven tot onder opnam.

‘Ja,’ zei ik. ‘Hoezo?’

‘O, niks.’

‘Wilde jij het soms aan?’

Birgitte schoot in de lach alsof dat de grap van de eeuw was.

‘Gaan jullie nú eens samen!’ riep Birgitte toen ze zag dat Floor naast mij wilde fietsen.

Floor deed haar best zich in tweeën te delen, merkte ik. Ze kletste aan een stuk door, maar ik was er met mijn gedachten niet bij.

Ik bekeek mijn rokje. Kon ie echt niet meer? Of bedoelde ze

m'n hemdje? Nee, die was leuk. Of niet?

‘Ben je eigenlijk nog op Frenkie?’ riep Birgitte naar mij.

‘Nee, alsjeblieft zeg,’ zei ik.

‘Goed van jou. Hij is zó kinderachtig,’ zei Birgitte.

Ik keek achterom. ‘Zal jij wel weten.’

Birgitte trok haar wenkbrauwen omhoog.

‘Vet!’ riep Birgitte toen we Frenkies straat in fietsten. Hij bleek in een villawijk te wonen. Al van ver hoorden we waar het feest was. De muziek dreunde door de lucht.

Toen we langs het vrijstaande huis de enorme achtertuin inliepen, gooide Birgitte haar paarse pompoenensjaal om mijn nek. ‘Hier!’ zei ze. ‘Zie je er niet zo saai uit.’

Ik wilde hem meteen weer teruggeven, maar Floor zei dat ie me leuk stond. ‘Echt! Hij is grappig. Hou om!’

Het was druk. Birgitte en Floor hadden een fles drank voor Frenk gekocht.

‘Altijd goed,’ zei Birgitte.

‘Als je mij vijf eurie's geeft, zeg ik dat ie van ons drieën is,’ zei ze tegen mij. ‘Wil jij het geven?’

Ik schudde mijn hoofd. Frenkie stond halverwege in de tuin met een groep jongens te kletsen en te lachen. Floor knikte toen ik zei dat we beter even konden wachten.

‘Wat een onzin.’ Birgitte liep op het groepje af, sloeg een arm om Frenkies nek en kustte hem. Frenk pakte haar in haar zij beet en deed even alsof hij wild met haar danste. Er werd

hard gelachen. Birgitte gaf hem nog een kus en maakte zich toen lachend los uit zijn omhelzing.

‘Nu wij,’ zei Floor en gaf me een duw. ‘Jíj.’

We liepen op het groepje af.

‘Gefeliciteerd ouwe!’ riep ik.

‘Ja, gefeliciteerd!’ riep Floor.

Frenk had net het papier van de fles gehaald. ‘He lekker, bedankt.’

Ik rekte me, helde iets naar voren en tuitte mijn lippen... maar Frenk had zich al weer omgedraaid. Meteen deed ik alsof ik hem helemaal niet had willen kussen en toverde een brede grijns op mijn rode gezicht. Waarom zou je de jarige per se moeten zoenen?

‘Bier! Wie nog BIER!’ riep Frenk. Flesjes werden proostend tegen elkaar geslagen.

‘Weet je wat het is! Wij drinken liever BIER dan fris!’ schreeuwde een jongen. Hard gelach. De stemming zat er al aardig in. Iemand gooide een schaal chips de lucht in en probeerde hem op te vangen. Een hondje ging happend door het gras. Bij de openslaande deuren, op het terras, begonnen drie meisjes te dansen. Ze trokken een paar jongens mee hun dansvloer op. De jongens maakten stoere hiphopbewegingen met hun armen en krabbelden toen weer terug. Ze keken liever.

‘Hé, Mo is er ook!’ zei ik verbaasd. Hij stond alleen, achter in

de tuin waar het minder lawaaiig was.

Ik liep naar hem toe terwijl Floor en Birgitte ook een rustiger plekje in de tuin opzochten.

‘He Mootje,’ riep ik. ‘Had jij niet de pest aan Frenkie?’

‘En moest jij geen huiswerk maken?’

Ik stak mijn tong naar hem uit.

‘Ssst, niet doorvertellen,’ zei hij lachend. ‘Ik kom voor de gasten, niet voor de gastheer.’

‘De gasten... Ja, ja.’

Mo stak een vinger op. ‘Oké, ééntje.’

Ik deed of ik moest geeuwen.

‘Heb je mijn koekjes al gegeven?’ vroeg Mo.

‘Ja natuurlijk.’

‘Wat zei ze?’

Ik haalde m’n schouders op. ‘Niet veel. Hé, kun je het nog ergens anders over hebben?’

‘Moeilijk,’ zei Mo grijnzend.

Ik volgde zijn blik. Natuurlijk keek hij naar Birgitte. Ze had een superstrakke spijkerbroek aan en een strak wit hemdje over een oranje bikinitopje. Ze zou er heel mooi uitgezien hebben, dacht ik, als ze niet een gek oranje sjaaltje om haar hoofd geknoopt zou hebben.

Birgitte was druk in gesprek met Floor. Het zag er nogal heftig uit. Ze gebaarde wild met haar armen alsof ze iets wilde van Floor. Floor zei niet veel. Ze haalde haar schouders

op, schudde haar hoofd. Birgitte hield aan. Toen leek Floor overstag te gaan. Ineens praatte ze lang. Birgitte keek wild opzij. Naar mij. Floor pakte haar arm beet. Nu praatte ze duidelijk op haar in. Wat vertelde Floor haar in hemelsnaam? ‘Temperament hè?’ zei Mo waarderend.

‘Mo, doe normaal man. Ze is niet zo leuk als jij denkt. Echt niet.’

Mo hoorde me niet eens. In ieder geval drong het niet tot hem door. Hij stond daar maar met zo’n halfzachte grijns op zijn gezicht.

‘Je drinkt niet, maar toch lijkt je dronken,’ zei ik.

‘Hé ja! Ik ga haar een drankje brengen. Wish me luck!’ Hij verdween naar de dranktafel.

Je moest eens weten, Mo, dacht ik. Van de week waren mam en Birgitte op het politiebureau geweest. De politie had nog wat vragen naar aanleiding van Birgittes eerdere getuigenverklaring in Frankrijk. Dat vertelde mam vanavond tijdens het eten. Heel achteloos. Tussen een paar happen door. Alsof zoiets heel gewoon was. Dat was het niet!

Waarschijnlijk was er bij de politie ook argwaan gerezen, dacht ik. Misschien hoefde ik het niet zelf op te lossen!

Birgitte en Floor leken uitgepraat. Birgitte had haar armen over elkaar geslagen en staarde boos voor zich uit. Floor stond achter haar, ze had een arm om Birgitte heen geslagen en legde haar hoofd op Birgittes schouder. Klef gedoe. Het

duurde een hele tijd voor Birgitte ontdooide. Ze haalde haar schouders op en keek weer gewoon.

Op dat moment kwam Mo eraan met drie blauwe drankjes. Perfecte timing, Mo, dacht ik. Hij gaf een drankje aan Birgitte en twee aan Floor die zoekend om zich heen keek. Mo wees naar mij. Floor knikte en kwam mijn kant op. Ze keek alsof ze op een begrafenis was in plaats van een feest. ‘Zwaar gesprek?’ vroeg ik.

‘O, uh ja.’

‘Waar hadden jullie het over?’

‘Gaat je niets aan,’ zei Floor.

‘Het zag er heftig uit.’

‘Hm.’

‘Waar ging het dan over?’

‘Hou toch eindelijk eens op met dat jaloerse gedoe!’ viel Floor uit. ‘Ik word er strontziek van!’

‘Ik jaloers?’ Ik keek Floor verbaasd aan. ‘Ik zou echt niet als Birgitte willen zijn!’

‘Nee? Zou je niet zo knap willen zijn? Zo grappig? Zo populair? Zo...’

‘Pfff...!’

‘Je hebt het zelf niet eens door!’ Floor draaide zich om, liep het veld over en verdween in de menigte. Al snel zag ik haar niet meer.

30.

Sorry Floor, mompelde ik en zuchtte. Ik hoopte dat ze terug zou komen, maar als ze dat niet deed, zou ik mijn avond niet laten verpesten. Een meisje kwam langs met een dienblad met blauwe drankjes. Ik nam er nog een en daarna nog een. Het smaakte zoet. Lekker.

Mo en Birgitte praatten en lachten. Het klikte behoorlijk. Birgitte leunde af en toe giechelend tegen Mo aan. Mijn Mo. Waarom Mo?

Bij de dansvloer zag ik Frenkie. Opeens wilde ik niet langer naar het feest kijken. Ik wilde geen toeschouwer zijn. Ik wilde meedoen.

Juist toen ik een eerste voet op de dansvloer zette, eindigde de lekkere swingmuziek en dreunde een of ander verschrikkelijk death metal rock nummer grommend uit de boxen. Nee hè. Ik zag Frenk in een deuk liggen om de reacties van de meiden. Vanuit mijn ooghoek hield ik hem in de gaten. Ik zag dat hij mij zag en besloot met hem mee te lachen.

De jongens begonnen te grunten. Een jongen uit mijn klas blèrde. Het klonk waanzinnig. Frenk bleef lachen en ik ook. Opeens leek het gewoon leuk met hem. Er werd allemaal verschrikkelijk rare muziek gedraaid. Steeds wat anders. We

stonden met zo'n vijftien mensen in een kring, Frenk schuin tegenover mij. Het was lachen. Klonk er heavy metal, stonden we met z'n allen met hoofden en haren te zwaaien. Daarna werd Beyoncé gedraaid en dansten we sexy met onze heupen. Daarna jumpten we. En op een oud punknummer sprongen we in het wilde weg in het rond en tegen elkaar. Een paar jongens vielen. Frenkie kreeg een elleboog in zijn gezicht en liet zich luid jammerend op de grond vallen.

‘Au! Au! Ik heb hulp nodig!’ riep hij terwijl hij naar mij keek. Ik lachte hem vierkant uit. Hij stak zijn arm uit, maar ik schudde mijn hoofd. Ik dronk nog een blauw drankje en lachte nog harder. Ik voelde me vrolijk en uitgelaten.

Eindelijk werd er weer lekkere popmuziek gedraaid. Eindelijk kon ik gewoon dansen.

Terwijl ik danste ving ik, tussen wat mensen door, een glimp op van Mo en Birgitte. Mo gaf haar een kus op haar wang. Birgitte schaterde.

Ik concentreerde me weer op de muziek. Frenkie stond aan de kant en keek goedkeurend naar me. Ik glimlachte terug. Nog even, dacht ik. Dan geef ik je een rotschop. Ha!

Birgitte kwam met Mo naar de dansvloer. Mo hield niet van dansen en bleef kijken terwijl Birgitte begon te dansen. Ze deed het leuk, maar ik was beter. Ik zag dat Birgitte naar Frenkie lachte en toen vlak voor hem ging dansen. Met haar rug naar hem toe. Ze boog zich naar voren en duwde haar

billen naar achteren. Frenkie pakte haar heupen vast. Ze gingen gewoon staan schuren! Meteen verloor ik het ritme van de muziek en danste uit de maat.

Ik probeerde te doen alsof ik niets door had en danste een eindje van hen vandaan. Ik wilde niet kijken, maar ik kon het niet laten. Als een wondje waar je steeds aan moet krabbelen ook al doet dat nog zo'n pijn. Iedereen deed alsof het gewoon was. Omdat Birgitte het deed, was het zeker stoer. En Frenkie was een jongen. Van jongens werd alles gepikt.

Toen viel mijn oog op Mo. Hij zag eruit alsof hij geslagen was. Hij keek en bleef maar kijken met grote wijdopen ogen. Birgitte leek hem vergeten. Ze kwam overeind, draaide zich naar Frenkie om en lachte keihard alsof dat geschuur een grote grap geweest was.

Ze danste nu tegenover hem. Hij danste even mee, deed toen een stap naar voren en legde zijn handen op haar billen. Birgitte lachte en legde haar handen op zijn billen. Ze bewoog haar bovenlijf, daagde Frenkie uit. Frenkie boog naar voren met zijn lippen, maar Birgitte draaide lachend haar hoofd. Daarna liet ze hem los en danste van hem vandaan. Frenkie volgde haar bijna kwijlend.

De eerste mensen vertrokken. Het feest werd stiller maar tegelijk luidruchtiger. Er kwam opnieuw een dienblad met blauwe drankjes voorbij. Ik greep er twee, één voor Mo. Kon hij wel gebruiken, dacht ik, maar Mo schudde zijn hoofd. Dan

dronk ik ze zelf maar op.

‘Kom,’ zei ik. ‘Even weg van hier.’

Mo volgde mij naar de voorkant van het huis waar een houten bankje stond.

‘Mo,’ zei ik. ‘Ze is niet wie jij denkt. Ja, ze is een mooi leuk meisje, Mo, maar ze is ook een monster.’ Opeens wilde ik het hem vertellen. ‘Weet je,’ begon ik, ‘weet je...’

Ik sprak een beetje moeizaam. Mijn tong was dik en deed een beetje traag. Was dat de drank? Het was alsof ik van een afstandje naar mezelf keek en mezelf hoorde. Alsof ik een rol in een film speelde. Ik kon er niets aan doen.

‘Ik ben dronken,’ zei ik en daar moest ik erg om lachen. ‘Maar ik weet heus wel wat ik zeg. Ik weet heus wel wat ik zeg.’

Ik zei het expres twee keer omdat dat zo grappig dronken klonk.

Mo zat voorover met zijn gezicht in zijn handen.

‘Nee hoor, natuurlijk ben ik niet echt dronken, Mo. Maar Birgittes moeder hè... die is niet zomaar doodgegaan. Het was geen ongeluk, Mo. Ik weet niet wat Birgitte precies gedaan heeft, maar ze had ermee te maken. Dat zeg ik niet zomaar. Ik heb een hele lijst aanwijzingen. Ze heeft haar geduwd, denk ik. Ja, dat denk ik.’

Voor het eerst sprak ik de woorden uit. Het was een bommetje dat ik had laten vallen. Ik wachtte Mo’s reactie af.

Hij haalde zijn handen voor zijn gezicht vandaan, leunde op zijn ellebogen en draaide zich gezicht langzaam naar mij toe. Zijn ogen glansden. Zwijgend bleef hij me aankijken.

‘Nou, zeg es wat, Mo.’

Hij stond op en opende zijn mond, maar het leek even te duren voor er geluid uitkwam. Hij deed een paar stappen van me vandaan. ‘Jullie zijn gek,’ zei hij toen. ‘Jullie zijn allebei hartstikke knetter.’

Hij liep verder van me vandaan, naar zijn fiets toe.

Ik wilde hem achterna, maar hij weerde me af. ‘Ga weg!’ riep hij. ‘Ga nou maar weg, Maai!’

Hij klonk alsof hij moest huilen.

Ik draaide me om en liep terug naar het feest. Ik wankelde een beetje. De muziek echode in mijn oren. Wie draaide er zo irritant aan de volumeknop? Harder, zachter, harder, zachter, harder...

Eindelijk zag ik Floor weer. ‘Hé Floor.’

‘Ik ga naar huis,’ zei ze.

Ik keek haar na. Dag Floor, mompelde ik. Dag Mo.

Door het gangetje liep ik terug naar het feest. Waar was mijn jas? Ik slingerde een beetje, maar dat vond ik wel grappig. Birgitte stond midden op de dansvloer met Frenkie. Het kon me niets schelen. Helemaal niets. Ik kon er gewoon naar kijken. Dat deed ik even.

Dag Frenkie. Dag Birgitte.

Had ik Frenkies lach ooit lief gevonden? Er lag alleen maar spot op zijn lippen. Pff, zo kon ik ook lachen. Haha.

Ineens begon het feest om mij heen te draaien. De grond kwam omhoog. Eén seconde sloot ik mijn ogen, maar dat maakte alles nog erger. Een vlaag misselijkheid golfde omhoog. Het volgende moment zat ik op handen en knieën en leegde ik mijn maag onder de heg.

‘Lellebel,’ hoorde ik iemand roepen.

Ik veegde mijn mond af en kwam moeizaam overeind. Ik had een vieze smaak in mijn mond maar de misselijkheid was over.

Mijn jas vond ik terug in de heg. Ik trok ’m aan. Hij plakte een beetje.

‘Da-hag!’ riep ik in de richting van de dansvloer. De muziek stond luid. Niemand hoorde me. Gaf niet. Gaf niets.

‘Dag Frenkie. Dag Birgitte,’ zei ik.

Ik wankelde naar mijn fiets.

Het was een hele kunst om mijn sleuteltje in het slot te krijgen. Twee jongens die ook net vertrokken, kwamen naar me toe. ‘Moet ik je helpen? Geef maar,’ zei de ene. Hij opende mijn slot. ‘Lukt het verder?’

‘Tuurlijk,’ zei ik.

Ik kon heus nog wel fietsen. Ik was echt niet dronken. Even opletten en dan ging het wel weer.

Het ging best. Het ging best. Ook al fietste ik nu helemaal

alleen naar huis. Ook al had ik niemand meer.
Ook al zat ik in m'n eentje te huilen op mijn fiets.

31.

Tegen de middag werd ik wakker. Zweterig. Plakkerig. Het was benauwd in mijn kamer. Ik opende het raam, knipperde tegen het felle daglicht en liep in mijn slaapshirt naar beneden. Op de eettafel lag een briefje. Mijn ouders en Charlie waren op visite bij oma. Mooi. Lekker rustig. Mijn hoofd bonkte.

Ik opende de koelkast, zette een pak melk aan mijn mond en dronk het half leeg. Daarna ging ik terug naar boven om me te douchen.

Birgitte moest me gehoord hebben. Met vier onhandige sprongen landde ze voor me op de overloop en posteerde zich voor de badkamerdeur. Ze had al gedoucht en zich in zwart-wit aangekleed. Ze droeg rode schoenen van Nancy met idiote hakken waardoor ze een halve kop groter dan ik leek.

‘Mag ik erlangs?’ vroeg ik vermoeid.

‘Momentje.’ Birgitte draaide aan het volumeknopje van haar Ipod. Ze had roze blosjes op haar wangen. ‘Johan belde mij net.’

Ik stopte met ademen. Waarom had ik hem niet ge-sms’t? Waarom verpestte ik alles?

‘Je hebt aan mijn mobiel gezeten! Ja toch?’

‘Uh...’

‘Och jee, wil je het ontkennen? En wil je ook ontkennen dat je met die gek naar Amsterdam gegaan bent en toen zijn huis uitgerend bent?’

Ik durfde niets uit te brengen.

‘Je bent echt totaal gestoord, jij!’

Mijn hart bonsde. Mijn adem joeg door mijn borst. Wat kon ik zeggen?

Birgitte sloeg haar armen over elkaar. ‘En dan nog even over gisteravond.’

Ze keek mij afwachtend aan. Nieuwe paniek borrelde op.

‘Wat?’ Eindelijk had ik weer woorden. Ik schoot in de aanval.

‘Dat je Mo naaide?’

‘Nee.’

‘Dat je met Frenkie stond te schuren?’

‘Die verhalen die jij over mij zwetst!’ siste ze.

‘Wat?’ zei ik, maar ik wist het wel. Floor had mij verraden.

‘Moet ik het spellen? Dat jij vertelt dat...’ ze pauzeerde even en sprak de woorden langzaam uit: ‘... ik - mijn - moeder - vermoord - heb?!’

Ik zweeg.

‘Hoe kun je! Hoe kun je zoiets dénken! Ik wil dat je je kop houdt.’ Ze deed een stap naar mij toe. ‘Voor eens en voor altijd!’

‘Vertel dan eens hoe het echt zit,’ zei ik snel. ‘Vertel wat er

écht gebeurd is?’

Birgittes gezicht was vlak voor het mijne. Ik deed een stap naar achteren. En opzij, weg van de trap naar beneden.

‘Je weet niet waar je het over hebt. Je hebt nog nooit iemand verloren, jij. Anders zou je niet zo dom lullen!’

‘Vertel het dan!’

‘Pff.’ Ze trok haar wenkbrauwen omhoog en lachte geringschattend. ‘Klein dom kindje toch.’

Haar minachting deed mijn bloed koken. ‘Vertel het dan!’ begon ik te schreeuwen. ‘Want het klopt allemaal niet!’

Hou je rustig, dacht ik terwijl ik mezelf hoorde. Laat je niet verleiden te gaan gillen. Maar ik deed precies wat ik niet wilde.

‘Rústig, kind!’ Birgitte begon overdreven kalm te praten. ‘Wat klopt er allemaal niet, Maaitje?’ Ze keek me spottend aan.

‘Noem me geen Maaitje!’

‘Gedraag je dan niet als een gillend klein kind.’

‘Klets er niet omheen!’

Ze zuchtte vermoeid. ‘Oké. Wat klopt er dan allemaal niet, Maya?’ Alsof ze een kleuter toesprak.

‘Het was prachtig weer toen je moeder viel. Hoe kan ze uitgegleden zijn? En ik hoorde je met Charlie praten. Hoe je hem hersenspoelde dat het een ongeluk was.’

Er flitste woede in Birgittes ogen. Ze kneep ze tot spleetjes. ‘Heb je me staan afluisteren?’ Nog altijd sprak ze kalm, maar

daaronder kookte het.

‘Nee! Ik hoorde het toevallig.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Wat ben jij een kleinzielig kind. Mijn kleine broertje lastigvallen. Had het dan aan me gevraagd!’

‘Ik vraag het nu.’

‘Ik vertel jou niets.’

‘Johan was op de begrafenis en je wilde hem per se niet zien. Je wil niet dat Charlie met een hulpverlener gaat praten. Ik mag niets vragen aan Charlie...’

‘Heel knap! Heel knap!’ Birgitte applaudisseerde. ‘Heb je er een studie van gemaakt?’

‘WAT IS ER DAN GEBEURD?!’ Het kon me niet meer schelen of ik schreeuwde. ‘Vertel het dan!!’

‘Aan jou zeker? Een onnozel grietje uit de polder. Met ’r lieve pappie en mammie. Je weet niets van het leven, jij.’

‘Nou en?’

‘Ga dan naar de politie met die domme praatjes van je! Nee, dat doe je niet hè?’ Birgitte lachte. Haar lach klonk kil.

‘Je moest er zelf van de week toch naar toe? Waarom?’

‘Oké,’ zei ze toen en ze stak haar handen klauwend naar me uit. ‘Je hebt gelijk. Ik ben een moor-de-naar! Jij je zin!

Hoehoe! Ben je niet bang dat ik jou iets aan zal doen?’

Ze bewoog haar handen opnieuw naar mij.

‘Doe niet!’ zei ik.

‘Als ik mijn moeder vermoord heb, kan ik jou net zo goed omleggen. Wie ben jij nou helemaal? Hier whah!’ Ze zette een plotselinge stap in mijn richting alsof ze me wilde aanvallen. Ik haatte het dat ik achteruit deinsde.

Het was een ongelukkige plek waar we stonden te ruziën. Op de overloop vlak bij de trap naar beneden.

‘Ga weg!’ riep ik. ‘Je bent niet normaal!’

‘Je bent niet normaal!’ imiteerde ze treiterig.

‘Je hebt mijn hele leven gepikt. Je hebt alles ingepikt!’

‘Je hebt alles ingepikt!’

Ze haalde nog een keer uit. ‘Ha ha!’ Ze bleef doorgaan met zogenaamd uithalen.

‘Kappen!’ schreeuwde ik. ‘HOU OP!!!’

Toen schopte ik haar. Maar Birgitte was sneller. Ze pakte mijn trappende voet vast. Ik struikelde en viel. Op mijn rug op de grond begon ik met mijn andere voet te schoppen. Birgitte liet me los, maar ik bleef doorgaan. Ik wilde haar raken waar ik kon. Ik wilde haar helemaal lens trappen. Ik kwam overeind.

Als een bokser sprong Birgitte om me heen. Lachend. ‘Hier! Nog een keer!’ Zonder me te raken, wapperde ze met haar handen voor mijn ogen. Ík was de enige die sloeg. Ik kon niet meer ophouden. Ik brulde. ‘BITCH!’ Ik raakte haar in haar gezicht. Daar keek ze van op. Ze deed een stap naar achteren. En toen....

Ik weet niet meer wat er precies gebeurde, maar een seconde later tuimelde Birgitte naar achteren. Haar voeten gleden van de bovenste traprede. Haar lichaam draaide van mij weg. Haar haren waaierden uit. Er ontsnapte een hoge kreet uit haar keel: ‘Agh!’ Meer verbaasd dan bang. Toen bonkte haar mooie hoofd - pets - zwaar tegen de muur en bonsde haar lichaam in doffe dreunen naar beneden.

Stokstijf stond ik daar en staarde naar beneden. Naar mijn nichtje dat bewegingloos en wit weggetrokken onder aan de trap lag. In haar witte broek en zwarte topje. Plotselinge zonnestralen verlichtten haar gezicht. Het enige wat bewoog was een dun helderrood stroompje bloed dat van haar slaap over de bleke huid kronkelde en in haar donkere haarbos verdween. Als zoete limonade.

Frankrijk

12 augustus, Fouesnant, Bretagne

Ze hadden nog een week vakantie. Dan zouden Birgitte en Charlie met hun moeder de tenten inpakken, de camping in Bretagne verlaten en terugrijden naar hun bovenwoning in Amsterdam. Niemand had kunnen denken dat 12 augustus hun laatste vakantiedag zou worden.

Zoals elke morgen ontwaakte Birgitte in fases. Eerst gooide ze de slaapzak van zich af die 's nachts nodig was, maar 's ochtends heet en zwaar op haar lag. Ze sliep door. Dan gooide ze ook het laken opzij en ritste de tent open om wind op te vangen. Licht dommelde ze nog even verder. Tot de hitte haar opnieuw wekte. Elke ochtend was ze moe omdat het elke nacht laat werd. Stil bleef ze liggen, met gespreide ledematen om plakkerig huid op huidcontact te vermijden. Ze wilde nog niet opstaan, maar de zon joeg haar de tent uit. Elke seconde leek het benauwder te worden. De tent werd een oventje. Opeens kon ze het geen seconde langer verdragen. Eruit!

Terwijl ze een hemdjurkje over haar hoofd gooide, vluchtte ze naar buiten. Ze klapte een stoel uit en plaatste die in het kleine strookje schaduw voor de grote tent. De enige

boom op hun plek wierp 's ochtends enkel zijn schaduw over de tent van Nancy en Charlie. Dat had Nancy goed uitgezocht.

Over het pad langs hun tent keerden een vrouw en een meisje met toilettassen en handdoeken onder de arm terug naar hun tent. In de doucheruimtes zou het allang niet druk meer zijn. Zelfs op vakantie stonden volwassenen vroeg op. Alleen Nancy niet.

Op de basisschool schaamde Birgitte zich soms voor haar moeder omdat ze zo anders was dan andere ouders. Omdat ze te hippe kleren droeg, rare baantjes had en na blond rastahaar opeens weer zwart gemillimeterd was. De laatste jaren was ze juist trots geweest op Nancy. Haar vriendinnen vonden haar moeder gaaf. Haar moeder was nooit saai, ze leéfte het leven.

Maar deze zomer had Nancy het verpest.

Birgitte en Charlie hadden haar nieuwe vriend twee keer gezien. En nu was hij hier. Dat was zo niet cool. 'Verrassing!' had hij geroepen. Het was net zo'n maf figuur als Nancy.

Hij was niet echt onaardig, maar hij moest zich gewoon niet met haar bemoeien. Wat had zij ermee te maken dat haar moeder weer een nieuwe vriend had? Het was háár vriend toch niet? Af en toe leek hij een soort vader voor haar en Charlie te willen zijn. Ze verlangde niet naar een

vader. Ze verlangde naar een moeder. Een gewone moeder. Die voor je zorgde, die moeder wilde zijn in plaats van vriendin.

‘Gaan we ontbijten?’ Charlie stond voor haar in zijn zwembroek en zijn voetbalschoenen. Hij schopte zijn bal tegen de tent.

Goed zo, dacht Birgitte. Harder! Maak ze lekker wakker.

‘Pak maar wat brood,’ zei ze.

‘Het is op!’

Birgitte ging de grote tent in. Ze vond alleen een keihard stuk stokbrood. Drie lege flessen wijn. Zij hoorde te zuipen en haar moeder hoorde daarover te zeuren. Maar áls ze zoop, had Nancy dat niet eens door. Of Nancy vond het prima. ‘Laat je lekker gaan. Stort je in het leven. Je bent jong.’

‘Fok.’ Scheldend zocht ze Nancy’s portemonnee. Het was een zootje in de voortent. Een berg kleren van Nancy. Birgitte graaide er met haar handen tussen. Bah. Een klamme handdoek, bh, string, een zanderige fles zonnebrandolie, een uitgeknepen tube crème. En gatver, een binnenste buiten gekeerde boxersshort. Van Johan. Ze was blij dat hij vanmiddag weer ophoepelde.

Eindelijk vond ze de portemonnee in de zak van een spijkerjasje. Tegelijk viel er een papiertje uit. Het dwarrelde op de berg kleren.

Zo simpel werkt de zwangerschapstest.

Birgitte bukte zich en pakte het op. Haar vingers trilden. Haar ogen vlogen over de zacht blauw gedrukte woorden en de plaatjes.

Je bent zwanger als een roze of paarse streep zichtbaar is in het testuitslagvenster. Ook als de streep zeer licht is, ben je zwanger.

Birgittes hart joeg aan. 't Is niet!' zei ze en vloekte hardop.

'Ga jij naar het winkeltje?' vroeg Charlie.

Ze propte het papiertje in haar vuist en haastte zich de tent uit.

'Hier.' Ze hield Charlie een briefje van tien euro voor.

'Koop even wat broodjes?'

Charlie wilde het geld niet aanpakken. 'Ik ga niet naar de winkel. Ik spreek nog geen Frans.'

'Je hoeft niets te zeggen. Je kunt het brood gewoon pakken.'

'Niet altijd, hoor!'

Birgitte zuchtte. Deze discussie had ze al zo vaak met hem gevoerd.

Achter zich hoorde ze Nancy kreunend overeind komen. Nancy trok het loshangende tentdoek opzij en daar verscheen haar slaperige hoofd. Er zaten vouwen in haar gezicht van het kussen. Haar donkere haar stond in

plukjes overeind.

‘Wat maken jullie een herrie?’

‘Weet je hoe laat het is?’

‘Hé! ’t Is vakantie hoor, dame!’

Naast Nancy lag een bloot harig been. Bah. Aan dat been zat Johan vast. Nancy begon te giechelen. Birgitte wilde niet weten wat daar gebeurde.

‘Hou op!’ Nancy hinnikte. ‘Pubers zijn zo conservatief!’

Birgitte maakte een braakgebaar naar Charlie.

‘Ik ga wel,’ zei ze tegen hem. In haar tent greep ze haar toilettas en stopte het geld en het papiertje erin.

Positieve uitslag? Je kunt de test bewaren! las ze in het douchehokje.

Het resultaat van de zwangerschapstest blijft zichtbaar. Veel vrouwen vinden het leuk om de test te bewaren om te laten zien aan hun dierbaren of in te plakken in bijvoorbeeld het babyboek.

O ja, enig! dacht Birgitte boos.

Weer terug bij de tent trof ze Nancy en Johan.

‘Wij gaan snel douchen en zullen we dan samen ontbijten?’ vroeg Nancy.

‘Best,’ bromde Birgitte. Zolang Johan er nog was, zou ze haar mond houden.

‘Charlie, stop even met voetballen, dek jij de tafel?’ vroeg Nancy. Birgitte trok haar wenkbrauwen omhoog. Ging

Nancy opeens moedertje spelen? Voor Johan zeker. Het was háár broertje en zij zorgde wel voor hem. Nancy liet het te vaak afweten.

Ze wachtte tot haar moeder en Johan uit het zicht waren en opende toen de afvalbak. Ze schoof een chipszak opzij en ja hoor. Daar was ie al. Onder de koffiefilter. Nancy had nauwelijks haar best gedaan om het ding te verstoppen. Het zag eruit als een soort thermometer. Birgitte veegde de koffieprut er af en nam het mee naar Nancy's slaapdeel van de tent.

'Wat doe je?' vroeg Charlie.

'Ni-hiks!'

Voor de zekerheid ritste ze het tentdoek achter zich dicht en met haar rug naar de ingang inspecteerde ze de stick. Het had inderdaad een venstertje. Daarachter was een duidelijke paarse streep zichtbaar. Er was geen twijfel mogelijk. Haar moeder was zwanger.

Zwanger! Dat wilde Nancy heus niet. Hoe kon het dan toch weer gebeuren? Na haar! Na Charlie! Na haar abortus van vorig jaar!

Alsof het haar niets uitmaakte!

Ze zal het wel weer weg laten halen, dacht Birgitte bitter. Foetsie. Niks aan de hand. Het was een wonder dat ze dat niet met haar en Charlie gedaan had.

'Laten we nog iets leuks doen, Johan, voordat je terug

naar Nederland rijdt,' stelde Nancy na het ontbijt voor. Charlie was al weer weg. Voetballen.

Nancy bladerde in een boekje dat 'Verrassende routes' heette.

'Cap Sizun,' las ze voor. 'De wildste westelijke kaap van Frankrijk. Hier rijzen tot 65 meter hoge rotsen op. Aan de westkant steekt Pointe du Raz uit in de bedrieglijk blauwe Atlantische Oceaan. Pointe du Raz en Pointe du Van zijn verbonden door een wandelpad dat over de klippen leidt.'

'Dat wordt wel laat.' Johan keek op zijn horloge. 'Nou ja, doe ik vannacht wel een tukkie in m'n wagen.'

'Laten we met de kids gaan. Een laatste uitje,' zei hij.

'Echt niet.' Birgitte pakte haar pen en schreef de datum in het schrift dat ze tijdens de vakantie als dagboek gebruikte. 'Ik blijf hier.'

'Ook goed,' antwoordde Nancy.

'Ik haat haar! Ik haat haar echt,' schreef Birgitte.

Johan legde zijn hand op haar stoelleuning. 'Meid, het is het mooiste stukje kust van Frankrijk! Dat wil je niet missen.'

Ze keek hem kort aan. Sukkel, dacht ze. 'Oké,' zei ze.

Johan keek tevreden. Dombo. Die kust kon haar niet boeien. Maar zij zou haar moeder flink sarren met haar chagrijnige gezicht en voorkomen dat die twee gingen kletsen over 'de baby'.

Johan zou het kind willen houden, beseftte ze met een schok. Maar hij had er niets over te zeggen! Dit was háár gezin. Johan wist het niet, maar hij was een voorbijganger, een passant. Niets meer dan dat.

‘Wil je bij mij, Charlie?’ Johan hield de deur van zijn vette Four Wheel drive open.

‘Yes!’ Met de voetbal onder zijn arm sprong Charlie de auto in.

‘Moet die bal mee?’ vroeg Johan.

‘Heb je hem ooit zonder gezien?’ zei Nancy.

Johan lachte. ‘Je hebt gelijk.’

Met twee auto’s vertrokken ze. Achter elkaar aan. ‘De mannen voorop,’ zoals Johan zei.

Charlie draaide zich af en toe op zijn stoel, om naar hen te zwaaien. ‘Hij zit niet in de gordel!’ zei Birgitte verontwaardigd.

‘Ach, het is hier zo rustig,’ antwoordde Nancy.

‘Hij mag niet eens voorin.’

Nancy haalde haar schouders op. Ze zette de muziek hard en zong mee.

‘Geweldig!’ Nancy spreidde haar armen. ‘Wat een vrijheid! Hier zou ik willen wonen!’

‘Wat let je?’ lachte Johan.

De wind ruiste zacht om hun oren. Het was koeler dan op

de camping. De zee was zo blauw als het boekje beloofd had. De lucht had bijna dezelfde tint zodat de horizon haast verdween.

Je ging vanzelf lichter bewegen en dieper ademen. Even vergat Birgitte haar woede.

Ze wandelden over het pad. Er liepen meer mensen.

‘Kom.’ Nancy stapte over een laag prikkeldraadje. ‘Niet van dat truttige, we gaan lekker over de rotsen wandelen.’

‘Kan dat?’ vroeg Johan.

‘Tuurlijk. We zijn niet op de Mount Everest.’

‘Daar staan ook geen hekjes,’ zei Charlie.

‘Precies,’ grijnsde Nancy. ‘That’s the spirit.’

‘Je mag hier alleen niet meer voetballen, Charlie,’ zei Birgitte.

De rotsen waren tien tinten grijs, met her en der wat groen gras en paarse bloempjes. Ze waren alleen op de wereld.

‘Wat is het hier prachtig.’ Birgittes ogen glinsterden.

‘Kijk.’ Ze wees naar de rotsen in zee met hun witte kapjes.

‘’t Is net alsof ze met zachte sneeuw bedekt zijn.’

‘Zeemeeuwenschijs,’ zei Johan.

Nancy lachte.

‘Ik voel het in m’n buik als ik naar beneden kijk!’ Charlie hield de bal stevig onder zijn arm.

‘Bij mij trekt het in m’n kruis,’ zei Johan.

Birgitte liep van hen weg.

Er was ineens niets prachtigs meer aan. Die vrouw daar vóór haar. Dat was haar moeder. En die was zwanger. Maar het kon haar blijkbaar niets schelen.

‘Is er wat?’ vroeg Johan.

Nancy keek naar achteren.

‘Wat is er dan, Beertje?’

‘Niks.’

‘Je bent zo stil?’

‘Jij bent zo druk.’

‘O, o, zijn we weer aan het puberen? Geeft niet, hoor.’

‘Ja, jij ook?’

‘Zit je iets dwars, Birgitte?’ vroeg Johan.

‘Laat haar lekker, Johan. Ik ga m’n dag niet verpesten doordat de kleine dame een rotbui heeft.’

Johan keek een beetje hulpeloos achterom alsof hij graag anders wilde maar er ook niets aan kon doen. Toen pakte hij Nancy’s hand en kustte die. Nancy lachte onbezorgd. Zo luchtig dat Birgitte het ineens niet meer verdragen kon.

Ineens schreeuwde ze: ‘Ik weet het wel hoor! Dat je zwanger bent!’

Johan liet Nancy’s hand los. Ze draaiden zich allebei naar haar om. Charlie stond een eind verderop stil. Ook hij keek naar haar. Ze keken allemaal geschrokken. Alleen Nancy niet. Die lachte een beetje.

‘Birgitte! Birgitte!’ Vreemde stemmen. Het klopt allemaal

niet. Er klopt hier iets heel erg niet. Ik schreeuw. Niemand hoort mij. Ik hoor mij ook niet. Ik val. Ik val weg.

DEEL TWEE

1.

Uit de oortjes van Birgittes mp3-speler, halverwege op de trap, klonk een metalig gebeuk. 'Ich bin nicht Ich wenn du nicht bei mir bist...' Tokio Hotel. Maar tegelijkertijd hoorde ik niets. Was het angstaanjagend stil. Alles stond stil.

En weer tegelijk was het juist een akelig kabaal. Mijn hart bonsde krankzinnig, alsof het zich ergens buiten mijn lichaam bevond, en mijn oren suisden.

Stokstijf stond ik daar - Hoe lang? Vijf seconden? Vijf uur? - en staarde naar beneden. Ik was in een onbegrijpelijke film beland. Mijn hoofd weigerde een gedachte binnen te laten.

In slowmotion zag ik mezelf de trap afschuifelen. Tot halverwege. Toen durfde ik niet verder. Ik draaide me om en vluchtte terug naar boven. Daar belde ik mam op haar mobieltje. 'Je moet komen! Er is iets ergs gebeurd. Iets heel ergs!'

'Wat dan? Wat dan!' riep mijn moeder, mijn paniek direct overnemend.

"Birgitte..." begon ik. 'Birgitte...' Weer durfde ik niet verder. Als ik de woorden uit zou spreken, was het echt zo. Was het nooit meer teug te draaien.

In no time was mijn moeder thuis. Alleen. Ze zag Birgitte en sloeg haar hand voor haar mond. Als een giftige pijl schoot

haar blik naar mij. Ze keek alsof ze een monster zag. Toen hurkte ze naast Birgitte en gaf zachte klapjes op haar wang.

‘Birgitte, doe je ogen eens open! Birgitje lieverd, hoor je me?’ Birgitte lag daar als een mooie kapotte pop.

De ambulance volgde niet veel later. Twee broeders droegen haar op een brancard het huis uit.

Mijn moeder aarzelde een moment. ‘Kom,’ zei ze toen. Ze gebaarde me mee te gaan, maar ik schudde mijn hoofd.

‘Bel pappa dan,’ zei ze. ‘Nee laat maar. Ik bel hem wel.’

Haastig liep ze de stoep over en stapte achter in de ambulance.

Ik zat op de onderste traptree in een leeg huis en staarde naar de koude plavuizen. Naar het bloed dat al bijna was opgedroogd.

Nog heel lang hoorde ik de sirene.

2.

Pap kwam mij halen. Hij toeterde twee keer kort. Met een knal trok ik de voordeur achter me dicht en ging naast hem in de auto zitten. Gelukkig was hij alleen. Mijn hart brak als ik aan Charlie dacht. Ik durfde zijn naam niet eens te noemen.

Pap vroeg niet wat er gebeurd was. Hij zei niets en ik ook niet. Zwijgend reden we naar de stad. Hij hield zijn handen zo hard om het stuur geklemd dat zijn knokkels wit zagen. Op het terrein voor het ziekenhuis parkeerde hij. Ik keek omhoog naar het gebouw. Ergens achter een raam moest Birgitte liggen. Mijn benen weigerden. Pap kwam naar me toe en legde zijn hand op mijn schouder. ‘Kom,’ zei hij.

We staken het plein over naar de hoofdingang. Er liepen meer mensen. Sommigen met bloemen. Kennelijk begon het bezoekuur net. Bij de ingang zaten twee mannen en een vrouw in rolstoelen te roken.

Pap tuurde in de hal naar de bordjes. Ik volgde zijn blik. Spoedeisende hulp, linksaf. Rechtdoor: intensive care, hartbewaking, dermatologie, heelkunde. Wij gingen rechtdoor. De volgende gang links was heelkunde. Dat klonk redelijk onschuldig, maar weer gingen wij rechtdoor. Aan het eind van de gang drukte pap op het knopje van de lift.

We zoefden naar de vierde etage. De intensive care dus.

‘Meneer Bergman?’ vroeg de verpleegkundige achter de balie. ‘Loopt u maar door.’

Misselijk van angst volgde ik mijn vader de afdeling op. Het was een grote ruimte met vier bedden op een rij. Een constant geluid van gezoem en gepiep en gerochel klonk rond het eerste bed. Onder een wit laken lag een man met een slang in zijn mond die verbonden was aan een reutelende machine.

De twee volgende bedden waren leeg. In de hoek, bij het laatste bed, zag ik mam. Haar ogen waren rood. Toen ze ons opmerkte, kwam ze overeind en omhelsde ons. Ze keek mij aan, ze leek niet boos meer. Met een vinger streek ze even langs mijn wang.

‘Hoe is het nu met haar?’ vroeg pap.

‘Ik weet niet. De dokter komt zo,’ zei mam. ‘Ik moest op de gang wachten tot ze klaar met haar waren. Ik zit nog maar net hier.’

Pap trok een krukje onder het bed vandaan. Mam ging ook weer zitten. Hij streelde haar hand.

Ik stond aan het eind van het bed en liet mijn ogen langzaam over het witte laken omhoog kruipen. Ik durfde nauwelijks te kijken.

Onbeweeglijk lag Birgitte op haar rug in bed. Haar ogen gesloten. Een wit verband om haar hoofd. Ze zag er niet uit alsof ze sliep. Daarvoor leek ze te ver weg. Dit was Birgitte

niet. Birgitte was altijd beweeglijk en druk. Lévend!

‘Ze ademt zelf. Waarom moet ze hier liggen?’ vroeg pap.

Mam gaf geen antwoord. Ze schoof een stoel naar mij toe, maar ik bleef staan.

‘Ik heb wel eens gelezen dat mensen slaapmedicatie krijgen als ze inwendige verwondingen hebben,’ zei pap. ‘Dat zal het ’m zijn. Zodra het beter gaat, stoppen ze die medicijnen en komt ze weer bij.’

Een man met een bril halverwege zijn neus kwam naar ons toe. ‘Dr. P.J. van Noordenne’ las ik op de borstzak van zijn witte jas. Hij droeg een map onder zijn arm waar Birgittes naam in zwarte letters op stond.

‘U bent de ouders van Birgitte Anthonijsz?’

Mam legde uit dat zij de voogd was. De arts knikte, bekeek de gegevens in de map die aan het uiteinde van het bed hing en mompelde iets over de hartslag en de bloeddruk en de reflexen. ‘Dat ziet er allemaal goed uit.’

Pfff. Met een zucht liet ik mij op de stoel vallen.

‘Opluchting?’ vroeg dokter Van Noordenne vriendelijk, maar hij bleef even serieus kijken. ‘We dachten aan een hersenkneuzing omdat ze vrij lang bewusteloos is geweest, maar er is geen zichtbare hersenschade. Ze heeft alleen een hersenschudding.’

Ik hoorde hoe we alle drie weer door ademden.

‘Er was echter een inwendige bloeding,’ ging hij door, ‘en

onze eerste zorg was om die te stoppen. De operatie is goed verlopen. Ze is stabiel. We brengen haar nu over naar een eenpersoonskamer op een gewone verpleegafdeling. En dan is het alleen afwachten wanneer ze bijkomt.’

Afwachten wanneer ze bijkomt, dat was alles.

‘Wanneer komt ze bij?’ vroeg pap.

‘Dat moeten we afwachten,’ zei de arts.

‘Ze heeft narcose gehad. Ja toch?’ vroeg mam.

‘Ja ja, vanzelfsprekend,’ antwoordde de arts.

‘Is dat dan nog niet uitgewerkt?’

‘Jawel, de narcose is uitgewerkt,’ zei de arts.

‘Wanneer zal ze dan bijkomen?’ vroeg mam.

Het was alsof onze hersenen vertraagd werkten tot hij het woord uitsprak.

‘Een coma kan twee uur duren, maar het kan ook twee maanden duren,’ zei de arts. ‘Of langer.’

3.

Mechanisch liepen we terug naar de auto. Mijn ouders zouden spulletjes ophalen voor Birgitte en dan weer terug gaan. We waren niet emotioneel. Daarvoor waren we veel te verdoofd.

Pap liep zacht in zichzelf grommend naar de auto. Voor de tweede keer in mijn leven hoorde ik hem vloeken.

‘O nee, Chárlie!’ zei hij toen alsof hij nu pas aan Charlie dacht. Ik kon aan niets anders denken.

Toen we thuiskwamen, schemerde het al. Het huis leek kaal en kil. Pap knipte de lampen aan. Ik zette de tv aan omdat het zo stil was. Zo leeg. Bijna alsof Birgitte dood was.

Pap wilde mam vasthouden, maar ze weerde hem af. ‘Alsjeblieft, doe die tv uit,’ zei ze tegen mij.

‘Ach, laat...’ begon pap, maar ik had ’m al uitgedaan.

We gingen aan de eetkamertafel zitten.

‘Ik moet oma bellen,’ zei mam zonder zich te verroeren.

‘Kan dat niet tot morgen wachten?’ vroeg pap.

De telefoon knipperde. Waarschijnlijk had oma het antwoordapparaat al tien keer ingesproken.

‘We moeten bellen,’ zei mam. ‘We moeten íets zeggen.’

‘Maar wat moet oma dan tegen Charlie zeggen?’ zei pap.

We zaten met z’n drieën aan tafel als op de dag dat we

hoorden dat Nancy verongelukt was. Het leven leek zich op een nare manier te herhalen. Dat zou ik nog vaak denken, die weken.

We schrokken op van de telefoon die overging. Ik pakte 'm en keek op het display.

‘Oma.’ Ik overhandigde de telefoon aan mijn moeder. Ze aarzelde even, nam toen op.

‘Dag mam... Nee, net thuis... Ja, gevallen... Hersenschudding. Ze slaapt. Geen bezoek nu... Beter van niet. Ze blijft nog in het ziekenhuis...’

Door de telefoon heen hoorde ik hoe Charlie erbarmelijk begon te huilen. Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen. Ik had hem nog nooit horen huilen.

‘Morgen komen we hem halen. Morgenochtend mag hij naar zijn zus. Oké?’ zei ze met een verstikte stem. ‘Red je het? Wil je dat Peter hem nu ophaalt? ... O... Oké.... Geef Charlie een dikke kus van ons. Ja.... Dag.’

Mam haastte zich naar de hal. Daar hoorden we haar huilen, haar neus snuiten, toen kwam ze terug.

‘Zal ik thee zetten?’ vroeg pap.

‘Ik niet, ik ga naar boven,’ zei ik en was al bij de deur. Ik moest weg. Ik kon er niet meer tegen.

‘Wacht even!’ zei mam. Ze veegde in haar ogen. ‘Kom zitten. We moeten praten.’

Nee! dacht ik. Ik beet op de binnenkant van mijn wang en

keerde terug. Ik staarde de tuin in om mam niet aan te hoeven kijken. Dan zou ik moeten huilen en dat wilde ik niet. ‘Wat is er nu precies gebeurd?’

Mijn keel was dik. ‘We hadden ruzie,’ zei ik terwijl ik tranen wegslikte. ‘We hebben gevochten en zij viel.’

‘Waarover?’

In mijn hoofd echode de herinnering aan een eerder gesprek. Ik hoorde Birgitte: ‘We hadden ruzie en zij struikelde.’ Waarover? ‘Over een steen.’

Misschien herinnerde mam het zich ook. ‘Waar ging de ruzie over?’ vroeg ze.

Ik keek de tuin in, schudde mijn hoofd en zweeg.

‘Waarover Maya?!’

‘Dat kan ik niet zeggen.’

‘En denk je dat dit wel kan? Je nichtje in coma!’

De tranen waren niet meer tegen te houden. Met een ruk kwam ik overeind en rende naar boven.

4.

Toen mam en pap een uur later weer naar het ziekenhuis gingen, wilde ik mee. Ze vonden het goed dat ik even alleen bij Birgitte zou zijn en wachtten op de gang.

Met ingehouden adem keek ik naar mijn nichtje. Mijn hand zweefde een tijdje boven de hare. Ik durfde hem nauwelijks te laten landen. Toch deed ik dat. Als ze nu bijkomt, mept ze m'n hand meteen van zich af, dacht ik. 'Wat moet je, gek!' hoorde ik haar al roepen.

'Ze hebben gezegd dat we je moeten aanraken,' zei ik. Het was erg raar om mijn eigen stem hardop in dat kamertje te horen. 'En we moeten ook praten.' Ik slikte. 'Ik doe even de deur dicht... Zo, daar ben ik weer. Dit is mijn hand.'

Ik leek wel seniel zoals ik bazelde. Ik keek naar mijn hand die stil op de hare lag. Toen streek ik voorzichtig heen en weer. Haar huid was zacht en glad.

'Doe niet zo mongolig, alsjeblieft,' hoorde ik haar in gedachten. Niet de Birgitte die hier lag: die zei niets. Birgitte zoals ik me haar herinnerde.

'Misschien wil je dit niet, maar het is goed voor je,' zei ik. 'Het kan zijn dat je ons voelt en hoort en dat dat je helpt om te... om wakker te worden.' Ik slikte en staarde naar haar gezicht waaruit alle vuur gedoofd was. O God, dacht ik, laat

haar bijkomen. Laat het goedkomen. Alstublieft. Ik wil alles doen als ze maar beter wordt.

‘Het spijt me zo,’ fluisterde ik schor. ‘Ik vind het zo erg. Ik heb dit echt niet gewild!’

Op een vreemde manier voelde ik mij opeens verbonden met Birgitte. Ik stelde me voor dat zij in een verschrikkelijke ruzie haar moeder geduwd had net zoals ik haar...?

Wie was hier slecht? Wat wist ik van haar? Ik wist niet eens van mezelf of ik geduwd had of niet. Misschien wist Birgitte ook niet meer precies wat er in Bretagne gebeurd was.

Ik keek naar haar stille gezicht. ‘Word nu maar wakker. Dan mag je me verrot schelden.’

Alleen haar borst bewoog gelijkmatig op en neer.

‘Je moet bijkomen, Bir.’ Ik begon te huilen. ‘Het móet. Niet voor mij. Voor Charlie. Denk aan Charlie.’

Ik keek naar haar gezicht alsof ik op een wonder wachtte. Ik voelde haar hand in de mijne en hoopte dat ze een vinger zou bewegen. Dat ze een teken zou geven dat alles goed zou komen. Er gebeurde niets. Helemaal niets.

5.

De volgende dag, zondagochtend, haalden we Charlie op. Mam knuffelde hem, maar hij was weer net zo onbeweeglijk als die eerste dagen bij ons. Strak keek hij naar beneden.

‘Wat zal je geschrokken zijn, Charlie,’ zei mam op een babbeltaontje onderweg naar het ziekenhuis. Ik denk dat ze de stilte probeerde te doorbreken. ‘We zijn allemaal zo geschrokken. Birgitte ligt in een apart kamertje. Ze slaapt...’ Mams stem brak.

‘Ja,’ ging pap verder. ‘Ze slaapt heel diep, Charlie.’

Charlie reageerde niet. Hij staaarde ingespannen naar de grijze hoofdsteen van paps autostoel.

Ineens vond ik dat ik eerlijk moest zijn tegen Charlie over wat er gebeurd was. Zo eerlijk mogelijk.

‘Charlie?’ zei ik, maar natuurlijk bleef hij voor zich uit turen. Ik haalde diep adem en zei: ‘Birgitte en ik hadden ruzie. We hebben gevochten en toen is ze van de trap gevallen.’

Hij draaide zijn hoofd met een ruk opzij en keek me met grote ogen aan. Ik voelde me beschuldigd.

‘Het was een ongeluk, Charlie!’ zei ik.

Meteen voelde ik mij warm en rood worden. ‘Een ongeluk, Charlie. Een ongeluk...’ echode het in mijn hoofd.

‘Ja,’ zei pap alsof hij erbij geweest was. ‘Het was een

ongeluk, Charlie.’

‘O,’ zei Charlie vlak.

Charlie sloeg op de knop in de wand en de klapdeuren zoefden open. In het midden van de lange gang zaten verpleegkundigen achter een balie. Eén van hen stond op en haastte zich met grote stappen naar ons toe.

‘Ik heb net gebeld naar jullie vaste telefoon,’ zei hij. Hij was jong en had veel te leuke vrolijke ogen. ‘Waarschijnlijk waren jullie al onderweg.’

Pap en mam knikten.

De verpleegkundige keek zoekend om zich heen. ‘Dokter Van Noordenne wil jullie spreken.’

‘O?’ zei mam vragend. Haar kaken verstrakten.

Weer tuurde de verpleegkundige om zich heen. ‘Ik zal hem oppiepen. Moment.’

Hij liep weg, bedacht zich en draaide zich naar ons om.

‘Ze is bijgekomen!’ zei hij. ‘Birgitte is weer bijgekomen!’

6.

Ze was bijgekomen! Waarom moesten we dan met de arts praten? Waarom konden we niet meteen naar haar toe?

Iemand bracht ons naar de kamer van dokter Van Noordenne. Of we koffie wilden.

‘Ja, gra...’ zei pap.

‘Nee,’ onderbrak mam hem. ‘Ik wil naar haar toe. Ze is bijgekomen. Dat is toch goed nieuws?’

Dokter Van Noordenne zette zijn ellebogen op tafel, plaatste de vingertoppen van zijn handen tegen elkaar en begon aan een medische uitleg: ‘Uit een coma ontwaken...’ -Charlie begon met zijn hak tegen de stoelpoot te tikken ‘...is niet zoals u misschien kent uit films. Het is niet van: “Hallo, daar ben ik weer.” Vaak is er schade aan de hersenen en is het herstel langdurig.’

Charlie bleef als een robotje met zijn voet schoppen.

‘Gelukkig...’ zei de arts, ‘is bij uw pleegdochter slechts sprake geweest van een kortdurend en licht coma. Ze reageert nu al goed op allerlei prikkels. Vannacht heeft ze haar ogen een paar keer geopend. Ze begint ook al te praten. Eigenlijk doet ze het geweldig, maar verwacht niet dat ze nu meteen de oude is.’

‘Weet ze wat er allemaal gebeurd is?’ vroeg pap.

‘Nee,’ zei de arts. ‘Mensen herinneren zich niets van hun coma.’

‘En van daarvoor?’ had ik willen vragen.

Birgitte ademde hoorbaar. Ze had haar ogen open, maar de eerste minuut keek ze langs ons heen.

‘Birgitje!’ Mam pakte haar hand.

‘Ze knijpt!’ zei ze blij tegen ons. ‘En ze ziet me!’

Charlie kroop op het bed. De verpleegkundige met de vrolijke ogen kwam binnen en mam wilde er daarom iets van zeggen, maar hij was haar voor: ‘Nee hoor, laat hem maar. Da’s juist goed voor Birgitte.’

‘Hhhhaaii,’ zei Birgitte. ‘SSSSSjarlie.’

De verpleegkundige klapte in zijn handen. ‘Goed zo!’ zei hij.

‘We gaan een stevig trainingsprogramma voor je opzetten. Elke dag fysiotherapie, alle zintuigen prikkelen, ik wed dat jij weer heel snel naar huis kan!’

Birgitte trok haar mondhoeken omhoog. ‘Cccool.’

7.

Mam had de school ingelicht. Tijdens Engels bracht Verboon de klas op de hoogte, maar dat was het tweede uur en toen was er niemand meer die nog niet wist dat Birgitte gevallen was. Uitgeleden. Een ongeluk.

Iedereen accepteerde wat ik, en daarna Verboon, vertelde. Ook Floor. En Mo. Ze zeiden niet: 'Ja ja, een ongeluk. Jullie hadden toch mot?'

'We stonden ruzie te maken, we vochten en toen viel ze.' Dát had ik alleen aan Floor verteld.

'Serieus? Men!' zei Floor, maar ze vroeg niet door over onze ruzie.

Het ontdooide wel tussen ons, maar toch bleef het anders dan vroeger. Straks kwam Birgitte weer terug en waarschijnlijk vroegen we ons allebei af hoe het dan zou gaan. In de pauze greep ik Mo bij zijn mouw.

'Het spijt me, Mo,' zei ik. Ik had hem niet moeten lastig vallen met mijn achterdochtige ideeën.

Zijn donkere ogen keken me scherp aan. 'Lekker makkelijk, Maya Bergman. Hoe ben je tot dit opmerkelijke inzicht gekomen?'

Zuchtend wendde ik mijn gezicht af, maar toen hoorde ik Mo mij keihard uitlachen.

‘Is het echt waar?’ vroeg hij.

‘Wat? Wat nu weer?’

‘Was je zo dronken op Frenkies feest?’

Ik lachte. ‘Pff... Nou... een beetje hersenloos was ik wel, ja. Dat heb je toch zelf gehoord?’

‘Ik dacht dat je gek was, niet dronken,’ zei Mo. ‘Moet je niet meer doen, Maai. Is niet stoer.’

‘Nee, pappa Mo.’

‘Je gaat dom lullen en dingen zeggen waar je spijt van krijgt.’

‘Ja, pappa Mo.’

‘Bovendien sterven je hersencellen af.’

‘O, pappa Mo.’

‘Au!’ Hij kneep gemeen hard in mijn bovenarm. Ik gaf hem een harde klap terug op zijn borstkas. Mo grinnikte. Daarna vroeg hij hoe het met Birgitte was. Over zijn verliefdheid had hij het niet meer en ik ook niet. We poetsten de vlekken weg en het was weer goed tussen ons. Zo deden wij dat, Mo en ik. Onze vriendschap was helder en eenvoudig.

De klas stuurde Birgitte kaartjes. Floor, Sacha, Nadia en Eugenie gingen bij haar op bezoek en ik vergezelde hen. Al was Birgitte nog maar kort bij ons op school geweest, ze werd gemist. Maar zonder de koningin viel de hofhouding al snel uiteen. Floor en ik zaten in de pauzes weer alleen met Nadia en Eugenie. Op ons bankje dat niet meer van ons was. Het bleef het bankje van Beer.

En Frenkie... wat kon Frenkie mij nog schelen. Hij was als altijd. Een onverschillige macho, behalve als een meisje aandacht aan hem besteedde, dan werd hij gek of zo. Dat zag ik nu.

Charlie kon af en toe flink vervelend doen. Nukkelig. Boos. Onbenaderbaar. We hoopten dat het beter zou gaan als Birgitte weer thuis was. Als het leven weer een béétje normaal voor hem was.

Verder ging het thuis z'n gangetje, alleen wilde mam dat ik met een psycholoog ging praten. Dat zei ze ook een keer toen we met Birgitte in het dagverblijf zaten.

‘Het is te erg wat er gebeurd is. Daarom heb ik Bureau Jeugdzorg gebeld,’ zei mam. ‘Dit mag nooit meer gebeuren.’ ‘Klinkt net alsof het over de Tweede Wereldoorlog gaat,’ zei Birgitte. Daar moest ik om lachen. Mam zei dat er niets te lachen viel.

‘Zo beginnen oorlogen,’ zei ze.

‘O,’ zei ik. Ik zag dat Birgitte haar lippen op elkaar klemde. Mam ging zonder mij voor de intake naar Bureau Jeugdzorg omdat ik niet meewilde. Met mij was niets aan de hand. Zo’n psycholoog zou vast ook vinden dat ik gek was. Achterdochtig. Jaloers. Dat wilde ik niet horen.

Eigenlijk durfde ik gewoon niet.

Mam sprak met mij af dat als het over een maand niet beter

ging, ik alsnog met Bureau Jeugdzorg zou praten.

Met die afspraak ging ik akkoord. In een seconde kon je hele leven veranderen - een maand was in mijn ogen best een lange tijd.

8.

Ik lag te woelen in bed. Als ik mijn ogen sloot, zag ik Birgitte weer vallen. Ik hoorde haar schreeuw, zag de blik van mijn moeder en mijn hart sloeg vanzelf op hol.

Wat wist Birgitte nog? Wist ze dat ik dacht dat zij te maken had met de dood van haar moeder? Wist ze dat ik achter haar rug om met Johan gesproken had? En dacht zij dat ik haar van de trap geduwd had?

Dat ik gezegd had dat het me speet, dat wist ze natuurlijk niet meer. Dat was het enige dat ik zeker wist.

Nog even, dan kwam ze weer thuis. We zouden zo gewoon mogelijk verder gaan met ons leven. Ik zou opnieuw proberen aardig te doen. En dat zou niet werken. Alles zou zich herhalen.

Als ik bemoeienis van Jeugdzorg wilde voorkomen, moest ik het zelf oplossen.

Birgitte was nooit alleen tijdens het bezoeken. Ik belde naar de afdeling of ik een uur eerder mocht komen omdat ik met haar wilde praten. Waarschijnlijk hoorde de verpleegkundige aan mijn trillerig overslaande stem hoe belangrijk het voor mij was. Het mocht.

Net als toen ik met Johan had afgesproken, ging ik met de bus naar de stad. Misselijk van angst stapte ik uit. Dit was

erger dan tien Johans.

Met benen van was, een dichte keel en klamme handen ging ik het ziekenhuis in. De lift vloog omhoog en daar was ik al. De angstige gedachten barstten bijna uit mijn hoofd. Ik kon helemaal niet nadenken. Ik wilde even wachten, rustiger worden. Maar omdat een vrouw de deuropener voor me ingedrukt bleef houden, liep ik door. En meteen werd ik gezien.

‘Hé!’ riep Birgitte. ‘Je bent vroeg! Ik wil net naar het dagverblijf. Loop je mee?’

De lage stoelen bij het raam waren vrij. Vanaf daar kon je de halve stad zien, en de bushalte en het parkeerterrein.

‘Is er wat?’ vroeg Birgitte.

Ik keek om me heen. Een oudere vrouw in een roze duster zat een eindje verderop te knikkebollen. Een man in een rolstoel deed een kruiswoordpuzzel. Niemand lette op ons. Er was geen reden om uit te stellen wat ik wilde zeggen. Ik haalde diep adem. ‘Ik wilde met je praten zonder anderen erbij.’

‘O jee.’ Birgitte lachte onschuldig, maar het was alsof er een schaduw over haar gezicht viel. ‘Waarom?’

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Wat?’

‘We hadden ruzie.’

‘Ja.’

‘Weet je het allemaal nog?’ Ik probeerde mijn schrik te

verbergen.

‘Vaag. Het was een gek feest, hè?’

Ik knikte. ‘De volgende dag hadden we ruzie en we vochten en toen viel jij.’

‘O. Ik viel niet zomaar van de trap? Heftig!’ Ze keek me oplettend aan.

‘Weet je er niets meer van?’

Birgitte schudde haar hoofd.

‘En van wat Floor je op het feest verteld heeft?’

Birgitte schudde ongeduldig haar hoofd. ‘Wat dan?’

Ze wist het niet meer! Moest ik het vertellen? Dan werd ze woest en was alles opnieuw verpest.

‘Oh! Maai! Zeg toch gewoon eens wat je denkt!’

Ik zweeg.

‘We hadden dus ruzie, we vochten en ik viel,’ herhaalde Birgitte langzaam. Ze keek me een tijdje zwijgend aan. Haar ogen vernauwden zich. ‘Heb jij me geduwd? Bedoel je dat?’

De man sloeg een pagina van zijn puzzelboekje om. Het papier ritselde. De vrouw zuchtte in haar slaap. Mijn hart bonsde luid. Birgitte keek me aan en wachtte.

Ja, zei een stem diep van binnen. Ja!

‘Ja,’ zei ik. Ik wist dat het zo was. Ik had haar geduwd.

Ik keek langs haar heen naar buiten, maar ik voelde haar ogen op mijn gezicht branden.

‘Maar dít wilde ik niet!’ Ik stootte de woorden uit. ‘Ik wilde

echt niet dat jij... dit, in het ziekenhuis en zo...'

'Waarom duwde je me dan?' vroeg Birgitte.

'Ik duwde je omdat ik woest was. We hadden ruzie, verschrikkelijk ruzie. Ik slikte. Ik moest het zeggen. Al had ik geen idee wat het gevolg zou zijn, maar als ik zou zwijgen, zou er niets veranderen. Zou de geschiedenis zich herhalen.

'Jij had ontdekt dat ik dacht... dat jij te maken had met het ongeluk van je moeder.'

Met ingehouden adem wachtte ik tot de bom zou ontploffen. De vrouw in de roze duster maakte een snurkgeluid. Achter ons rolden verplegers een meisje in een bed voorbij. Birgitte zei niets. Haar ogen glansden. Even dacht ik dat ze zou gaan huilen. Toen dacht ik dat ze boos werd.

Ik volgde haar blik. Ze keek naar haar voet waar ze een slipper aan haar teen liet bungelen tot hij zou vallen.

'Het is mijn schuld,' zei ze somber. Meteen daarop veranderde haar gezichtsuitdrukking alsof ze zich bedacht.

'Nee hoor!' Ze klemde haar slipper stevig tegen haar voet. Opeens klonk ze monter. 'Vergeet het maar. Je moet erover ophouden.'

'Ja, dat doe ik ook!' zei ik snel. Te snel.

'Helemaal?'

'Ja!'

9.

‘Daar heb je Floor.’ Ik wees naar de bushalte. ‘En nog iemand.’

‘Het moet straks wel beter gaan tussen ons,’ zei Birgitte terwijl ze naar buiten keek.

Een vrijwilligster schonk thee voor ons in.

Birgitte bedankte, wachtte tot de vrouw buiten gehoorsafstand was en grinnikte toen. ‘Jij deed stom, hoor. Ik mocht niets weten van jou, van je zogenaamde vriendje. Je deed alsof ik alles van je afpakte. Dat heb ik toen gedaan, op dat feest.’ Ze lachte spottend. ‘Dat weet ik nog.’

‘Maar je pakt ook alles af!’ riep ik uit. ‘Kijk eens naar jezelf als mijn ouders erbij zijn. Je zit bijna op schoot bij ze. Ik word er helemaal wee van.’

‘Ik wil dat ze me aardig vinden,’ zei Birgitte. ‘Ik doe mijn best voor ze.’

‘Net als bij Floor en Mo en Frenkie... Iedereen die bij mij hoort?’

‘Hoi hoi!’

Voor ons stonden Floor en Frenkie!

Ik verslikte me in mijn thee en sproeide een slok over mijn broek.

‘Ik heb hem niet meegenomen hoor,’ zei Floor. ‘Hij zat in de

bus.’

‘O ja. Ik kom hem ook overal tegen,’ zei Birgitte.

‘Ik ga weer.’ Frenkie boeide me niet meer, maar dat betekende niet dat ik samen met hem bij Birgitte op ziekenbezoek wilde zijn.

‘Blijf!’ Birgitte kwam overeind. Ze pakte mijn arm beet, lachte voluit naar me en fluisterde in mijn oor. ‘We maken die sukkel in!’

Ik haalde mijn schouders op en liet mij weer op mijn stoel zakken. Oké, ik gaf haar een kans. Als ze lullig deed, was ik weg.

Frenkie stond wijdbeens voor ons, zijn handen in de zakken van zijn lage spijkerbroek. ‘Hé Bir. Hoe gaat het nou?’ vroeg hij. Hij leek een stuk minder zelfverzekerd dan op school.

‘Al veel beter hoor,’ zei Birgitte. Ze lachte naar hem, stond op en stapte op Frenkie af. Ik zag hoe hij meteen veranderde. Hoe er een zelfvoldane grijns op zijn gezicht gleed.

Birgitte sloeg haar armen om Frenkies nek en rekte zich om hem te kunnen kussen. Was ze nu van plan om hem uitgebreid voor mijn neus te gaan staan zoenen? Ze stelde zich weer verschrikkelijk aan. Met die getuite lippen, die geloken ogen. Frenkie bewoog zijn mond naar voren. Toen raakten Birgittes lippen zacht de zijne. Ik kwam overeind. Ze bekeken het maar. Maar toen... Toen hoorde ik Birgitte: ‘Oh... ik... raak weer weg...’

Haar ogen rolden omhoog. ‘Ik raak weg!’ Ze klonk paniekerig. Het volgende moment hing ze helemaal slap tegen Frenkie aan en zakte langzaam op de grond.

Frenkie stond daar maar. Floor keek naar mij. Ik knipoogde naar haar en naar de man in de rolstoel.

‘Wat gebeurt er?’ riep ik met schrik in mijn stem.

Frenkie keek naar ons. ‘Roep een dokter!’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Niks! Roep een dokter!’

Birgitte lag nu stil op de grond. Floor knielde naast haar.

‘Haal een dokter, Frenk!’ zei ze. ‘Wij blijven bij haar.’

Ze pakte Birgittes pols beet. Frenkie aarzelde, maar kwam niet in beweging.

‘Snel!’ riep ik naar hem terwijl ik naast Floor op mijn hurken zakte.

Floor keek me zenuwachtig aan.

Birgitte speelde het goed! Te goed?

Frenkie zag bleek. Zijn pupillen waren groot. Radeloos keek hij naar Birgitte.

‘Schiet op man! Anders ga ik...’

Frenkie was er vandoor. ‘Zuster!’ riep hij door de gang hollend. ‘Zuster!’

Birgitte sloeg haar ogen open. ‘Zuster! Zuster!’ deed ze Frenkie na.

Even later kwam Frenk er met een verpleegkundige

aangerend. ‘Wat is er?’ zei ze. ‘Was je niet goed geworden, Birgitte?’

Birgitte zat juist weer op haar stoel en nam een slok van haar thee. Verbaasd keek ze op. ‘Wat? Hoezo?’

De verpleegkundige keek Frenk kwaad aan. ‘Wil je die geintjes voortaan laten? Misschien heb jij niets beters te doen, maar ik wel.’

Floor en ik hadden ons omgedraaid en keken naar buiten om ons lachen in te kunnen houden. Zodra de verpleegkundige uit het zicht was, proestten we het uit.

‘Zuster! Zuster!’ riepen we.

Frenkie staarde met open mond naar Birgitte. ‘Geintje,’ zei ze.

‘Stelletje trutten!’ Hij draaide zich om.

‘Zuster! Zuster!’ riepen wij hem na.

‘Frenkie has left the building,’ zei Floor even later.

10.

Birgitte was vandaag thuisgekomen! Ik liet mijn fiets naast die van Charlie tegen de schuur vallen, zwaaide en haastte mij naar binnen.

Pap had haar vanmorgen opgehaald en mam kwam vroeg van haar werk zodat we er nu allemaal zouden zijn. Mam zou zelf appeltaart bakken. Ze wilde nog steeds alles doen wat Nancy nooit gedaan had.

Iedereen was er al.

‘Hoi! Daar ben je weer!’ riep ik vrolijk.

Niemand reageerde. Birgitte zat op de bank met Charlie naast haar. Zijn ogen stonden donker. Birgitte had een arm om hem heen geslagen en pap en mam keken ongerust naar hen.

Op tafel, op een gescheurde enveloppe, lag de grote ingelijste foto van Nancy, Birgitte en Charlie. Hun lachende gezichten dicht bij elkaar.

‘Mooie foto,’ zei ik aarzelend.

Birgitte knikte. ‘Heeft Johan gemaakt en opgestuurd.’

‘De vriend van Nancy,’ verduidelijkte mam.

Ik begreep het niet. Dat was toch geen reden om zo somber te doen?

Vanuit de keuken steeg de geur van appeltaart omhoog. Toen het belletje van de oven luidde, liep mam naar de keuken.

Omdat niemand een woord zei, ging ik haar achterna. Ze had de taart juist op het aanrecht gezet en keek er besluiteloos naar.

‘Is er iets met die foto?’ vroeg ik.

‘Nee!’ zei mam. ‘Nee... De directeur van school heeft Charlie naar huis gebracht. Er zijn klachten van ouders. Hij heeft een kind gebeten. Vandaag heeft hij de juf geslagen.’ Ze hief haar handen in een gebaar dat ze het ook niet meer wist en liep terug de kamer in. Ik volgde haar.

‘Hij heeft hulp nodig,’ zei mam tegen Birgitte.

Birgitte keek bezorgd naar haar broertje.

‘Dat geeft toch niets, meisje,’ zei mam. ‘Het is heel begrijpelijk dat hij hulp nodig heeft.’

Birgitte keek naar de foto op tafel. Ze aaide een boos kijkende Charlie over zijn haar.

‘Charlie,’ zei ze zacht. ‘Ik denk dat we moeten vertellen wat er in Bretagne gebeurd is.’

Opeens kreeg zijn gezicht een bange uitdrukking. ‘Nee!’

‘Jawel...’

‘Het was een ongeluk,’ fluisterde hij. ‘Dat heb je zelf gezegd.’

‘Ja Charlie, het was een ongeluk. Maar we moeten vertellen hoe het gegaan is.’

Hij keek de andere kant op. ‘Nee.’

‘Het is beter als we het vertellen. Dat denk ik echt.’

‘Nee!’

Mam kwam overeind. Ze wilde Charlie’s hand pakken of strelen of... ik weet niet, maar ze wilde iets liefs doen. Charlie kroop weg. Hij dook onder haar arm door en holde het huis uit. Weg.

‘Shit!’ zei Birgitte.

‘Moet ik hem achterna gaan?’ vroeg ik.

Birgitte schudde haar hoofd. Haar ogen waren vochtig.

‘Wat is er dan gebeurd in Bretagne?’ Mam klonk een beetje angstig.

Birgitte schudde haar hoofd. ‘Niet zonder Charlie.’

Doelloos liepen we door het huis. Wachtend. De appeltaart op het aanrecht werd koud.

Na een uur vond Birgitte Charlie achter het huis tegen de muur. Onwillig liep hij met haar mee terug naar binnen.

‘Mag ik naar boven, tante Mieke?’ piepte hij.

‘Nee Charlie. Toe.’ Birgitte trok hem aan zijn arm op de bank.

‘We vertellen het. Samen.’

Frankrijk

12 augustus, Pointe du Raz, Bretagne

Misschien was het die luchtige lach van Nancy die maakte dat ze zich niet meer kon beheersen. Zolang Johan er was, had ze haar mond willen houden, maar plotseling schreeuwde Birgitte het uit. 'Ik weet het wel, hoor! Dat je zwanger bent!'

De wereld stond even stil. Johans hand gleed uit die van Nancy. Charlie klemde zijn voetbal tegen zijn borst. De zee ruiste en een paar zeemeewuven krijsten boven hun hoofd. Charlie en Johan keken geschrokken. Daarna, dat zag ze aan zijn ogen, maakte Charlie's schrik plaats voor ongeloof. Hij leek te wachten tot iemand zou zeggen dat het niet waar was. Hij keek naar Nancy. Ja hoor, die lachte zelfs een beetje.

'Oei oei oei,' zei Nancy.

'Ik denk dat we moeten praten,' zei Johan. Hij kreeg iets gewichtigs over zich.

'We?!' Birgitte deed een stap in de richting van haar moeder. 'Hoor je dat, Nancy? Hij denkt dat ik hier met hem over ga praten! Die is gek!' Nancy haalde haar schouders op. 'Dan niet.'

‘Nou...’ zei Johan. ‘Daar kunnen we toch niet omheen, meisjes?’

Birgitte keurde hem geen blik waardig. Haar ogen bleven op haar moeder gericht. ‘Hoor hem met z’n meisjes!’ zei ze honend.

Nancy legde haar hand op Johans arm en duwde hem een beetje opzij zodat hij zich een kwartslag draaide. Birgitte kon haar moeders gezicht niet meer zien, maar ze hoorde haar wel.

‘Misschien kun je beter gaan,’ zei Nancy zacht. ‘Anders blijft ze zich opfokken. Als zij eenmaal een doel heeft waar ze haar boosheid op kan richten... Dan is ze niet meer te stoppen.’

Birgitte balde haar vuisten, maar zweeg.

Nancy leunde een beetje tegen Johan aan. ‘Ik praat met haar. Het komt allemaal wel goed.’

Johan schopte een steentje weg. ‘Leuk is anders.’

‘Schat,’ zei Nancy. Ze sloeg haar armen om zijn nek en zoende hem.

‘Over een week ben ik weer thuis.’

‘Oké dan.’ Johan zuchtte, zoende haar en draaide zich om. Hij zwaaide. ‘Dag Birgit, dag Charlie.’

Charlie bewoog zijn arm een klein stukje omhoog. Met z’n drieën keken ze Johan na tot hij achter een rots verdween.

‘Zo, die is weg.’ Nancy klonk bijna opgewekt.

*‘Meisjes...’ deed Birgitte hem opnieuw minachtend na.
‘Ach ja, misschien is hij het niet helemaal.’ Nancy klonk onbezorgd.*

‘Daar kan je maar beter op tijd achter komen.’

‘Op tijd?’

‘Ik woon nog niet met hem samen, dame,’

‘Je bent óver tijd!’

‘Tja, pffff.’ Nancy maakte een vermoeid blazend geluid.

‘Dat was inderdaad niet de bedoeling. Zodra we thuis zijn, laat ik me helpen.’

‘En dan is het klaar voor jou?’ Birgittes stem klonk schel.

‘Net zo makkelijk?’

‘Doe niet zo dramatisch, alsjeblieft.’

‘Ik haat je,’ zei Birgitte.

Daar moest Nancy om lachen. ‘Datzelfde zei ik tegen oma toen ik zestien was.’

‘Ik ben jou niet!’ gilde Birgitte. ‘Gelukkig niet. Ik zal ook nooit op jou gaan lijken.’

Nancy haalde haar schouders weer op.

‘Gefeliciteerd. Voor het eerst weet je wie de vader is,’ sneerde Birgitte. Ineens lachte Nancy niet meer. ‘Nu ga je te ver!’ waarschuwde ze.

‘Het is toch de waarheid?’ Ze was in haar sas dat ze Nancy eindelijk geraakt had. ‘En nu laat je het weghalen. Net zo makkelijk!’

‘Dat zijn mijn zaken!’ Nancy verhieft haar stem.

‘En wil Johan dat? Ik denk het niet!’ Birgitte klapte bijna uit elkaar van woede.

‘Ook dat zijn mijn zaken!’

Ze waren alleen. Niemand kon hen horen. Geen vreemde ogen en oren die hen dwongen rustiger aan te doen, zoals op de camping. Misschien dat ze daarom door bleven schreeuwen.

Mam hield haar hand voor haar mond. ‘Nancy was weer zwanger...’

‘Ja,’ zei Birgitte.

Ik hield mijn adem in.

Birgitte trok Charlie even tegen zich aan. ‘Jij vond het altijd verschrikkelijk als mamma en ik ruzie maakten, hè?’

Charlie knikte. ‘Ik wilde het niet horen.’

Hij stond er als versteend bij. Hij voelde zich zo verloren.

Langzaam liep hij achteruit. Weg wilde hij, maar dat kon niet. Niet zonder zijn zus. Niet zonder zijn moeder.

Zo’n twintig meter was hij nu van hen verwijderd maar nog altijd hoorde hij hen tekeergaan.

‘Mamma, Bir, hou op,’ fluisterde hij.

Ze stonden vlak tegenover elkaar, maar het was alsof ze steeds verder uit elkaar dreven. Hij moest zorgen dat ze ophielden. Nu!

Hij moest ze laten schrikken. Zo erg laten schrikken dat ze hun ruzie vergaten. Alsof ze in één klap wakker werden. Daarna zouden ze terug gaan naar de auto. Naar de camping. Naar de vakantie.

Charlie was de beste van zijn voetbalteam. Misschien mocht hij zelfs in de selectie spelen. Hij had een perfecte lange bal. Heel precies kon hij van afstand schieten. En dat zou hij doen. Uiterst nauwkeurig richten.

Exact tussen hun knieën door.

Hij legde zijn voetbal op de grond voor zich. Hij nam geen aanloop, maar wel trapte hij hard. Zo hard als hij kon.

Beng! Daar ging de bal. Als in slowmotion zag hij 'm gaan. Het duurde misschien maar een seconde, maar de tijd bestond niet meer.

Mamma en Birgitte zouden allebei achterom kijken en hem ineens weer zien.

'Hé Charlie!' Dat zou mamma zeggen. Of Birgitte. En ze zou naar hem lachen. Mamma. Of Birgitte.

In een scherpe lijn ging de bal. Het was een perfecte bal. Mamma en Birgitte hadden niets door. Birgitte schreeuwde. Ze bewoog haar hoofd naar mamma toe. Ze zette een stap naar voren en daarom deed mamma een stap verder naar achteren. Naar de rand van de rots. Dat was fout! Maar de bal was al bijna bij hen.

Charlie opende zijn mond. Een geluidloze schreeuw. De

bal raakte mamma. Raakte haar keihard in de holte van haar linker knie.

Mamma wankelde. Ze wapperde met haar armen en wiebelde naar achteren. De aarde onder de stenen brokkelde. De keien onder mam-ma's voeten verschoven. Ze gleden weg. Allemaal. De stenen vielen de diepte in. Gaven doffe tikjes ver onder hen.

Mamma strekte een hand naar Birgitte uit, maar Birgitte was te laat. Of te ver. Mamma greep in de stenen. Losse stenen. Toen gleed ze weg. Ze gilte. Hoog. 'Aagh!' Een korte kreet die ze uitstootte. Ze gleed verder, verder. Ze viel en viel.

En was verdwenen.

Charlie bedacht dat ze op een grote steen vlak onder hen terecht gekomen was. Waar zij haar niet konden zien. Daar wachtte ze nu, stikkend van het lachen. Straks zou ze opeens haar hoofd boven de rotsen uitsteken. 'Ha ha!' zou ze gierend uitroepen. 'Jullie trapt erin, hè?'

Dat móest gebeuren want dat ze weg was, dat kon niet. Dat was onmogelijk.

Maar er gebeurde niets. Kom nou, mam! dacht hij. Kom terug!

Ze kwam niet.

Hij rende naar de rand. Birgitte pakte hem beet. Ze zei niets. Ze hield hem vast, heel stevig vast. Verder deed ze

niets. Charlie rukte zich los.

‘Mag ik nu naar boven, oom Peet?’ hilde Charlie.

‘Toe, Charlie.’ Birgitte legde haar hand op zijn schouder. ‘Ik zal vertellen hoe het verder ging.’

De zee raasde. De wind ruiste. Zeemeeuwen krijsten. Nancy was stil. Verdwenen. Weg.

Birgitte kwam uit haar verstarring toen Charlie zich losrukte en opnieuw over de rand wilde kijken.

Ze duwde hem terug. Meters terug. En nog een stukje verder.

‘Blijf daar!’ beval ze. ‘Geen stap meer, hoor je me!’

Voorzichtig ging ze zelf terug naar de rand. Ze strekte haar nek en tuurde naar beneden. Achter zich hoorde ze Charlie huilen. Diep onder zich zag ze Nancy liggen. In het zand. Een hulpeloos bewegingloos poppetje. Nee, zag ze, haar armen bewogen!

‘Mam!’ gilde ze. ‘Mamma!’

Ze schreeuwde keihard, maar haar geschreeuw ging verloren in het ruisen van de wind en de zee. Toen bewoog Nancy niet meer. Birgitte dacht dat ze dood was. Haar ogen vlogen over de rotsen en het zand. Bij de kustlijn dobberde Charlie’s zwart-witte voetbal zinloos heen en weer op een aanspoelende golf. Mensen zag ze alleen heel in de verte op de rotsen.

Ze deed drie behoedzame passen achteruit, voor ze naar Charlie snelde. Radeloos stond hij daar te maaien met zijn armen. Ze greep hem beet. 'Kom! We moeten terug, naar de weg!'

Charlie trok zich los. 'Ik blijf bij mamma!'

'Charlie!'

'Ik ga niet weg!'

'We moeten hulp halen!'

'Nee! Nee! Nee!'

Ze probeerde Charlie mee te sleuren, maar met zijn hele gewicht ging hij achterover hangen. Ze sloeg hem in zijn gezicht. Toen gaf hij zich over en liet zich aan zijn mouw meeslepen. Bij de rijbaan probeerde ze auto's aan te houden. Ze gebaarde wild, maar iedereen reed door. Een paar kinderen zwaaiden doodleuk terug. Toen ging ze met Charlie midden op straat staan. Ineens waren er mensen. Ineens bemoeiden ze zich allemaal met hen. Charlie huilde nog steeds. Ze zei hem dat hij op moest houden. Ze schreeuwde: 'Stoppen! Nu!'

Bij een ouder Frans echtpaar stapten ze in de auto. Birgitte vroeg zich af of dat zomaar kon. Maar wat anders? Het stel bracht hen naar een politiebureau. Een agent stelde vragen, maar ze begreep er niets van. Ze kon alleen maar duidelijk maken dat er iets was met 'ma mère. À la plage!' Een aantal agenten vertrok naar de kust.

Charlie zat kaarsrecht naast haar op een houten stoel. Hij was gestopt met huilen. Hij keek naar beneden en zei geen woord.

De politie regelde een tolk via de telefoon. Eindelijk kon ze vertellen wat er gebeurd was. Een politieagent tikte haar verklaring. Daarna moesten ze uren wachten tot er een maatschappelijk werkster kwam die hen naar een Frans gezin bracht.

Het was doodstil in de kamer.

‘Het is mijn schuld,’ fluisterde Charlie terwijl hij naar beneden staarde. ‘Ik heb mamma vermoord.’

Birgitte pakte zijn gezicht tussen haar handen, maar Charlie weigerde haar aan te kijken.

‘Het was een ongeluk, Charlie.’ Ze klonk dwingend, maar ook moedeloos. ‘Ik had ruzie met mamma.’

‘Nu sturen ze ons weg,’ fluisterde hij.

‘Ach Charlie, arme Charlie,’ zei mam. ‘Natuurlijk niet.’

‘Nee jochie,’ zei pap.

Het bleef weer een tijdje stil.

‘Je had gelijk dat het niet klopte, Sherlock Holmes,’ zei Birgitte tegen mij. ‘Al was het níet zoals jij dacht.’

‘Wat dacht jij dan?’ vroeg mam.

‘O, niks,’ zeiden Birgitte en ik tegelijk.

Van mij was mam bijna doorlopend zulke antwoorden

gewend, maar niet van Birgitte. Ze leek een beetje beledigd. Ik hoopte dat Birgitte eindelijk stopte met de perfecte dochter te spelen.

‘Maar waarom had je nou zo’n erge hekel aan Johan?’ vroeg ik.

Birgitte haalde haar schouders op. ‘Ik zag ’m als de zoveelste indringer. En als ik iemand niet moet, dan moet ik ’m niet. Daar ben ik misschien een beetje overdreven in.’

Mijn blik ging naar de lachende gezichten van Nancy, Birgitte en Charlie op de foto. Een mooie vakantiedag in Bretagne. Opeens snapte ik dat Birgitte echt lief voor Charlie was en dat ze hem alleen maar had willen beschermen.

‘Sorry,’ zei ik tegen Birgitte om wat ik al die tijd van haar gedacht had.

‘Hou op met dat gesorry,’ zei Birgitte.

‘O, sorry,’ zei ik opnieuw. Charlie begon te giechelen.

‘Sorry,’ zei hij toen ook. En daarna begon hij te huilen.

Steeds harder te huilen. Gierend, hijgend. Ik wist niet dat een kleine jongen zó kon huilen.

‘Hè hè,’ zei Birgitte terwijl ze haar arm om hem heen sloeg.

‘Dat werd tijd.’

In één seconde kun je je leven voor altijd veranderen. En dat van een ander erbij.

Dat wist ik. En dat wist Charlie.

Maar Birgitte was helemaal hersteld - ik had geluk gehad.
Charlie niet.

Frankrijk, Dordogne, Biron

Met z'n vieren zaten we op de rand van de houten steiger aan het meer - Birgitte en haar vriendin Laura uit Amsterdam, Floor en ik - onze voeten bungelend in het koele water.

De zon stond hoog aan de blauwe lucht. Aan de overkant van het meer waren de ouders met kinderen, de opblaasbeesten en het geschreeuw. Hier was onze plek. 's Avonds en 's nachts was het er druk met jongeren. Gisteravond hadden we een groot vuur gemaakt tot de campingwacht ons wegjoeg. Onder de struiken lagen flessen. Lege en volle, in de haast verstopt. Ik trok mijn benen op, liet mijn hoofd op mijn knieën rusten en staarde tevreden naar het kalme blauwe meer. Dit was Frankrijk, maar geen Bretagne.

Water, maar geen zee.

Hoogtes, maar geen rotsen.

'We gaan ook een keer samen naar Bretagne,' had mam gezegd, 'maar niet dit jaar.'

Ik liet mijn blik omhoog gaan. In een van de stacaravans aan de andere kant van het meer sliepen pap en mam met Charlie en een vriendje. Wij waren met de bus gekomen en onze koepeltentjes stonden op het jongerenveldje. Dit was perfect. 'Wat is er veel veranderd hè,' zei Floor naast me alsof ze mijn gevoelens raadde.

Ik glimlachte. ‘En hetzelfde gebleven.’

Nadat Floor gehoord had wat er vorig jaar in Bretagne gebeurd was, was onze vriendschap langzaamaan weer als vanouds geworden.

Mam had opnieuw Bureau Jeugdzorg gebeld en Charlie kreeg speltherapie bij een psycholoog. Ik hoorde er nooit veel over, maar volgens mij ging het goed met hem. Hij was onbezorgder.

Hij raakte verlost van zijn geschiedenis.

En Birgitte ook. Zij hoefde niet meer voor haar broertje te zorgen.

Achter in de auto lag een nieuwe voetbal.

‘Een 3-laags top voetbal,’ had pap gezegd. ‘Want wij gaan voetballen.’

Charlie had niet geantwoord, maar hij had duidelijk geknikt.

Floor legde haar hoofd op mijn schouder. ‘Drie weken lang feesten. Helemaal los gaan. Dansen. Zwemmen. Zonnen. Patat en pizza eten. En zoenen. Dat is wat ik wil.’

‘Maar geen verkering,’ zei Birgitte.

‘Nee,’ zei ik. ‘Geen gedoe, hoor.’

‘Hm.’ Floor keek naar de twee jongens die vlak naast ons in het water plonsden. ‘Ik zie wel.’

Koude spetters landden op onze warme ruggen.

‘Kleuters.’ Birgitte en Laura huiverden.

Eén van de jongens verdween onder water, dook vlak voor ons

omhoog en schudde met een kort rukje van zijn hoofd de druppels uit zijn haar. Hij was breed en bruin verbrand. Hij leek een beetje op Mo.

‘Jullie zijn zeker zusjes,’ zei hij tegen Birgitte en mij.

‘Echt niet,’ zei Birgitte meteen.

‘O. Wat dan?’

‘Vriendinnen.’

Ik keek opzij naar Birgitte.

‘Ja?’ zei ik, half serieus, half grijnzend. ‘Zijn we vriendinnen?’

‘Tuurlijk, dommie,’ antwoordde Birgitte. ‘Ben je nog steeds niet uitgeslapen?’

Ze strekte zich uit, geeuwde en kwam langzaam overeind.

‘Weet je wat een goede manier is om wakker te worden?’

Ze gaf mij een harde duw. Ik gilde en ging kopje onder in het koude water.

Boven mij, ver weg, hoorde ik ze lachen. Mijn vriendinnen.

Onderzoek naar dood Nederlandse toeriste (33 jaar) bij Pointe du Raz gesloten

Het onderzoek naar de dood van de 33-jarige vrouw die op 12 augustus voor de ogen van haar twee kinderen van zestien en zeven jaar oud, bij Pointe du Raz door een val om het leven kwam, is afgesloten.

Na onderzoek concludeert de politie dat het ongeluk is veroorzaakt doordat de vrouw zich niet aan de voorschriften heeft gehouden. De moeder wandelde met haar kinderen achter het omheinde stuk waar zich veel losse stenen bevinden.

(Uit: Le Journal Breton)